

תפ"ח 21304/10/14 - מדינת ישראל - פרקליטות מחוז ת"א נגד מור אסלן

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

19 יולי 2016

תפ"ח 21304-10-14 מדינת ישראל נ' אסלן

בפני:	כב' השופט גלעד נויטל, אב"ד
	כב' השופט מאיר יפרח
	כב' השופטת גיליה רביד
בעניין:	מדינת ישראל - פרקליטות מחוז ת"א (פלילי)
	ע"י ב"כ עו"ד רותי שביט - אושרי
	נגד
המאשימה	מור אסלן
הנאשם	ע"י ב"כ עו"ד ששי גזי ועו"ד שירן גולברי

הכרעת דין

אנו אוסרים פרסום שמה של המתלוננת וכן כל פרט שיש בו כדי לזהותה.

השופטת גיליה רביד:

כללי:

1. הנאשם מואשם בביצוע עבירות של אינוס קטינה מתחת לגיל 16 לפי סעיף 345(ב)(1) בנסיבות סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין תשל"ז-1977 (להלן: "החוק"), וכן בעבירה של מעשה סדום בקטינה מתחת לגיל 16 לפי סעיף 347(ב) בנסיבות סעיף 345(ב)(1) ו-345(א)(1) לחוק.

כעולה מכתב האישום, שעיקרי עובדותיו יפורטו להלן בתמצית, מדובר במעשים שבוצעו על ידי הנאשם בתאריך 27.9.14 בשעות הלילה המאוחרות, בסמוך לאזור תחנת דלק "פז" ברח' אריאל שרון באור יהודה (להלן: "תחנת הדלק"). הנאשם הגיע לתחנת הדלק בשעה 01:40 לערך עם רכבו מסוג ג'יפ יונדאי, ושם פגש את המתלוננת - נערה כבת 15 שעמה לא הייתה לו הכרות מוקדמת - אשר בילתה בחנות "ילו" הצמודה לתחנת הדלק יחד עם חברה, ביניהם עמית שהוא מכרו של הנאשם. על פי הנטען בכתב האישום, המתלוננת הייתה באותה עת תחת השפעת אלכוהול שבאה לידי ביטוי בכך שהתנדנדה, מעדה בעת הליכה, הדיפה ריח חזק של אלכוהול והתקשתה לזהות אנשים. בעקבות שיחה בין הנאשם לעמית שבמהלכה סיפר עמית לנאשם שהמתלוננת "נותנת" וכי בעבר הוא "החדיר לה אצבעות", הציע הנאשם למתלוננת לנהוג ברכבו ובכך הביאה להיכנס לרכבו ולהתלוות אליו לנסיעה קצרה בהבטיחו שיעצור במקום אחר וייתן לה לנהוג. הנאשם נסע כברת דרך ועצר בסמוך לאתר בנייה שבקרבת תחנת הדלק. במהלך נסיעתם התקשרו חברה של המתלוננת מספר

רב של פעמים אך הנאשם אמר למתלוננת לא לענות ובאחת הפעמים אף דיבר בעצמו עם חברתה של המתלוננת ואמר לה שהם נמצאים בנווה סביון ועושים סיבוב. על פי המתואר בכתב האישום, בתוך הרכב, החל הנאשם לנשק את המתלוננת ואף שלח את ידיו לעבר תחתוניה. המתלוננת אמרה "לא" כשהיא מצחקקת, ואולם הנאשם המשיך להפשיל את תחתוניה. המתלוננת ביקשה מהנאשם להפסיק, אך הוא אמר לה לעבור למושב האחורי והיא נענתה לבקשתו ואף ביצעה בו, לבקשתו, מין אורלי לאחר שהלה משך את ראשה לעבר איבר מינו, וזאת בשל פחדה ממנו. בהיותה במושב האחורי הנאשם הסיר את תחתוניה למרות שביקשה ממנו להפסיק, הושיב את המתלוננת מעליו, והחדיר את איבר מינו לתוך איבר מינה. המתלוננת אמרה לנאשם שיפסיק, שכואב לה, שהיא בתולה וכן שהוא בלי קונדום. או אז, אמר הנאשם למתלוננת שהוא נוסע לקנות משהו, מבלי לפרט. הנאשם עבר למושב הקדמי בעוד המתלוננת שרועה מאחור, ונסע לחנות שבתחנת הדלק "סונול" ברח' החרושת 2 באור יהודה על מנת לקנות קונדומים, כשהוא מסתיר מהמתלוננת את מטרת נסיעתו. בעת שהנאשם יצא מהרכב ונכנס לחנות, בעוד המתלוננת נותרת שרועה במושב האחורי, החלה המתלוננת שולחת הודעות טקסט לקבוצת ווטסאפ של חבריה בכותבה שימצאו אותה דחוף, "שילד אחד לקח אותי באוטו" "שהוא מנסה ל"זין אותי" "שהוא מכריח אותי לנתק את הטלפון" והתחננה שיעזרו לה. אחר מספר דקות שב הנאשם לרכב, נסע למקום סמוך, עבר למושב האחורי ואז החדיר את איבר מינו לאיבר מינה של המתלוננת בניגוד להסכמתה. למרות שהחלה לצרוח וניסתה לברוח, הנאשם לא חדל ממעשיו והחדיר את איבר מינו לפי הטבעת שלה, תוך שהמתלוננת צועקת ובוכה שכואב לה. כאשר הנאשם חדל ממעשיו הוא אמר למתלוננת "לא קרה כלום, את לא צריכה להגיד לאף אחד". בינתיים, בעקבות הודעות הווטסאפ איתרו חבריה של המתלוננת את רכבו של הנאשם באזור חולות ליד תחנת הדלק וצעקו לו לצאת החוצה. הנאשם יצא מהרכב מהמושב האחורי כשהוא ללא חולצה ואמר להם: "תלכו אחורה, אני מטפל בזה, תכבדו אותי". במקביל הגיעו למקום גם חבריו של הנאשם, ואז הנאשם ביקש מחברו אושר עידה לנהוג ברכבו ולהחזיר את המתלוננת לתחנת הדלק בעוד היא מוטלת בוכה על המושב האחורי.

2. בהתייחס לליבת האישומים המחלוקת בין הצדדים היא מצומצמת יחסית והיא נוגעת בעיקרה לשאלה האם המעשים המיניים שבגינן מיוחסת לנאשם עבירות בכתב האישום - מעשים אשר עצם ביצועם אינו מוכחש על ידי הנאשם - בוצעו בניגוד לרצונה של המתלוננת וחרף התנגדותה, כנטען על ידה, או שמא הם בוצעו בהסכמת המתלוננת וביזמתה, כטענת הנאשם.

עם זאת, היריעה העובדתית בתיק זה הורחבה מעבר לגבולות האירוע שתחילתו, כאמור, במפגש ראשון ואקראי בין הנאשם למתלוננת. היא גלשה לברור מעשיה וקורותיה של המתלוננת בתחילת הערב טרם הגעתה לתחנת הדלק וכן למעשיה לאחר האירוע, ואורחות חייה בכלל. זאת נעשה הן כפועל יוצא מהצורך לבחון את גרסת המתלוננת לפיה היא הייתה שיכורה בזמן האירוע לאחר ששתתה משקאות חריפים בעת שהייתה בדירת חברים ברמת גן, הן לאור דברי המתלוננת לפיהם, לאחר האירוע, היא הלכה לביתו של נ.ש, בחור שעמו היה לה קשר רומנטי בעבר, שם קיימה עמו יחסי מין, והן לנוכח קו ההגנה שביקש לשכנע שהמתלוננת היא קלת דעת ונוהגת במתירנות מינית, וכן, בחורה מניפולטיבית, ערמומית ובלתי אמינה שהחליטה לטפול אשמת שווא על הנאשם ממניעים שונים. נסיבות נוספות אלה שנויות רובן ככולן במחלוקת - הכל כפי שעוד יורחב וילובן בהכרעת הדין.

3. ראיות התביעה כוללות את עדותה של המתלוננת, עדות הוריה, הקלטה של שיחה שהתקיימה בין

הנאשם לבין אבי המתלוננת (ת/4 ות/4א' +דיסק), עדות חברתה הדר, עדות חברים שהיו בתחנת הדלק והיו עדים למצבה הנפשי (דור, עמית ע' רוחם, שמעון, שקד וניר) עדות נ.ש, חברה לשעבר של המתלוננת שאליו הלכה לאחר האירוע, עדות מושבה טטיאנה, מומחית בפסיכיאטריה של הילד המתבגר שערכה את המסמך ת/25 ועדות עו"ס ענבר הרפז אשר טיפלה במתלוננת במסגרת היחידה לקידום נוער. כמו כן העידו שוטרים שנטלו חלק בחקירה: אלונה כהן, ירדן ללקין, מירב עזרא ויחזקאל ניראל וכן הוגשו בהסכמה הודעות הנאשם במשטרה (ת/1 ו-ת/2 +דיסק חקירה), דו"ח ותמליל עימות שערך הנאשם עם המתלוננת (ת/3 ו-ת/3א' +דיסק), דוחות ומזכרים (ת/4 עד ת/9, ת/14 ו-ת/26), תצלומים של הודעות הוואטסאפ ששלחה המתלוננת לחבריה במהלך האירוע (ת/10, ת/11), תכתובת וואטסאפ שניהלה המתלוננת עם עמית (ת/12) קלטת של מצלמות האבטחה שהיו ממוקמות בתחנת הדלק (ת/13), פלט שיחות טלפון נייד של המתלוננת (ת/15) ותעודות רפואיות של המתלוננת (ת/16, ת/17, ת/25).

מטעם ההגנה, העדות המרכזית הייתה עדות הנאשם, כאשר בנוסף לה העידו עדן-מי שבילתה עם המתלוננת והדר ברמת גן טרם האירוע - מירב משה, לין ויאיר. כמו כן ההגנה זימנה לעדות מחודשת את עדת התביעה הדר-הכל כפי שעוד יבואר ויפורט בהמשך.

יצוין, כי למען שמירה על חסיון זהותה של המתלוננת, לרבות על כל פרט שעשוי לזהותה, וכן לאור העובדה שחלק מהעדים היו קטינים, הרי שבהכרעת הדין יאוזכרו חבריה של המתלוננת בשם הפרטי בלבד או באות הראשונה של שם.

עדות המתלוננת - פירוט עובדתי.

4. בהיות עדות המתלוננת העדות המרכזית להוכחת אשמת הנאשם, ולמען נוחות ההנמקה, תפורט להלן בהרחבה גרסת המתלוננת כמשתקף בעדותה בבית המשפט. אמרות שמסרה המתלוננת מחוץ לכותלי בית המשפט הוגשו בהסכמה והן כוללות הודעות שמסרה במשטרה, לרבות תמלילי החקירה (ת/18-ת/23 + דיסקים) ואמרות שמסרה המתלוננת לאנשי משטרה ביום האירוע בבית החולים (ת/8 ו-ת/24 + דיסק).

4.1. המתלוננת העידה, כי ביום האירוע שחל ביום ששי בסביבות השעה 22:00 היא יצאה לבלות עם חברתה הטובה הדר ואמרה לאמה שהיא תישן בביתה של הדר. שתיהן יחד עם חברה נוספת בשם עדן, נסעו לרמת גן לדירה של אחד ממכריה של עדן. המתלוננת העידה, כי בהיותם בדירה הם שמעו שירים, רקדו ושתו, כאשר היא מבחינתה שתתה 6 שוטים (כוסות משקה קטנים) של וודקה. לקראת השעה 01:30 שלוש הבנות לקחו מונית חזרה לאור יהודה. עדן חזרה לביתה ואילו המתלוננת והדר נסעו לתחנת הדלק, מקום המפגש הקבוע של החברים. במקום פגשה המתלוננת מספר חברים ביניהם את עמית, שמעון וניר. לדברי המתלוננת היא הייתה במצב שלא זיהתה אנשים, הראש שלה הסתובב, היא הלכה ומעדה והרבתה לצחוק (עמ' 12 ש' 31 עד עמ' 13 ש' 4), עד שאפילו חברה אמרו לה שכדאי שתלך הביתה כי היא מאוד שיכורה.

4.2 המתלוננת סיפרה, כי בשלב מסוים הגיע למקום הנאשם עם עוד שני חברים כשהוא נוהג בג'יפ שחור. המתלוננת טענה שאינה זוכרת כיצד החלה האינטראקציה שלה עם הנאשם, ואולם, לדבריה, מצפייה בסרט שהופק ממצלמות האבטחה של תחנת הדלק (ראה ת/13), היא נוכחה לדעת שהיא והנאשם שוחחו ביניהם, אלא שאינה זוכרת על מה דיברו. המתלוננת זכרה לומר שהנאשם הציע לה לנהוג ברכבו וכי היא התלהבה מהרעיון. המתלוננת אישרה שהיא עלתה לרכב מרצונה, היא התלהבה והאמינה שהנאשם ייתן לה לנהוג. (עמ' 13 ש' 22). כאשר נכנסה לרכב היא שאלה את הנאשם מתי תנהג והוא ענה לה "עוד מעט" ושלא תדאג (עמ' 13 ש' 23-26).

המתלוננת הוסיפה וסיפרה שתוך כדי שעלתה לרכב חבריה אמרו לנאשם שיעזוב אותה שהיא קטינה. לדבריה הוחלפו צעקות בין חבריה לבין הנאשם שהיא אינה יכולה לזכור את תוכן (עמ' 13 ש' 14).

4.3 וכך תיארה המתלוננת את הקורות אותה לאחר שעלתה לרכבו של הנאשם: **"הוא עצר ליד בניין נטוש והוא התחיל לנשק אותי, גם נישקתי אותו חזרה. אחר זה הוא שלח את היד שלו לתחתונים שלי והיססתי אבל צחקקתי, זה היה עדיין סוג של הסכמה"** (עמ' 13 ש' 26 ואילך). המתלוננת הוסיפה, כי בעת שהנאשם שלח יד לתחתוניה הוא נגע באיבר מינה. (עמ' 13 ש' 30). המתלוננת גם הוסיפה בחקירה נגדית, כי בעשותו כן הנאשם הפשיל מעט את תחתוניה מטה. המתלוננת לבשה באותו יום שמלה שמתחתיה מכנסי בוקסר מעל לתחתונים (עמ' 14 ש' 9 ואילך).

לדברי המתלוננת, בשלב זה הציע הנאשם כי יעברו למושב האחורי וכך היה. היא הוסיפה בעניין זה בחקירה הנגדית: **"אני זוכרת שעברתי למושב האחורי, לא זוכרת איך. אני זוכרת שאני כן הלכתי. אני זוכרת את זה בפלשבקים. אני לא זוכרת הכל. אני לא זוכרת את כל הפרטים הקטנים. אני זוכרת שעברתי לשם, אני לא זוכרת בדיוק איך זה היה..."** (עמ' 23 ש' 29 ואילך). המתלוננת הוסיפה בחקירה נגדית כי הנאשם והיא נכנסו למושב האחורי מאותה דלת, דהיינו שהנאשם עקף את הרכב באופן כלשהו ונכנס מהצד שלה (עמ' 24 ש' 27), תוך שהוא נוגע/דוחף אותה בגבה (שם, ש' 17 ואילך).

המתלוננת סיפרה שבמהלך הנסיעה התקשרו אליה פעמים רבות לטלפון הנייד שלה אבל הנאשם אמר לה לא לענות. לדבריה, בשלב מסוים הנאשם דיבר בטלפון עם הדר ואמר לה שהכל בסדר ושהם הלכו לעשות סיבוב. לדבריה, היא ביקשה לדבר עם הדר בעצמה אך הנאשם "העיף" לה את הטלפון (עמ' 15 ש' 11-13).

4.4 המתלוננת תיארה את שקרה במושב האחורי: **"ואז עברנו למושב האחורי והוא אמר לי לרדת לו, בהתחלה פחדתי כי אני לא מכירה אותו ולא יודעת איפה אני, אבל אני בכל זאת עשיתי את זה. במחשבות שלי פחדתי אבל ירדתי לו בהסכמה, מצצתי לו את איבר המין..."** פחדתי שאם אני אתנגד הוא עשה לי משהו כי אני לא מכירה אותו ולא יודעת מה מצפה לי" (עמ' 14 ש' 1-4).

לדבריה, בהמשך לכך, בעודם יושבים זה לצד זה במושב האחורי הנאשם החל לפתע להרים את שמלתה. לדבריה המתלוננת, המעשה הלחיץ אותה והיא שאלה את הנאשם מה הוא עושה: **"הייתי יושבת לידו, בהתחלה הוא העלה לי את השמלה ואחרי זה שם אותי עליו, לא זוכרת במדויק, משהו כזה. אחרי זה הוריד לי את**

התחתונים לגמרי, אמרתי לו להפסיק, מה הוא עושה, הוא אמר לי לא לדאוג ושאני אהנה. אחרי זה הוא חדר אלי, כאב לי וביקשתי שיפסיק שיעצור כי כואב לי...הוא המשיך להגיד שאני ייחנה (כך במקור גר.) וזה כלום וזה בסדר ואמרתי שזה עדיין כואב לי ואחרי זה הוא יצא מהאוטו והפסיק, ואמר שהוא הולך לקנות משהו...הוא הפסיק אחרי שהתנגדתי לו" (עמ' 14 ש' 13 עד 26).

בהודעתה במשטרה הוסיפה ואמרה המתלוננת בעניין זה כי במהלך התנגדותה היא אמרה לנאשם בין השאר שהיא בתולה וגם אין לו קונדומים (ת/18 ש' 47).

4.5 לדברי המתלוננת, לאחר שהנאשם חדל ממעשיו הוא נכנס למושב הקדמי ונסע מהמקום בעוד היא שוכבת מאחור. הנאשם לא אמר לה לאן הוא נוסע. הנאשם עצר במקום שהתברר בדיעבד להיות חנות "סי-גוד" בתחנת דלק סנוול. לדברי המתלוננת, חלפה בה מחשבה לצאת ולברוח מהרכב "ניסיתי לשלוח את היד שלי לדלת כדי לפתוח אבל לא הצלחתי, אולי הייתי עייפה, אולי לא היה לי כוח, רציתי להתקשר אבל פחדתי שהוא ישמע אותי, סימסתי לחברים שלי...שאני לא יודעת איפה אני ומישהו לקח אותי באוטו ושיעזרו לי והוא מנסה לאנוס אותי" (עמ' 14 ש' 31-33). בהמשך, בחקירה נגדית, הוסיפה המתלוננת ואמרה בהקשר זה כי כאשר ניסתה לצאת מהרכב, היא הושיטה את ידה לידיה וניסתה לפתוח את הדלת ולא הצליחה. היא משכה את הידיה לכיוון שלה כדי לפתוח אך לא הצליחה. היא לא יודעת אם זה משום שהדלת הייתה נעולה או כי לא היו לה כוחות (עמ' 32 ש' 26-27, וכן עמ' 33 ש' 1-2 וכן ש' 10).

את מה שקרה לאחר מכן תיארה המתלוננת כך: "מור חזר ואני לא יודעת אבל הוא נסע קצת. אין לי מושג לאיפה ראיתי הכל שחור. אחרי זה הוא עצר ובא למושב האחורי איפה שאני שכובה והעלה לי את השמלה שוב והפעם זה היה עם קונדום, אחרי זה הוא חדר אלי וניסיתי לסגור את הרגליים בכיתי לו שכואב לי וגם צעקתי לו שיפסיק ואחרי זה הלכתי קצת הצידה, ניסיתי לזוז ממנו ואז הוא גם חדר אלי אחורנית בישבן. אני זוכרת את זה בפלשבקים, לא יכולה להגיד במדויק. אני זוכרת שהוא חדר אלי לישבן ואז ממש צרחתי והתחלתי לבכות ורק אז הוא הפסיק כשהוא שמע שממש צרחתי. אחרי זה הוא אמר שהוא מפסיק והרים את הידיים וחזר למושב של הנהג ואמר שהכל בסדר והוא מחזיר אותי לחברים שלי ושאני לא אגיד כלום לאף אחד והכל בסדר. אחרי זה הוא נסע קצת והחליף פתאום עם חבר שלו מקום והחבר שלו נהג ומור הלך" (עמ' 15 ש' 17 ואילך). המתלוננת הדגישה בהמשך לשאלות הסניגור שמדובר היה בחדיירה ממש ולא בניסיון לחדיירה (עמ' 50 ש' 24).

המתלוננת ציינה בהמשך, כי השלב שבו החלה להתנגד היה השלב שבו הרים את שמלתה והחל להפשיט אותה. לשאלת התובעת מדוע סירבה דווקא אז, השיבה המתלוננת: "יש הבדל בין מזמוזים לחדיירה, לבתולין, אני הייתי בתולה. אפילו שהיה לי את נש. לא שכבתי איתו, לא הייתי מוכנה לזה, אפילו איתו רציתי לחכות עם זה, אז עם גבר זר שאני אאבד את הבתולין שלי? זה היה בשבילי קו אדום" (עמ' 19 ש' 13 ואילך).

4.6 המתלוננת סיפרה, כמצוטט לעיל, שהיא הוחזרה לתחנת הדלק על ידי חברו של הנאשם שהתחלף עם הנאשם ונהג את רכבו. בהגיעם חזרה לתחנת הדלק המתלוננת יצאה מהרכב מהדלת האחורית, כשהיא צולעת וכאובה. היא מיד ניגשה לחבריה, ממררת בבכי, ואמרה להם שאנסו אותה. עמית לקח אותה בידיו והושיב אותה על כיסא בתחנת הדלק. לדברי המתלוננת היא בכתה מאוד, הייתה נסערת, נשכבה

על הרצפה ובמשך כשעתיים שלוש היא נותרה במקום כאשר כולם מנסים להרגיע אותה. המתלוננת סיפרה, כי בשלב מסוים גם הנאשם הגיע לתחנת הדלק "הוא אמר שהוא מתנצל, לא בפני, בפני החברים, הוא אמר שהוא מתגייס למג"ב ושיותרו לו כי הוא לא עשה כלום, אני והדר הלכנו לצד וסיפרתי לה כל מה שהיה ובזמן הזה עמית ומור (הנאשם- ג.ר) באו והוא קנה לי בקבוק מים וזרק אותו אליי כאילו אני כלב ואמר שהוא מצטער בזלזול והלך..." (עמ' 16 ש' 5 ואילך).

4.7 כעבור כשעתיים שלוש שלחה המתלוננת הודעה לנ.ש, נער בן גילה שעמו היה לה קשר רומנטי קודם, וביקשה שידבר איתה "דחוף". כאשר התקשר היא סיפרה לו בקצרה מה קרה וכאשר הציע להגיע אליה, היא אמרה שהיא תבוא אליו. לדברי המתלוננת, שניים מהחברים, הסיעו אותה לביתו של נ.ש כאשר הוא מצדו ממתין לה למטה. נ.ש הביא לה מים, היא סיפרה לו מה שקרה והוא חיבק אותה והרגיע אותה. לדבריה, הוא היה היחיד שהצליח ממש להרגיע אותה. לאחר מכן המשיכה המתלוננת וסיפרה: "עלינו לנ.ש התנשקנו והיינו בחדר שלו וישבנו על המיטה שלו בחדר, תמיד היו ביננו כל מיני דברים מיניים אבל אף פעם לא שכבנו והרגשתי שאני רוצה לנקות את עצמי ש.ש יהיה הראשון שלי, אמרתי לו שאני כן רוצה את זה הפעם...הוא שאל אותי כמה פעמים אם אני בטוחה ואמרתי שכן וקיימנו יחסי מין מלאים...רציתי ליצור לי חוויה מתקנת, לטהר את הגוף שלי וגם רציתי ש.ש יהיה הראשון שלי, רציתי להדחיק שקרה לי משהו ולהראות שהתגברתי על זה. חשבתי לפחות. ניסיתי לטהר את הגוף שלי" (עמ' 16 ש' 15 ואילך).

לדברי המתלוננת לאחר מכן היא חזרה לביתה של הדר וסיפרה לה כל מה שהיה עם נ.ש. המתלוננת אישרה שבאותה הזדמנות היא ביקשה מהדר לא לספר לאיש אודות נ.ש וכך גם ביקשה מנ.ש עצמו. לדבריה, היא לא חשפה את הדברים בפני אמה וגם לא במשטרה, משום שהתביישה, ואולם, כעבור כחודש, היא הרגישה שהיא מתקשה להמשיך ולהסתיר את הדבר מאמה וסיפרה לה. בהמשך לכך, אמה של המתלוננת התייעצה עם המרכז לנפגעות תקיפה מינית בשאלה אם האינפורמציה הזו רלוונטית להליך הפלילי והאם צריך לספר על כך במשטרה. מהמרכז התייעצו עם הפרקליטה המטפלת ודבר הוביל לכך שנגבתה מהמתלוננת הודעה נוספת שבה פרטה את השתלשלות העניינים דלעיל (ראה הודעה ת/23 מ-28.10.14).

4.8 בבוקר שבת שלאחר האירוע הלכה המתלוננת לביתה של בת דודתה וסיפרה לה את שאירע וביחד הלכו לביתה של המתלוננת. לדברי המתלוננת בהתחלה היה לה קשה לספר להוריה "לא רציתי, התביישתי, פחדתי שהם יכעסו עלי כי שתיתי" (עמ' 17 ש' 10-11) ואולם חברתה נ' אשר נאנסה חודש קודם, שכנעה אותה שהיא חייבת לומר זאת להוריה. המתלוננת סיפרה אפוא לאמה זו סיפרה לאביה ואז, עוד באותו ערב, היא ואמה הלכו לבית החולים עם נ'. לדברי המתלוננת, בבית החולים נתנו לה כדורים וגם רצו שתבצע בדיקת אונס ואולם היא סירבה הן משום שלא רצתה שגבר זר יגע בה, והן משום שלא רצתה שיגלו שקיימה יחסי מין עם ניר. המתלוננת הוסיפה ואמרה שהחוקרים ניסו להשפיע עליה להתלונן ודיברו רבות על ליבה ואולם באותו מעמד היא חשה שהיא מעדיפה לשכוח את העניין כאילו הוא לא קרה. כעבור כמה ימים היא הבינה שהיא אינה יכולה לשתוק, כי היא נאכלת מבפנים והודיעה להוריה שהחליטה להתלונן, כפי שגם עשתה.

4.9 המתלוננת הוסיפה וסיפרה, כי מספר ימים לאחר האירוע, עוד בטרם הוגשה התלונה במשטרה, התקשר אליה הנאשם מטלפון ממספר חסוי. כאשר ענתה מבלי לדעת את זהות הדובר אמר לה הנאשם **"אני מצטער"** (עמ' 16 ש' 1-2). לדברי המתלוננת היא השליכה את הטלפון מידה כשהיא רועדת ואביה שעמד לידה קיבל את השיחה. אביה דיבר עם הנאשם והנאשם אמר שהוא מצטער, שאביה יכול להרביץ לו לעשות לו הכל רק שלא יתלונן במשטרה. השיחה נמשכה כמה דקות והוקלטה על ידי אביה. הקלטת נמסרה למשטרה (ראה ת/4).

4.10 המתלוננת נשאלה אודות סרטון שכביכול תיעד את המין האוראלי שביצעה בנאשם ואמרה שהיא לא ידעה שהנאשם צילם אותה תוך כדי מעשה. לדבריה, מספר ימים לאחר האירוע נודע לה הדבר בשיחה עם עמית שאמר לה בין השאר שהנאשם מחק את הסרטון על פי עצתו (עמ' 18 ש' 23 ואילך).

בהתייחס לעימות שנערך עם הנאשם במשטרה הסבירה המתלוננת, כי תחילה פחדה להיכנס לחדר ולהתייצב מול הנאשם והשוטרים ממש החזיקו אותה בכוח כדי שתיכנס (עמ' 18 ש' 10). לדבריה בהתחלה לא הייתה מוכנה, היא קפאה והיה לה מאוד קשה. כאשר ראתה את הנאשם היא נפלה ובקושי החזיקה מעמד. רק בהמשך היא עזרה כוחות מתוך שאמרה לעצמה שהיא חייבת להילחם.

עוד סיפרה המתלוננת, כי לאחר המקרה עברה עליה תקופה קשה ומשברית. בחודשים הראשונים היא ישנה עם הוריה כי פחדה לישון לבד, עד היום היא סובלת מפלשבקים הייתה מדמיינת שהיא רואה את פניו של הנאשם כאשר הלכה ברחובות באור יהודה. במשך חודש וחצי לא הלכה לבית הספר, נמנעה מלהסתובב ברחובות ונאלצה להתמודד עם שמועות, היא קיבלה מפסיכיאטרית כדורים נגד חרדה ועד היום היא מתמודדת לאט עם המצב ונעזרת בתמיכה של המשפחה.

4.11 לשאלות הסניגור בחקירה נגדית, שללה המתלוננת מכל וכל את האפשרות שהיא ביקשה מהנאשם שישכב אתה או שאמרה לו שהיא רוצה בכך. היא הדגישה שטרם האירוע לא הכירה את הנאשם ולא ידעה מי הוא בכלל (עמ' 34 ש' 6). היא שללה שביקשה מהנאשם סקס אלים, שביקשה שיסטור לה או ששרטה אותו (עמ' 35 ש' 24 ואילך).

המתלוננת נשאלה בחקירה נגדית לגבי האפשרות שהיא התוודתה בפניה של בחורה בשם ע' רוחם שלא נאנסה וכן שפיתתה את הנאשם. המתלוננת שללה אפשרות זו מכל וכל. היא השיבה בעניין זה **"אני לא אמרתי דבר כזה...גם בעקבות, אחרי שהתלוננתי, רוב החברים שלי ניתקו איתי קשר כי טענו שאני מלשנית, ילדת משטרה וכל הדברים האלה...היא טענה גם שהיא משפחה של מור, רחוקה, ואמרה לילדים שיתרחקו ממני כשהתלוננתי, כי אני ילדת משטרה, לטענתה, היא אמרה שהיא משפחה שלו רחוקה...לא אמרתי לה שלא נאנסתי, אבל דיברנו...אני מניחה שזה היה אחרי חודשיים, כי דיברנו בבית הספר, היא הוסיפה שהיא משפחה שלו, היא ניתקה איתי קשר, לא התקשרה אלי, לא כלום, היא הייתה בתחנת הדלק, היא ידעה מה קורה, היא גם שאלה אותי אבל לא עניתי לכולם...היא יודעת שהיא אונס אבל היא לא יודעת לפרטי פרטים"** (עמ' 36 ש' 13 ואילך) ובהמשך: **"אני יודעת שהיא הייתה צבועה אליי. נ' אמרה לי שע' רוחם מלכלכת עלי מאחורי הגב.."** (עמ' 66 ש' 26).

לשאלות הסניגור השיבה המתלוננת כי בהתחלה לא רצתה להתלונן במשטרה אודות המקרה, וכי כל החברים שלה, בעיקר עמית שכנעו אותה שלא להתלונן. לדבריה, בהתחלה כל שרצתה זה לשכוח מהעניין, ואולם בהמשך היא הרגישה שהיא נאכלת מבפנים. היא אישרה שגם השמועות שפשטו בעיר אודותיה הוסיפו למצוקתה והפריעו לה (עמ' 61 ש' 13 ואילך).

עיקרי גרסת הנאשם:

5. כך גרס הנאשם בקווים כלליים בעדותו בבית המשפט בחקירה ראשית: הנאשם סיפר כי הגיע לתחנת הדלק יחד עם שני חבריו מראשל"צ. הוא אישר כי הוא זה שזם את היווצרות הקשר עם המתלוננת לאחר שהיא משכה את תשומת ליבו בתחנת הדלק ואז ביקש מעמית - בחור שאותו הכיר ואשר היה מיווד עם המתלוננת- לקרוא לה (עמ' 182 ש' 5-6). הנאשם אישר כי התעניין אצל עמית אודות המתלוננת והלה אמר לו שהיא "זורמת" וכי בעבר "הכניס לה אצבעות" (עמ' 182 ש' 7). הנאשם אישר כי הוא זה שפנה ראשונה אל המתלוננת בהצעה לנהוג ברכבו, הגם שלדבריו לא הייתה לו כל כוונה לאפשר לה לנהוג (עמ' 182 ש' 10 ועמ' 184 ש' 30). לדבריו, המתלוננת נכנסה לרכב בצד הנהג שעה שהוא ישב על מושב הנהג והתיישבה עליו. בשלב זה אמר לה שכך אי אפשר לנהוג, ובכל מקרה שאין לו בכלל ביטוח רכב עברה והיא השיבה "בסדר" ועברה למושב שלצידו (עמ' 182 ש' 8-11). לדברי הנאשם, הם שוחחו קמעא, היא סיפרה לו שהיו לה חברים שנרצחו וכן ששם משפחתה אינו השם האמיתי ועוד, ואז הם התקרבו והחלו להתנשק. הנאשם אישר כי בהמשך לכך שלח ידיו לאיבר מינה של המתלוננת והחל להוריד את תחתוניה, כאשר היא משתפת עמו פעולה ומרימה את ישבנה (שם ש' 13-15). בשלב זה, לדבריו, הוא הציע למתלוננת לעבור למושב האחורי והיא הסכימה. במושב אחורי המתלוננת נשכבה על הגב והוא מצדו המשיך להחזיר אצבעות לאיבר מינה ולנשק אותה. פתאום היא התרוממה והתיישבה עליו וביקשה שייתן לה סטירה. כאשר הוא סרב לעשות כן ואמר "מה פתאום" היא שרטה אותו בחזה (שם ש' 20). בהמשך, המתלוננת ירדה על ברכיה, הוא הסיר את מכנסיו והיא ביצעה בו מין אוראלי. בשלב זה, לדבריו, המתלוננת אמרה לו "**בוא תזין אותי**" והוא השיב לה שאין לו קונדומים. המתלוננת אמרה שאין צורך בקונדום אך הוא מצדו אמר "**בלי קונדום אני לא עושה את זה**" (שם ש' 23). בנסיבות אלה לדברי הנאשם הוא אמר למתלוננת שהוא נוסע לקנות קונדומים - וכך היה. המתלוננת נותרה באוטו מרצונה. כאשר חזר עם הקונדומים המתלוננת נשכבה על גבה במושב האחורי והוא החזיר את איבר מינו לאיבר מינה. תוך כדי כך המתלוננת פתאום אמרה לו "לא, לא די" ואז הוא ישר חדל. לדבריו, הוא התכוון לזרוק את הקונדום אך המתלוננת הציעה לנסות מין אנאלי והסתובבה. אז, לדברי הנאשם, הוא החזיר מעט את איבר מינו לפי הטבעת של המתלוננת ואז היא אמרה די מספיק והוא חדל. בשלב זה, לדברי הנאשם החלה המתלוננת לבכות. לדבריו, הוא ניגב את דמעותיה, שאל אותה מה קרה והיא אמרה "כלום". לדברי הנאשם הוא יצא מהרכב זרק את הקונדום ולבש את מכנסיו ואז ראה שמגיעים למקום שניים מחבריה של המתלוננת כנראה עמית ודור. הם הראו לו הודעות ווטסאפ ששלחה המתלוננת במהלך האירוע ושאלו אותו מה עשה. לדברי הנאשם הוא היה בשוק ואמר להם שלא עשה דבר. בנסיבות אלה הוא ביקש מאחד מחבריו בשם אושר שיקפיץ את המתלוננת חזרה לחנות ילו והוא עצמו הגיע למקום כעבור זמן מסוים. הנאשם אישר כי אמר למתלוננת שהוא מצטער, אך זאת רק על העובדה שהיא בכתה. כאשר נשאל הנאשם מדוע לדידו המתלוננת

החליטה לספר שנאנסה על ידו השיב הנאשם: **"יכול לשער, יכול להיות כי החברות שלה ראו אותה הולכת איתי ולא רצתה שיעלה להם מחשבות והכי קל להגיד שהוא אנס אותי....שלא ייצא לה שם רע בעיר"** (עמ' 183 ש' 28-29).

דין ומסקנות:

6. אומר כבר בפתח דברי, כי לאחר שמיעת עדותם של המתלוננת מזה ושל הנאשם, מזה, לאחר בחינה מעמיקה של מכלול הראיות והעדויות, על הגיון ומהימנותן, ולאחר שנמצאו לעדותה של המתלוננת תימוכין בראיות נוספות המהוות סיוע ו/או חיזוק לדבריה, מסקנתי היא שהתביעה הרימה את הנטל להוכיח את אשמת הנאשם מעבר לספק סביר, הכל כפי שיפורט וינומק להלן.

באופן כללי אציין, כי בשום אופן איני רואה עין בעין עם האמור בפרק הפרולוג שבסיכומי ההגנה, עת תואר בקווים כלליים המצב הראייתי בתיק במילים אלה: **"מצבור הראיות שהוצגו בבית המשפט מלמדים באופן חד משמעי כי הנאשם לא ביצע במתלוננת שום דבר שהיא לא רצתה או ביקשה, ולא אגזים אם אומר כי היא זו שנתנה את הטון בכל הסיטואציה, תוך שהנאשם נענה לרצונותיה"** (עמ' 4 סעיף 7) ובהמשך, **"הנאשם היה פיון, כלי משחק, בובה על חוט בהצגה שבנתה המתלוננת הצגה שהחלה עוד בתחילת הערב בדירה ברמת גן כאשר המשתתפים לא יודעים כלל שהם חלק ממשחק העלוב..."** (סעיף 9 לסכומים), **"אל לא לבית המשפט ליתן יד למתלוננות שזו הבנות את עדותן בצורה תכנית ומניפולטיבית, משתמשות בכל אמצעי התחבולה והעורמה להמית אסון (כך במקור) על נאשמים חפים מפשע ובאבחה אחת למוטט את עולמם"** (סעיף 11).

לטעמי, התיאורים לעיל רחוקים מאד מתמונת המצב הראייתית בתיק, אינם עולים בקנה אחד עם האופן שבו יש להעריך את העדויות השונות, ואפילו אינם מתיישבים עם דברי הנאשם והתנהלותו במהלך האירוע ואחריו, כפי שעוד יורחב בהמשך.

עדות המתלוננת - שיקולי ומהימנות

7. לאור טיעוני ההגנה בסיכומים ולאור קו ההגנה שננקט, אני רואה לתת הערה כללית: לא אופייה, שמה הטוב ו/או אורחותיה המיניות של המתלוננת, הם כשלעצמם, עומדים כאן להערכה ולביקורת. השאלה שיש להשיב עליה היא עד כמה אמתית ונכונה תלונתה של המתלוננת כנגד הנאשם, על רקע העובדות האופפות את המקרה הנוכחי. באופן תיאורטי יכולה בחורה להסכים ולקיים מגע מיני, כזה או אחר, עם גברים מסוימים, ולסרב לעשות זאת עם אחרים. לאשה (כמו לכל אדם) אוטונומיה על גופה ואין בעובדה, למשל, שבחורה נעתרה לפלוני כדי ללמד בהכרח שהיא נכונה להיעתר גם לאלמוני. כך גם אם הסכימה להתנשק ולבצע מין אוראלי, אין להסיק שהיא גם הסכימה לקיים יחסי מין מלאים. הדברים נאמרו לא אחת בפסיקה ואין בכך כדי לחדש [ראה ע"פ 5612/92 מדינת ישראל נגד בארי

(9.12.93); ע"פ 7951/05 מדינת ישראל נגד פלוני (7.2.07).

אשר על כן, לא ניתן בשום אופן לקבל את הרעיון הכללי שמצא ביטוי מורחב בסיכומי ההגנה לפיו ניתן ללמוד על הסכמתה של המתלוננת לקיים יחסי מין עם הנאשם מכך שהיא קיימה לכאורה באותו ערב מין אוראלי עם בחור מסוים, אחר כך הסכימה להתגפף עם הנאשם ולקיים עמו מין אוראלי ברכב, ולאחר שנפרדה מהנאשם קיימה יחסי מין מלאים עם נ.ש בהסכמתה. הוא הדין לגבי הניסיון שנעשה מצד ההגנה להשחיר את דמותה של המתלוננת ולהציגה כבחורה קלת דעת ומתירנית, זאת בדרך של הבאת עדויות שכל מטרתן להראות שהמתלוננת היא כביכול מסוג הבנות ש - "נותנות" ו"זורמות" ביחסן עם בנים. לגבי המשקל שיש להעניק לעדויות אלה עוד אתייחס בהמשך, ואולם גם אם הדברים נכונים (ואיני קובעת כך), אין בהם כדי להעלות או להוריד את האינטראקציה שבין הנאשם למתלוננת יש לבחון לגופה, בהתאם לראיות הנוגעות אליה ועל פי הערכת מהימנותם של המעורבים בה, כפי שיורחב וינומק לאורך הכרעת הדין.

אגב אורחא יוער כבר עתה, שאלבא כל הראיות, המתלוננת הייתה בתולה עד לאירוע, כך שגם אם מדובר בבחורה קלת דעת ביחסיה עם בנים, הרי שהמגעים המיניים שהיא הרשתה לעצמה, לא כללו יחסי מין מלאים. המתלוננת לא כיחדה שהיא התנסתה במגעים מיניים כאלה ואחרים, לרבות מין אוראלי, אך הדגישה שהיא שמרה על בתוליה. גם מטעם ההגנה לא הובאו ראיות המצביעות על כך שהמתלוננת קיימה יחסי מין עם גברים לפני האונס, ולא הופרכו דברי המתלוננת באומרה שהיא ראתה חשיבות בשמירה על בתוליה וסירבה לקיים יחסי מין מלאים גם עם מי שהיו בני זוגה.

7.1. המתלוננת מסרה בבית המשפט עדות סדורה שנמסרה באופן מעורר אמון. דברי המתלוננת בבית המשפט היו קוהרנטיים ועקביים. למרות שהמתלוננת נחקרה בחקירת שתי וערב לא קלה - אשר נמשכה שעות, לאורך שתי ישיבות, שבמהלכן היא נדרשה פעם אחר פעם, הלך ושוב, לחזור על אותם עניינים ופרטים - היא לא שינתה את תשובותיה והייתה איתנה בדעתה. אין אפוא בסיס לטענת ההגנה לפיה המתלוננת סתרה את עצמה במהלך עדותה. בנוסף, יש לדחות את הטענה, המנוסחת באופן גורף וכללי, לפיה גרסתה של המתלוננת "ידעה שינויים ותפניות". אכן, איני מתעלמת מהבדלים מסוימים בין גרסתה של המתלוננת בבית המשפט לבין הדברים שמסרה בהודעותיה ואולם, מדובר בהבדלים לא מהותיים שאין בהם כדי לשנות ממהות סיפורה. כאשר בוחנים את מכלול גרסתה ואת דבריה בראיה כוללת, אין בהבדלים אלה כדי לשנות מהתמונה העולה מדבריה ומהתוצאה הסופית. אין הם מובילים למסקנה שמדובר בתלונת שקר, בדיה שהמציאה המתלוננת, כטענת ההגנה.

כידוע, מצב שבו מתלוננת בעבירת מין מתקשה לזכור את האירוע לפרטיו ולשחזר את מה שעבר עליה במדויק ובסדר כרונולוגי, אינו מצב יוצא דופן. המתלוננת העידה בעצמה, שטיפין טיפין היא שיחזרה את השתלשלות האירוע ואת הפרטים הקטנים. לא אחת אנו נתקלים בקושי של קורבנות עבירות מין לפרוט עד דק את מה שעבר עליהן ולמסור תיאור כרונולוגי מדויק שהוא נטול חללים של חוסר זיכרון או חוסר וודאות. נקבע כבר בפסיקה שאין לצפות מהמתלוננת בעבירת מין למסור תיאור סכמתי ומדויק של האירוע: **"אין לצפות מאדם כי יזכרו פרטי אירוע טראומתי כאילו תיעד אותו בזמן אמת, ביחוד כאשר מדובר בקורבן עבירת מין. לפיכך השאלה איננה אם קיימים אי דיוקים ואי התאמות בפרטים, אלא אם המקשה כולה היא אמינה, ואם הגרעין הקשה של האירועים והתמונה הכוללת המתקבלת מן העדות והחיזוקים לה מאפשרים מסקנה בדבר אשמת הנאשם..."** [ראה ע"פ 993/00 נור נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(6) 205 (2002) ועוד

ראה בהקשר זה: ע"פ 5484/11 פלוני נ. מדינת ישראל (19.4.12); ע"פ 3873/08 אטיאס נ' מדינת ישראל (6.9.10); ע"פ 1947/07 פלוני נ' מדינת ישראל (20.12.09); ע"פ 4510/11 פלוני נ' מדינת ישראל (7.8.12); ע"פ 7899/13 פלוני נ' מדינת ישראל (24.6.14), ע"פ 932/10 פלוני נ' מדינת ישראל (6.4.11).

שינויים והבדלים מסוימים הם אפוא מובנים, והדבר נכון במיוחד במקרה כשלנו שבו קיימות ראיות לכך שהמתלוננת לא הייתה בזמן האירוע במלוא חושיה, לאחר ששתתה אלכוהול במהלך אותו ערב, כפי שעוד יורחב בהמשך. בכל מקרה, ניתן להיווכח, שלמעט שינויים הנוגעים לסדר האירועים או לפרטים הקטנים, סיפור המעשה שאותו תיארה המתלוננת היה אחיד ולא השתנה.

7.2 ניתן להתרשם שהמתלוננת ניסתה בעדותה לתאר את האירוע באופן כן ומאוזן ככל שניתן. היא לא ניסתה להפריז ולהקצין את מעשי הנאשם בטענה, למשל, שכפה את עצמו עליה מהרגע הראשון, או כי השיג את הסכמתה ואת שיתוף הפעולה היחסי שלה באלימות. לכאורה, דבר לא מנע מהמתלוננת להפריז ולהקצין את האירועים באופן הנ"ל. בדומה, למן הרגע הראשון המתלוננת לא כיחדה שהתנשקה עם הנאשם מרצונה, הודתה שלא ביטאה התנגדות כאשר נגע באיבר מינה, שעברה בהסכמה למושב האחורי וגם שביצעה בו מין אוראלי. המתלוננת אישרה בכנות שהגם שבלבה פנימה היא לא רצתה לבצע מין אוראלי בנאשם, הרי שהנאשם לא יכול היה לדעת את שמתחולל בליבה ולכן לא ניסתה לייחס לו אשמה לגבי חלק זה באירוע (ראה עמ' 25 ש' 28). מה מנע לכאורה מהמתלוננת לייחס לנאשם אשמה לגבי כל המעשים המיניים שביצע בה, מעשים שעל עצם התרחשותם אין הרי מחלוקת? האמור לעיל אינו מתיישב לכאורה עם תיאור ההגנה את המתלוננת כערמומית וחסרת מצפון. הדבר מעיד שלא ניתן לזהות בדברי המתלוננת מגמה של הפללת הנאשם, לא כל שכן "נבזיות" כלפיו, כניסוח ההגנה בסיכומים. בהקשר זה יודגש שוב, שאין חולק שהנאשם והמתלוננת לא הכירו לפני האירוע ולא נפגשו קודם. כך גרסה המתלוננת וכך העיד גם הנאשם עצמו (פרו' עמ' 184 ש' 8-9). אין בנמצא טענה שהיה למתלוננת מניע להתנכל לנאשם אישית ולהפילו בפח. לכן, בהעלאת תזה האומרת שהמתלוננת החליטה "לתפור תיק" לנאשם, יש קושי מובנה שההגנה לא הצליחה להסבירו ולנמקו.

7.3 זאת ועוד, המתלוננת לא ניסתה לייפות את התמונה מבחינת עצמה ודיברה בגלוי על האופן שבו היא התנהלה לאורך כל אותו ערב הן ביחסיה עם הנאשם והן בעצם קיום יחסי המין על נ.ש. (עובדה שנחשפה על ידי המתלוננת מיוזמתה שלה). דברים אלה שאינם מחמיאים לכאורה למתלוננת ועלולים להעמידה באור שלילי, לא הוסתרו על ידה, וזאת בחוסר הלימה לתכונות שאותם ייחסה ההגנה למתלוננת בסיכומים (ללא תשתית ראיתית מספקת). עמדתה הכנה דלעיל מהרגע הראשון, שבמסגרתה הודתה בביצוע מעשים מיניים מסוימים עם הנאשם, לרבות מין אוראלי, אינה מתיישבת עם תזת ההגנה (או אחת מהן) לפיה המתלוננת טפלה על הנאשם אשמת שווא כדי להצטייר טוב בפני חבריה מחשש שייצא לה שם רע (ראה למשל בסיכומים עמ' 37 פסקה אחרונה).

בהקשרנו יצוין, כי ההגנה טענה שהסיבה שבגללה המתלוננת אישרה שהסכימה לחלק מהמעשים המיניים, כנאמר לעיל, נעוצה בכך שהיא ידעה שהנאשם הסריט אותה במצלמת הטלפון הנייד שלו בעת שביצעה בו מין אוראלי בהסכמה. זאת הסיבה, לדברי הסנגוריה, שהמתלוננת החליטה לטפול על הנאשם אשמת שווא רק החל

מאותו שלב שבו ידעה שלא קיימות ראיות אובייקטיביות שיעידו אחרת (ראה עמ' 7 בתחילת העמוד וכן עמ' 25 לסיכומים).

לא אוכל לקבל את הטענה: כאמור, המתלוננת העידה שלא ידעה אודות האפשרות שקיים סרטון שתיעד אותה מבצעת מין אוראלי בנאשם, והדבר נודע לה לראשונה מעמית מספר ימים לאחר האירוע (עמ' 18 ש' 23 ואילך). בעניין זה הוגשה כראיה תכתובת ווטסאפ (צ'אט) שהתקיימה בין המתלוננת לבין עמית ביום שישי כלשהו לאחר האירוע ושהועתקה מתוך הטלפון הנייד של המתלוננת (ראה **ת/12**). מן הכתוב אכן עולה בצורה ברורה שהמתלוננת לא הייתה מודעת לכך שהיא צולמה על ידי הנאשם במהלך המין האוראלי, ולא הייתה ערה לעובדה זו בעת שמסרה את הודעותיה במשטרה. מדובר בתכתובת שהמתלוננת ניהלה עם חבר, בחור שהמתלוננת החשיבה כאדם קרוב (הגם שבדיעבד הוברר אחרת). מדובר בשיחה שבה היא דיברה לפי תומה ושלא לצורכי המשפט ואין סיבה לפקפק באותנטיות שלה. להלן תצוטט מלוא ההתכתבות הנ"ל:

מתלוננת:	"תקשיב שניה, יש שמועות שלמור יש סרטון אבל אני לא מבינה על מה
מתלוננת:	אתה יודע מזה משהו?
עמית:	היה לו סרטון שאת יורדת לו אבל כשראיתי את זה היה ליד האוטו שלו ואמרתי לו למחוק, הוא אמר לי שהוא מחק.
עמית:	זה מה שאני יודע
מתלוננת:	ירדתי מחוץ לאוטו?????
מתלוננת:	מה
מתלוננת:	רגע שהוא צילם
מתלוננת:	זה היה דהיינו באוטו?
עמית:	כן הוא צילם אותך יורדת לו באוטו. כה
מתלוננת:	האא
מתלוננת:	אבל הודיתי למשטרה שפחדתי ולא התנגדתי כי פחדתי שלא יעשה משהו
מתלוננת:	חשבתי שבזמן האקט הוא צילם, ולא הבנתי למה כי גם ככה התנגדתי אז זה הולך נגדו.
מתלוננת:	רואים שזאת אני?
עמית:	כה
מתלוננת:	למה לא אמרת לי לפני זה?

למה לא שאלת לפני זה

עמית:

מאיפה אני אמורה לדעת שהוא צילם

מתלוננת:

אתה ידעת את זה

מתלוננת:

כי את אמרת לו בסרטון אסור לך לצלם אותי.

עמית:

מתלוננת: אין לי בעיה שילך עם זה למשטרה אני הודיתי שלא התנגדתי לרדת לו מהפחד כי האוטו היה נעול והייתי במקום שאני לא יודעת איפה אני ואני לא מכירה את הבנאדם מאיפה לי שלא ינהג באלימות, אבל מאז שהוא הפדיט (הטעות במקור -ג.ר) אני התנגדתי והמשטרה יודעת.

מתלוננת: אני באמת לא זוכרת את זה...אם הייתי זוכרת הייתי אומרת כי הוא צילם אותי בלי רשותי גם.

מתוכן השיחה הנ"ל ניתן ללמוד, ראשית, שהיא התקיימה לאחר שהמתלוננת מסרה את הודעותיה במשטרה, שהרי היא התלוננה ביום חמישי, כחמישה ימים לאחר האירוע והיא גם היא מזכירה את הגרסה שמסרה למשטרה. עולה ממנה שלמתלוננת נודע משמועות שקיים סרטון שהנאשם צילם במהלך האירוע והסיקה שהנאשם רוצה לעשות בו שימוש כנגדה. היא חשבה תחילה שמדובר בסרטון שתיעד את האקט המיני והביעה על כך פליאה שהרי לדידה הדבר פועל לרעת הנאשם ואינו יכול לשרת אותו (אמירה שמחזקת כשלעצמה את נכונות תלונתה). עמית הוא שאמר למתלוננת שמדובר בסרט שתיעד את המין האוראלי שביצעה בנאשם, כאשר מתגובת המתלוננת ברור בעליל שהיא לא הייתה מודעת לקיומו של הסרט ולעובדה שהיא תועדה בשעת מעשה. היא הסבירה לעמית שבכל מקרה אין בסרטון כדי להוכיח דבר, שהרי היא אמרה למשטרה שהיא לא התנגדה לאקט זה. היא הביעה תרעומת על כך שעמית לא סיפר לה על כך קודם ואמרה שהייתה מספרת זאת למשטרה משום שלנאשם אסור היה לצלם אותה ללא הסכמתה. גם אם נקבל את דבריו של עמית לפיהם בעת שצפה בסרטון הוא ראה את המתלוננת אומרת לנאשם בזמן אמת שאסור לו לצלם אותה, איני מקבלת את גישת ההגנה כי הדבר מהווה אינדיקציה למודעות המתלוננת לקיומו של הסרטון. אין בכך כדי ללמד שהמתלוננת ידעה שחרף התנגדותה הנאשם בכל זאת צילם אותה, תוך שאינו שועה לבקשתה ומפר את אמונה. יוער כבר עתה שאין מחלוקת שהנאשם בחר למחוק את הסרטון, דבר שאינו מתיישב לטעמי עם תחושת חפות מצדו. אם אכן הדברים התרחשו כפי שהנאשם תיאר בעדותו, דהיינו שהמתלוננת חפצה במין עמו ויזמה את המגע המיני, לא הייתה לו לכאורה כל סיבה למחוק סרטון כזה שעשוי, על פניו, לשמש ראיה התומכת בגרסתו. הדבר נכון בהינתן שבשלב מחיקת הסרטון הנאשם היה כבר מודע לכך שהמתלוננת שלחה הודעות ווטסאפ לחבריה בטענה שהוא מנסה לאנוס אותה, וכן כי החלה לבכות ברכבו. מסתבר שהסרטון המדובר נמחק על ידי הנאשם על פי עצתו של עמית שאמר לו שלא כדאי לו להסתבך "כי היא יכולה להגיד כל מיני דברים" (עמ' 139 ש' 23).

עיננו הרואות אפוא, שלא זו בלבד שהשיחה המתועדת בת/12 סותרת מיניה וביה את תזת ההגנה לגבי הסיבה שעמדה כביכול מאחורי התוודותה של המתלוננת אודות הסכמתה היחסית, אלא שיש בשיחה הנ"ל על האמור בה, כדי לחזק את גרסת המתלוננת בכללותה ולתמוך באמיתות תלונה בכלל.

זאת ועוד: מן הראיות עולה, שעוד ביום המקרה, לאחר שהמתלוננת הגיעה לביתה במהלך השבת ודיברה עם אמה, כבר אז היא סיפרה לה שהיא הסכימה בהתחלה למגע גופני עם הנאשם, לרבות למין אוראלי וכי התנגדה רק מהרגע שבו החל להפשיט אותה (עמ' 80 ש' 5). האפשרות שכבר בעיתוי מוקדם זה, בשיחה עם אמה שלא לצורכי משפט וחקירה, הייתה המתלוננת כל כך מתוחכמת כדי להתאים את השלב שבו לדבריה הביעה התנגדות לשלב שבו כביכול לא קיימות ראיות מתועדות - נראית לי בלתי סבירה ובלתי הגיונית.

7.4 לא מצאתי כל ממש בטענת ההגנה לפיה יש למצוא פסול, או מניע נסתר מצד המתלוננת, בעצם העובדה שביכרה להעיד כאשר פניה מופנות לעבר השופטים בפוזיציה שבה היא אינה רואה את פניו של הנאשם. למען הסר ספק יש להבהיר שהגנת הנאשם לא נפגעה בשום צורה בגלל המיקום והאופן בו עמדה המתלוננת, ההיפך הוא הנכון. לא רק שניתנה על ידנו אפשרות לסניגור לעמוד מול העדה ולהציג את שאלותיו כשהוא רואה את פניה, אלא שהדרך שננקטה לעיל היוותה פשרה ופתרון על רקע בקשה בכתב שהגישה המאשימה לשמוע את עדות המתלוננת שלא בפני הנאשם, בקשה שאליה צורפו אסמכתאות רפואיות בדבר מצבה הנפשי של המתלוננת. לו התקבלה בקשה זו הרי שהנאשם לא היה נוכח כלל בדיון. מצב כזה שבו מביעה מתלוננת בעבירת מין קושי להעיד מול פני תוקפה אינו מצב נדיר או יוצא דופן, הוא הוכר לא אחת בפסיקה וגם זכה להתייחסות ולהסדר בחקיקה [ראה סעי' 2 ב' לחוק לתיקון סדרי דין (חקירת עדים) תשי"ח-1957 והתקנות מכוחו]. לא מדובר אפוא בבקשה חריגה או בסיטואציה חריגה, שמצדיקה כשלעצמה הצבת סימן שאלה לגבי מניעה של המתלוננת. הדבר בוודאי נכון כאשר מדובר במתלוננת בת 15-16. טענת ההגנה כאילו המתלוננת "עשתה הצגה", כאשר למעשה הסיבה שהניעה אותה להעלות בקשה זו הייתה החשש או ההירתעות להעיד "דבר שקר" מול פניו של הנאשם, נעדרת כל בסיס ראיתי והיא מפליגה למחוזות רחוקים מידי. קשייה של המתלוננת להעיד זכו לאישור לגיטימי מלא בחוות דעתה של הפסיכיאטרית טטאניה מושבה שהמליצה שהמתלוננת תעיד שלא בנוכחות הנאשם פן תיכנס למצב של התפרקות (ראה ת/25). דברים דומים שמענו גם מפי ענבר הרפז, העובדת הסוציאלית שטיפלה במתלוננת ביחידה לקידום נוער. נכון, שכטענת ההגנה, בין המתלוננת לנאשם התקיים מפגש פנים אל פנים במהלך העימות שנערך ביניהם במשטרה, ואולם המתלוננת העידה שגם עובר לעימות היא חשה קושי רב והשוטרים ממש החזיקו אותה והפעילו עליה לחץ להיכנס לחדר. המתלוננת הסבירה שהייתה צריכה לאזור כוחות כדי לבצע את העימות, משימה שהייתה עבורה לא פשוטה. דבריה אלה של המתלוננת לא נסתרו, להיפך, נמצאו להם תימוכין הן בדברי השוטרת מירב עזרא עורכת העימות שהעידה שהמתלוננת בכתה ונכנסה לחדר העימות כשהיא מבועתת (עמ' 168 ש' 1-2) והן בדברי ענבר הרפז. זו האחרונה העידה שיום לפני העימות היא פגשה את המתלוננת וזו נתקפה בחרדה קשה, ממש בהתקף של לחץ לנוכח הצורך להתייבב לעימות זה (עמ' 7 ש' 24 ואילך). גב' הרפז נשאלה על ידי הסניגור לגבי האפשרות שהמתלוננת חוששת להעיד דבר שקר בפני הנאשם וכך היא השיבה: **"אני לא חושבת שזה המקרה. אני לא חושבת שהיא משקרת. אני חושבת שאחרי שעברת אונס לשבת מול האנס שלך זה מאוד קשה"** (עמ' 8 ש' 26-27).

למעלה מן הצורך ייאמר, שניסיון ההגנה לומר שרצונה של המתלוננת שלא להעיד בפני הנאשם נבע מחוסר יכולתה לומר דבר שקר בפניו, אינו מתיישב לכאורה אם דברי הסנגורים שהמתלוננת היא נערה מניפולטיבית, שקרנית, שחקנית ששיחקה תפקיד של שיכורה, נערה שלא עברה אונס אלא רצתה לתעתע בחבריה. בהנחה

שכך, האם פני הנאשם מולה באולם הם אלה שיקשו עליה להמשיך בשקריה ויגרמו לה לחוסר נוחות?

7.5 אין חולק שביום האירוע הגיעה המתלוננת עם אמה לבית החולים תל השומר, והשוטרים זומנו למקום על ידי בית החולים. לשוטרים המתלוננת סיפרה באותו מעמד את מה שאירע לה, ברוח הדברים שמסרה בבית המשפט, אך לא אבתה להגיש תלונה נגד הנאשם ואפילו סירבה לביצוע "בדיקת אונס" (ראה ת/6 ו-ת/24). אשר לסירוב להתלונן, המתלוננת הסבירה שבאותו שלב שכל שרצתה היה לשכוח את מה שקרה "בהתחלה לא רציתי, חשבתי שאני יכולה לשכוח את זה, אמרתי שהנה זה קרה לי וזהו. אני אשכח מזה כאילו לא קרה לי. אבל אחרי כמה ימים הבנתי שזה אוכל אותי מבפנים ואני חייבת להתלונן..." (עמ' 17 ש' 25). התחושות שביטאה הן מובנות ואין בהן חריג. עיון בפסיקה מלמד שלא אחת קורבנות תקיפה מינית משתהות בהגשת תלונה. שיהיו של 5 ימים לאו שיהיו הוא. נדרש תהליך של הבשלה נפשית טרם שתהא מתלוננת מוכנה לעמוד בהגשת תלונה על כל ההשלכות הנובעות מכך. זאת ועוד, המתלוננת ציינה שחבריה, במיוחד עמית, יעצו לה לא להתלונן ושכנעו אותה לא לעשות כן (עמ' 61 ש' 13). ההחלטה ללכת נגד דעת חבריה ולהצטייר כ-"ילדת משטרה" - כינוי שהודבק למתלוננת לאחר שהתלוננה - מצריכה מחשבה ועיבוד, ואכן בדיעבד, היא גבתה מחיר חברתי לא קל מהמתלוננת. כך או כך, העובדה שהמתלוננת לא אבתה להגיש תלונה נגד הנאשם בשלב הראשון משחקת לשני הכיוונים. היא מצביעה על כך שהמתלוננת לא נהגה בנבזיות כלפי הנאשם, שלא היה לא מניע אישי נגדו ולא ביקשה בהכרח להרע לו.

אשר לאי ביצוע הבדיקה הרפואית. המתלוננת הסבירה בכנות, כי סירובה לבצע "בדיקת אונס" נבע, בין השאר, מהחשש שיגלו שהיא קיימה יחסי מין עם נ.ש והדבר עלול לשרבבו לפרשה ולסבכו שלא לצורך. המתלוננת הסבירה: "פחדתי שיראו את הדי אן אי של נ.ש ויאשימו אותי, פחדתי שיגלו ששכבתי עם נ.ש אז התנגדתי לבדיקה" (עמ' 17 ש' 19). הסנגורים ביקשו לראות בהתנהלות זו אות לחוסר יושר ולמניפולטיביות של המתלוננת, ואולם, איני סבורה שכך בהכרח יש לפרש את הדברים. ראשית, ברי שבעיתוי שבו הוצע למתלוננת לבצע בדיקת אונס המתלוננת לא חשבה להגיש תלונה. אין אפוא סיבה לחשוד, שבאותו שלב, הרצון שלא לבצע את הבדיקה (ובתוך כך לחשוף את נ.ש), נבע משיקול משפטי/ראייתי הקשור לחקירת האונס. לעצם העניין, אפשר בהחלט להבין מדוע המתלוננת התביישה ולא ששה לספר ששכבה עם נ.ש, וכדבריה: "כל נערה ששוכבת בגיל הזה לא רוצה שידעו" (עמ' 17 ש' 2-1). ניתן גם להבין את הרצון להגן על נ.ש, שהיווה עבורה כתף תומכת, ולמנוע שרבוש שמו לסיפור אונס שלא היה לו בו יד ורגל. די בהקשר זה יש להפנות אל הדברים שאמר נ.ש בעדותו כדי להבין שאין מקום לבטל או לפטור בלא כלום את דברי המתלוננת בעניין זה. נ.ש העיד שהוא מרגיש "מפגר" על כך שלא שקל את כל ההשלכות ושכב עם המתלוננת לאחר שנאנסה, ובכך מצא את עצמו נגרר למשטרה ולחקירות, למגינת ליבו ושלא כמנהגו (עמ' 123 ש' 21-17).

7.6 ההגנה טענה לכך שהמתלוננת הסתירה את העובדה שקיימה יחסי מין עם נ.ש לא רק בערב הראשון אלא גם בהמשך על מסרה הודעה במשטרה, ואף אמרה לנ.ש ולהדר לא לגלות זאת. בכך לטענת ההגנה יש כדי ללמד על מניפולטיביות מצדה של המתלוננת ועל אי אמירת אמת.

הגם שבעיקרון יש להעביר ביקורת על הסתרת אינפורמציה בחקירה, לא כל שכן פנייה לעדים שיסתירו אינפורמציה כזו, הרי שבמקרה שלנו המתלוננת נתנה הסבר להתנהגותה כפי שפורט גם בסעיף הקודם דלעיל.

המתלוננת העידה שהיא התביישה לספר את הדבר להוריה (ובכלל) והיא הבינה שאם תגיד זאת בחקירה הדבר יגיע אליהם (עמ' 16 ש' 25 ואילך). המתלוננת הוסיפה, שהיא לא חשבה שלדבר יש רלוונטיות לעצם תלונתה נגד הנאשם, כך שהיא לא ראתה את עצמה כמי שמסתירה אינפורמציה מהותית לגבי האונס. בהקשר זה, איני מוצאת בסיס ראיתי לקבוע שהמתלוננת שיקרה בהסבירה כך, וכי לאמיתו של דבר, כטענת ההגנה, היא הבינה גם הבינה את החשיבות הראייתית של המידע. המתלוננת היא בת 15 והיא אינה משפטנית. גם אמה, בעת שהמתלוננת התוודתה בפניה כעבור חודש, לא הייתה בטוחה שהמידע רלוונטי (ראה עדות האם עמ' 92 ש' 10), והתייעצה עם המרכז לנפגעות תקיפה מינית. גם אלה ראו לנכון להיוועץ עם הפרקליטה טרם תשובה. עיננו הרואות, שהרלוונטיות המובהקת שקיימת לשיטת ההגנה בסוגיה זו, לא הייתה חד משמעית בעיני אחרים, בוגרים ומנוסים מהמתלוננת.

המתלוננת אישרה שהיא אמרה לנ.ש ולהדר שלא יספרו לאיש שהיא שכבה באותו ערב עם נ.ש. עם זאת, המתלוננת הכחישה שהיא הנחתה אותם באופן ספציפי שלא לגלות זאת למשטרה. לגישה, היא ביקשה בקשה כללית שלא ידברו על כך (עמ' 20 ש' 17-18 וכן עמ' 53 ש' 32-33). איני מתעלמת מהעובדה שמתשובותיו של נ.ש לשאלות הסניגור ניתן להבין שהמתלוננת אמרה לו שלא לספר את הדבר במשטרה (עמ' 121 ש' 10-11), ואולם התחקות אחר סדר העניינים מראה, שניתן ליישב סתירה זו ואף להגיע למסקנה שהיא נעדרת משמעות אמתית לעניין מהימנותה של המתלוננת. מן הראיות עולה, שהמתלוננת ביקשה מהדר לא לגלות דבר אודות המגע המיני עם נ.ש. עוד ביום האירוע לאחר שחזרה מנ.ש (כלומר ללא קשר לחקירה). הדר, כאשר נחקרה בעניין זה על ידי הסניגור לא אישרה שהמתלוננת אמרה לה ספציפית לא לספר במשטרה (עמ' 107 ש' 4-5). עוד עולה, שכעבור יומיים שתייהן הלכו לנ.ש. ודיברו עמו בנושא (פרו' עמ' 121 ש' 6-7), כלומר, שלפני התלונה במשטרה וללא קשר אליה, כבר אז ביקשה המתלוננת מנ.ש. לא לספר לאיש על כך ששכבו. בהמשך, כאשר החליטה המתלוננת להגיש תלונה במשטרה, מן הסתם הסיכום שהיה עם כל אחד מהם נותר בעינו, ולא מן הנמנע שהוא גם שב ועלה כאשר המתלוננת סיפרה להדר ולנ.ש שהיא התלונה במשטרה.

כך או כך, אין להתעלם מהעובדה שעד מהרה התעשתה המתלוננת, חדלה להסתיר את שקרה וחשפה מיוזמתה את האמת הן בפני אמה והן בפני המשטרה. עצם החשיפה הלא נעימה, וכפועל יוצא ממנה גם הנכונות להודות שהסתירה עובדות אלה, ואף אמרה לחבריה לעשות כן, מהווה אינדיקציה לכך שהמתלוננת היא בבסיסה גלוית לב והגונה.

עוד צריך לומר בהקשר לנקודה זו: איני רואה לנכון לקבל את תזת ההגנה לפיה המתלוננת לא באמת התוודתה מיוזמתה, אלא מצאה את עצמה נאלצת לעשות כן לנוכח העובדה שעמית שלח בעניין זה הודעה לאמה. לדעתי אין בראיות הקיימות כדי להוביל למסקנה זו. כאמור, המתלוננת העידה כי סיפרה לאמה על יחסי המין עם נ.ש. מיוזמתה ודבריה מצאו אישור מלא בדברי אמה. אמה של המתלוננת סיפרה שבאחד הימים שבהם נסעה עם המתלוננת ברכב, היא שמה לב שהמתלוננת שקטה מדי ואז כאשר הקשתה ושאלה אותה מה קרה, המתלוננת התוודתה בפנייה אודות נ.ש. (עמ' 90 ש' 13 ואילך). מאידך, ההגנה נסמכת על דבריו של עמית לפיהם כשבועיים-שלושה לאחר האירוע הוא שלח הודעה לאמה של המתלוננת, יותר נכון שתי הודעות, שלאחריהן היא חסמה את מספר הטלפון שלו. לדבריו הוא רשם לאם המתלוננת שהבת שלה "אינה טהורה" כפי שהיא חושבת וכן כתב "**להזכירך היא הלכה אחר כך לנ.ש.**" (ראה עמ' 140 ש' 21-23). אמה של המתלוננת לא נחקרה בעניין זה, כך שאין וודאות שהיא קראה את הודעותיו של העד וגם לא ניתן ללמוד מפיה מה למדה מהן. לא זו אף זו, כידוע, המתלוננת סיפרה גם סיפרה, הן לאמה והן למשטרה, שהיא הלכה לנ.ש לאחר האונס ושהתה בדירתו.

היא רק לא סיפרה ששכבה עם נ.ש באותה הזדמנות. מנוסח ההודעה ששלח עמית, אליבא דבריו המצוטטים לעיל, עולה בברור שכל מה שהוא אמר לאמה של המתלוננת היה שבתה הלכה לנ.ש. הוא לא אמר דבר על כך שהיא שכבה עם נ.ש, ומכאן לכאורה שהוא לא חידש דבר לאם שהיא לא ידעה קודם. כיצד אפוא ניתן להגיע למסקנה שהסיבה להתלוננות הייתה אותן הודעות שעמית שלח לאמה? למעלה מן הצורך אומר כבר בשלב זה, את שעוד יורחב בהמשך, שהתרשמתי לשלילה מעדותו של עמית. עדותו הייתה מגמתית וחד צדדית, ואין זה בטוח לבסס ממצא עובדתי על דבריו ככל שהם מהווים עדות יחידה.

7.7 ההגנה טענה שאמינותה של המתלוננת נפגעת מעצם העובדה שהיא שיקרה להוריה, ובמסווה שהיא הולכת לישון אצל הדר, יצאה לבלות עד שעות מאוחרות ללא ידיעתם. על כך השיבה המתלוננת במילים אלה: **"כל הילדים בת'כלס בגילי תמיד משקרים להורים שלהם בשעות או במקומות, זה לא בקטע רע או לפגוע באף אחד"** (עמ' 21 ש' 13-14). לצערנו, ניסיון החיים מלמד שיש לדבריה על מה לסמוך. לא זו אף זו, המתלוננת הדגישה שהיא תמיד מגלה לאמה בסופו של דבר את האמת ואינה מסתירה אותה ממנה לאורך זמן: **"רוב הפעמים ששיקרתי לה איפה אני, אני סיפרתי לה בעדינות"** (עמ' 21 ש' 16).

איני סבורה שבעצם העובדה שהמתלוננת הסתירה מהוריה היכן בילתה באותו ערב, יש משום נסיבה שאמורה לפגוע במהימנותה ובאמינותה בהקשר לתלונתה נגד הנאשם.

המגעים המיניים בין הנאשם למתלוננת - בחינת גרסת המתלוננת מול גרסת הנאשם:

תחילתו של המפגש:

8. כאמור, אין חולק שהנאשם והמתלוננת לא הכירו לפני האירוע ונפגשו באקראי בחנות ילו. הנאשם מאשר כי הוא גילה התעניינות במתלוננת, היא משכה את תשומת ליבו והוא זה שפנה לעמית כדי לברר אודותיה. מעמית הוא שמע שהיא "זורמת" או "נותנת" ואז ביקש שיקראו לה. הנאשם מאשר כי הוא זה שהציע ראשון למתלוננת לנהוג ברכבו (עמ' 184 ש' 27) וכן אישר, שלאמיתו של דבר לא הייתה לו כל כוונה לאפשר לה לעשות כן, מפני שלא היה לו ביטוח עבודה. אני נותנת אמון בדברי המתלוננת לפיהם היא לא ידעה בעלותה לרכב שמדובר באמתלת שווא, וכי היא האמינה שהנאשם ייתן לה לנהוג במרחק מה מהמקום, כפי שהבטיח. לא אוכל לקבל את טענת הסינגורים בסיכומים (עמ' 21 ש' 6-7 מלמעלה), כי עמית תומך בדברי הנאשם לפיהם הוא אמר למתלוננת שאין בדעתו לתת לה לנהוג. עמית נשאל האם שמע את השיחה שהתנהלה בין הנאשם למתלוננת בעת שעלתה לרכב והשיב בשלילה. לדבריו: **"ראיתי אותה עולה לאוטו ואז היא באה לעלות לאוטו מהצד שליד הנהג ואז מור אמר לה לבוא לצד של הנאשם. היא באה להגה ואז מור אמר לה לבוא לכיסא ליד, כי היא רצתה לנהוג והוא לא רצה. זה אני ראיתי בעיניים, לא שמעתי"** (עמ' 136 ש' 26-28). מהאופן שבו תיאר עמית את הסיטואציה עולה שאומנם המתלוננת, כטענתה, ביקשה לנהוג ברכב והתנהגה בהתאם ואולם, מדברי

העד לא ניתן ללמוד בשום אופן שהמתלוננת לא אמרה אמת בספרה שהנאשם אמר לה שהוא ייתן לה לנהוג בשלב מאוחר יותר. את העובדה שהנאשם לא רצה לתת למתלוננת לנהוג העד למד כנראה מהנאשם בדיעבד, משום שבזמן אמת הוא כלל לא שמע את השיחה ביניהם, כפי שהעיד במפורש.

הנאשם אישר, שכאשר הציע למתלוננת להצטרף אליו לנסיעה (שכאמור לא הייתה מיועדת לאפשר לה לנהוג) לא היו לו כוונות "רציניות" כלפיה, דהיינו רצון לפתח עמה מערכת יחסים זוגית או חברית, אלא מטרתו הייתה **"סתם סטוץ"** (התבטאותו (עמ' 185 ש' 13). כמו כן הוא הוסיף והסביר, שבאותה עת הייתה לו חברה קבועה.

אם לא די בכך, הרי שאליבא עדויות שונות, בעת שהמתלוננת עלתה לרכב, חבריה אמרו לנאשם שהיא קטינה, שאין לה רישיון ושהיא שיכורה (עמ' 148 ש' 13-14). ניר העיד שהוא אמר זאת אישית לנאשם בצורה מפורשת (עמ' 150 ש' 2-3). לא נראה שהנאשם התייחס או שעה לדבריהם. עוד עולה, שהמתלוננת נחזתה לעין כל כשיכורה, כפי שעוד יורחב בהמשך. אין כל סבירות בטענת הנאשם, שהוא, שלהבדיל מכל האחרים, לא הבחין במשהו שונה וחרגי בהתנהגותה של המתלוננת (זאת, בין אם הייתה באמת שיכורה ובין אם התחזתה לכזאת, כטענת ההגנה). אחת משתיים: או שהנאשם אינו אומר אמת בניסיון להרחיק את עצמו ולהסיר אשמה מעליו, או שהוא היה עד כדי כך להוט אחר "הסטוץ" שלא נתן כלל את דעתו למצבה ולהתנהגותה של המתלוננת. גם זה וגם זה אינם מסייעים להגנתו.

ככל שניתן לראות, לרבים מחבריה של המתלוננת הסיטואציה שבה המתלוננת, במצבה, עולה לרכבו של הנאשם שידרה "סכנה" עבור המתלוננת. כך למשל, שמענו מפי דור שסמוך לאחר שהמתלוננת והנאשם נסעו מהמקום הוא החליט לצאת לחפש אותם עם רכבו. משום מה, לדבריו, הוא פחד שמשהו יקרה: **"לא יודע, סתם תחושת בטן. לפני שהם יצאו עם הרכב עמית אמר למור 'בלי שטויות'. אחרי כמה דקות לא מצאתי אותם וחזרתי לתחנת הדלק..."** (עמ' 73 ש' 17-23). בדומה העיד גם ניר ואמר שהם כולם פחדו שיקרה משהו. כאשר נשאל על ידי הפרקליטה מה לדעתו עלול היה לקרות הוא השיב ללא כחל וסרק **"שיקרה אונס או משהו כזה"** (עמ' 148 ש' 18).

בפנינו אפוא צד אחד, הנאשם, שהתנהל בעורמה ובמניפולטיביות, כאשר מטרותיו המיניות ברורות ואינן שנויות במחלוקת, וצד שני, המתלוננת, שאינה מודעת לכוונות אלה ואינה שותפה להן.

המגע המיני בהסכמה במושב הקדמי:

9. כוונותיו של הנאשם להגיע לאינטראקציה מינית, כזו או אחרת, עם המתלוננת מצאו ביטוי מייד בהתנהלותו בהמשך. אליבא הנאשם עצמו, הם נסעו מרחק קצר של כ-100 מ' למקום מבודד, ואז לאחר שיחה קצרה בלבד (שאינה זכורה למתלוננת) שבה, על פי תיאור הנאשם עצמו, המתלוננת בעיקר ליהגה ודיברה הבלים אודות חברים שלה שנרצחו ועל כך שרוצים להרוג אותה (ראה ת/1 עמ' 2 ש' 8-9 וכן עמ' 195 ש' 12-28) - הם כבר החלו להתנשק. לדברי המתלוננת הנאשם הוא שהחל לנשק אותה היא נענתה לו (עמ' 22 ש' 30). בעודם מתנשקים, הנאשם כבר שלח את ידיו לתחתוניה של המתלוננת והחל לגעת באיבר מינה. המתלוננת סיפרה שהיא הגיבה במין צחקוק, אך לא ביטאה

התנגדות. לעומתה, הנאשם גרס שהמתלוננת לא צחקקה כלל, אלא הרימה את ישבנה למעלה, פתחה את רגליה ונאנחה בהנאה (ראה עמ' 197 ש' 9-23). בהינתן שהמתלוננת הודתה בכנות שלא התנגדה, אין סיבה שלא לקבל את דבריה בתארה כך את הסיטואציה ואת תגובתה. כאמור, דבר לא מנע מהמתלוננת, אם רצתה לשקר, לומר שגם מעשה זה נכפה עליה. לעומת זאת, תיאור הנאשם את מהלך העניינים, בהתעקשו שהמתלוננת כלל לא צחקקה, אלא פתחה רגליה והשמיעה אנחות הנאה, נראה לא רק כניסיון לצייר את המתלוננת כתאבת מין, דבר שמצא ביטוי לאורך כל עדותו, אלא שלטעמי מדובר בתיאור בוטה, מוקצן שאינו הולם את מצב הדברים ביניהם ואת הסיטואציה.

המין האוראלי במושב האחורי:

10. אין חולק שבשלב זה הציע הנאשם לעבור למושב האחורי. הנאשם מאשר כי יזם הצעה זו במטרה להמשיך במעשים המיניים ביתר נוחות, משום שראה שהדבר "**מתקדם**" (עמ' 197 ש' 27). הנאשם שלל מפורשות את האפשרות שבהציעו כאמור הוא התכוון או ציפה לשכב עם המתלוננת, וכאשר נשאל על ידי הפרקליטה לאן הוא חשב שהדבר מתקדם הוא השיב: "לא יודע, מעבר. למציצה" (עמ' 197 ש' 30 ואילך). בנקודה זו לא למיותר להקשות כיצד מתיישבים דבריו אלה, לפיהם לא צפה יחסי מין באותו שלב, עם טיעוני הסניגורים לפיהם עצם נכונותה של המתלוננת לעבור למושב האחורי מעידה על צפייה מצדה שהדברים יובילו לאשר הובילו, ואות שהיא הסכימה לכך (ראה בין השאר חקירת המתלוננת בעמ' 23 ש' 32 ועד עמ' 24 ש' 8, וכן עמ' 25 ש' 2 ואילך). משעה שגם הנאשם, כך לטענתו, לא העלה על דעתו דבר מעבר "למזמזמים", או מקסימום למין אוראלי עת הציע לעבור למושב האחורי, אין סיבה לייחס למתלוננת צפייה אחרת.

מדברי הנאשם יש אפוא להסיק, שגם לדידו, עצם הסכמתה של המתלוננת להתנשק עמו, לכך שייגע באיבר מינה או שיחדיר אצבעותיו לאיבר מינה וכן נכונותה לעבור למושב האחורי, לא פורשו על ידו כהסכמה מצדה לקיום יחסי מין עמו, והוא לא צפה שדבר כזה יקרה.

אין חולק שבעקבות בקשת הנאשם וביוזמתו עברו הנאשם והמתלוננת למושב האחורי. איני רואה משמעות אמיתית ששאלה האם שניהם נכנסו מאותה דלת, כפי שהעידה המתלוננת, או שאולי כל אחד נכנס מדלת אחרת. ניכר היה שהסיטואציה אינה זכורה למתלוננת לפרטיה (עמ' 24 ש' 8 ואילך), והיא אינה נראית מהותית בעיני בהינתן שהמתלוננת אינה חולקת שהיא הלכה בעצמה ועברה אחורה מרצונה. והנה, עד מהרה, כפי שצפה הנאשם, העניינים אכן התגלגלו למין אוראלי. בהינתן שהנאשם לא הכיר את המתלוננת, לא ידע עליה דבר, ולא יכול היה לדעת מראש שהיא פתוחה למין אוראלי, בצדק נשאל הנאשם בחקירה נגדית כיצד נוצרה בכלל הסיטואציה שבה שהמתלוננת מצצה את איבר מינו, והאם הוא אמר לה לעשות זאת. לכאורה לא היה נגרע דבר מהגנתו של הנאשם אילו אישר שביקש כך מהמתלוננת, שהרי אין חולק שהיא עשתה זאת מבלי להביע התנגדות, כאשר לנאשם לא מיוחסת עבירה בגין מעשה זה. ואולם, בניסיון להרחיק עצמו, וכחלק מקו ההגנה שנועד ליצור תמונה כאילו היוזמה באה מהמתלוננת אשר כביכול "אוהבת למצוץ", הוא השיב כך: **"לא, לא דיברנו. היא ירדה על הברכיים. הכיסאות גם היו קדימה. ירדה על הברכיים, אני מוריד את המכנס והיא מצצה לי"** (עמ' 198 ש' 3-4). קשה שלא לתמוה כיצד מבלי לומר דבר, באופן ספונטני מתרחש בדיוק מה שהנאשם חשב שיתרחש. כיצד קרה שללא אומר ודברים וללא תיאום כורעת המתלוננת על ברכיה ומממשת את

מה שהנאשם ציפה שיקרה? ברי אפוא שהגיוניים יותר דבריה של המתלוננת באומרה שהנאשם הוא שיזם את המהלך וביקש, במילים או במעשים, שתבצע בו מין אוראלי. מעשה זה היא ביצעה, כך אישרה בכנות, ללא התנגדות אך גם ללא רצון אמיתי. איני רואה כל סיבה שלא לקבל את דברי המתלוננת לפיהם, באותה סיטואציה היו לה היסוסים, ואולם, היא פחדה לסרב ושיתפה פעולה עם בקשת הנאשם. איני מוצאת כל משמעות או רלוונטיות בהקשרנו לטענת ההגנה לפיה המתלוננת קיימה מין אוראלי עם בחור זר באותו ערב ברמת גן. גם בהנחה שכך היה (בנסיבות שלא הובררו במשפט עד תום, כפי שעוד יפורט בהמשך), אין ללמוד מכך דבר לענייננו. ראשית, הנאשם לא הכיר את המתלוננת ולא ידע דבר על מה שקרה ברמת גן, ולכן לא יכול היה לפתח מראש ציפיה שהמתלוננת תחפוץ לבצע בו מין אוראלי. שנית, לא ניתן לקבל את הטענה שלפיה אין להאמין למתלוננת באומרה שפחדה לסרב לנאשם אך ורק מן הטעם שכמה שעות קודם היא לא פחדה לכאורה לבצע מין אוראלי בבחור זר אחר (ראה סיכומים עמ' 25). מעצם העובדה שהמתלוננת ביצעה ללא פחד מין אוראלי בהיותה בדירת חברים ברמת גן, עת שהו במקום חברים נוספים, לא ניתן להגיע למסקנה שאין להאמין למתלוננת באומרה שהיא פחדה לסרב לנאשם ופעלה מתוך פחד בסיטואציה שלנו, דהיינו באישון לילה, בתוך מכונית סגורה, במקום מבודד, עם בחור שאפילו את שמו אינה יודעת, כאשר הוא אפילו אינו מאפשר לה להתקשר לחברה כפי שנראה בהמשך.

עוד אציין לגבי המין האוראלי: כאמור, מן הראיות עולה, שהנאשם הסריט את המתלוננת ללא הסכמתה כשהיא מבצעת בו מין אוראלי. נדמה שמעשה מכוער זה מבטא היטב את כוונותיו הלא תמימות של הנאשם כלפי המתלוננת, שהרי מה התכלית להסריט סרט כזה אם לא כדי לנצלו בדרך כלשהי בעתיד? לא זו אף זו, אליבא דברי עמית כמשתקף בת/12, הוא, עמית, שמע את המתלוננת אומרת לנאשם בסרט שלא יצלם אותה. מסתבר אפוא שחרף התנגדותה המוצהרת של המתלוננת הנאשם לא חדל ממעשיו. הרי זו דוגמא המחזקת את דברי המתלוננת באומרה שהנאשם התעלם מדעתה ומהתנגדותה, גם כאשר הביעה אותה בהמשך.

לא בכדי לטעמי, מחק הנשם את הסרטון מתוך הבנה, כנראה, שהוא עלול להיות לו לרועץ. באופן האומר דרשני הוא גם שיקר במשטרה באומרו שכלל לא צילם או הסריט את המתלוננת (ראה ת/1 עמ' 7 ש' 190 וכן ש' 213-214). בבית המשפט, בהעדר יכולת להתכחש לאותו סרטון, מסר הנאשם גרסה כבושה ולא הגיונית שעומדת בסתירה לדבריו של עמית, שלפיה הוא אומנם הסריט את המתלוננת, אבל היא הסכימה לכך והייתה לעבר המצלמה. האומנם?

טענת המתלוננת שהנאשם לא נתן לה לדבר עם חברה:

11. כאמור, המתלוננת העידה שרבים ניסו להתקשר אליה בעת שהייתה עם הנאשם ברכב אך היא לא ענתה לשיחות במצוותו של הנאשם. לדבריה, הנאשם אמר לה לא לענות לשיחות והיא מבחינתה הרגישה פחד לפעול אחרת. כך העידה המתלוננת לשאלות הסניגור בעת ששאל אותה מדוע לא דיברה עם הדר ומדוע בהמשך כתבה בווטסאפ שהדר לא תתקשר: **"כי הוא אמר לי לא להתקשר ולא לענות. הוא צעק עלי כשהיא התקשרה"** (עמ' 30 ש' 24, וכן ראה בשורה 16).

הנאשם שולל שכך נהג ואולם מן הראיות עולה בברור שיש לדבריה של המתלוננת על מה לסמוך. שמענו מפי חלק מעדי התביעה אודות ניסיונות רבים, חוזרים ונשנים, שעשו כדי ליצור קשר עם המתלוננת. כך העידה בעניין

זה הדר: "אחרי זה אמרו לי אם אני לא שמה לב שהיא עולה, נראה לי שניר אמר לי, אז התקשרתי אליה הרבה לטלפון והיא לא ענתה לי, היא ענתה לי אחרי כמה שיחות ואמרה לי שהיא לא יודעת איפה היא והם עושים סיבוב. היא שאלה את הנאשם איפה הם. היא לא ידעה איפה הם" (עמ' 100 ש' 8-10). דברים דומים לגבי ניסיונות להשיג את המתלוננת מסר גם שמעון: "אז היא עלתה לאוטו, אמרתי לחברה שלה הדר להתקשר. (המתלוננת -ג.ר) הייתה במצב שהיא כל כך שיכורה ופחדתי שיקרה משהו. אמרתי לחברה שלה הדר להתקשר, כי באותו זמן אני שמרתי שבת...ואז הדר התקשרה אליה והיא לא ענתה, לא בדיוק זוכר כמה טלפונים היא עשתה..." (עמ' 126 ש' 25 ואילך). יצוין, כי המתלוננת התייחסה לאפשרות שהיא דיברה בכל זאת עם הדר בשלב כלשהו, כפי שזו טענה, והשיבה שהיא לא זוכרת שהתקיימה שיחה כזו. לדבריה, היא הבינה בדיעבד מהדר שכך היה, אבל הדבר לא זכור לה (עמ' 29 ש' 8 ואילך).

תימוכין לדברי המתלוננת וחבריה ניתן למצוא בראיות אובייקטיביות כמשתקף בפלט שיחות הטלפון של המתלוננת (ראה **ת/15**). מפלט שיחות הטלפון עולה שכן השעות 01:39:09 ועד 01:47:35 מתקבלות לטלפון של המתלוננת 10 שיחות ממכשיר הטלפון הנייד של הדר שלא נענו. בשעה 01:51:12 מתקבלת שיחת טלפון מהמכשיר של ניר (שיחה שעליה העיד ניר ואמר שהמתלוננת נשמעה לו שיכורה, כי ביקש לדבר עם הנאשם ואז אמר לו הנאשם שעוד כמה דקות הם חוזרים וש "הכל טוב" - עמ' 148 ש' 19-20). לאחר מכן התקבלו מספר שיחות נוספות ממכשיר הטלפון של הדר שלא נענו. בשעה 02:09:34 יוצאת שיחת טלפון ממכשיר הטלפון של המתלוננת למכשיר של הדר. כאמור, המתלוננת אינה זוכרת שיחה זו כלל. לא מן הנמנע שזו השיחה שאותה לדבריה ביצע הנאשם מהטלפון שלה ואמר שהכל בסדר ויוצאים לסיבוב. החל משעה 02:13:01 ועד 02:21:57 יוצאות שיחות רבות מהדר שלא נענו.

תימוכין נוספים לדבריה של המתלוננת באומרה שהנאשם לא נתן לה להתקשר, ו/או הורה לה לנתק, ניתן למצוא בתוכן הודעות הוואטסאפ ששלחה המתלוננת בזמן אמת לחבריה. בהודעות אלה היא כותבת: **הוא מכריח אות. לנתק; תגידו להדר לא להתקדר; הוא ל מסכים לי; ל להתקדר** (צריך להיות להתקשר), הכל כפי שעוד יורחב בהמשך.

הוראת הנאשם למתלוננת, באופן שתואר על ידה, שלא לענות לחבריה ולא לשוחח עמם מהווה אינדיקציה לתוכניותיו הלא תמימות וכן היא מסבירה מדוע המתלוננת חששה ופחדה מתגובותיו של הנאשם.

נסיבות היציאה מן הרכב כדי לקנות קונדומים:

12. אליבא גרסת הנאשם, לאחר שהמתלוננת ביצעה בו מין אוראלי, כמפורט לעיל, היא לפתע פנתה ואמרה לו "**בוא תזין אותי**", כהתבטאותו. הוא סרב בנימוק שאין לו קונדומים וכי הוא אינו מוכן לעשות זאת ללא קונדום. זאת אמר, למרות שהמתלוננת אמרה לו, כך לדבריו, שיבעל אותה ללא קונדום, כי לא צריך קונדום. לדבריו, זאת הסיבה שהוא הציע לנסוע לרכוש קונדומים, הכל בידיעת המתלוננת וכדי

למלא כביכול את מבוקשה. לגרסת הנאשם, המתלוננת היא שאמרה לו לנסוע לתחנת דלק אחרת ולא ל- "ילו" כדי שחבריה לא יראו אותם ולא יידעו על כך (עמ' 202 ש' 14 ואילך). הנאשם אישר לשאלות התובעת כי המתלוננת אמרה לו בשלב זה שהיא בתולה ואולם, לדבריו, היא הביעה שמחה לאבד את בתוליה: **"אמרה לי, כן. אמרה לי: 'אני בתולה, זאת פעם ראשונה שאני אעשה את זה. התרגשה מזה"** (עמ' 201 ש' 1 ואילך). לטעמי, התרחיש המתואר לעיל מפי הנאשם נשמע מופרך, הוא אינו מתיישב עם ההיגיון הסביר וניסיון החיים, והוא אינו ראוי לאמון.

ככל שניתן לראות, למין ההתחלה ולאורך כל הדרך עד שלב זה, כפי שפורט לעיל, הנאשם היה "הצד המעוניין". הוא הרי היה זה שיזם את הנסיעה ברכבו עם המתלוננת מתוך כוונות מיניות מוצהרות. גם בהמשך היה הוא הראשון לפתוח במגעיים המיניים ולקדם את העניינים ביניהם. והנה, להבדיל מהשלבים הקודמים שבהם נקל היה לראות שהמתלוננת נגררת אחר יוזמות של הנאשם, הרי שלפתע, כאשר מדובר בבעילה ממש, בפעם הראשונה עבור המתלוננת לקיים יחסי מין, היא לא רק מסכימה או נגררת אחר יוזמת הנאשם, אלא ממש נוטלת את היוזמה לידיה, מביעה שמחה והתרגשות לאבד את בתוליה עם הנאשם שאותו היא אפילו אינה מכירה בשמו, ודורשת במפגיע מהנאשם שיבעל אותה לאלתר, אפילו בלי קונדום, בעוד הנאשם הוא זה שמסרב ועונה לה: **"בלי קונדום אני לא עושה"**. כאמור, התיאור נשמע לא מציאותי, לא אמין ולא הגיוני. קשה שלא להתרשם, שכחלק מניסיונו של הנאשם להרחיק את עצמו, תוך הצגת המתלוננת כיוזמת וכתאבת מין, נגרר הנאשם לתיאור מוגזם שנשמע לא מתקבל על הדעת. בעשותו כן, הוא דווקא מחזק את גרסת המתלוננת.

אני נותנת אמון בדברי המתלוננת שמהלך הדברים היה שונה. אני מקבלת את דבריה לפיהם הנאשם חדר אליה ללא הסכמתה עוד לפני שיצא מהרכב כדי לרכוש קונדומים. בעשותו כן היא ביטאה התנגדות, אמרה לו שהיא בתולה, אמרה שכואב לה ואף ציינה בתוך כך שאין לו קונדום. זה היה כנראה הטריגר להחלטת הנאשם לרכוש קונדומים. אולי חשב שבכך יסיר את התנגדותה של המתלוננת, או שאולי לפתע חדרה לתודעתו התובנה שאין זה בטוח לקיים יחסי מין מלאים ללא אמצעי הגנה מסוג זה. כך או כך, אני מאמינה למתלוננת שברגע שהנאשם הירפה ממנה והחל נוסע מהמקום, היא לא ידעה להיכן הנאשם נוסע שכן לא שיתף אותה בכוונותיו. לעומת זאת, אני מאמינה לנאשם באומרו שהמתלוננת היא זו שאמרה לו לא לנסוע לחנות ילו אלא לחנות סי-גוד כדי שחבריה לא יידעו שהיא שוכבת עמו. לא רק שמדובר בגרסה כבושה שעלתה לראשונה בחקירה הנגדית של הנאשם - בלא שנמצא לה רמז בהודעותיו במשטרה או אפילו בשאלות שהוצגו למתלוננת - אלא שמבחינה לוגית היא אינה מתיישבת עם מה שקרה לאחר שהנאשם עזב את הרכב. אם כטענת הנאשם, המתלוננת השתוקקה והייתה להוטה לשכב עמו, כפי תיאורו, ומצד שני היא רצתה להסתיר זאת מחבריה באומרה שייסע לחנות רחוקה יותר, כיצד נסביר שמיד כאשר הנאשם יצא מן הרכב לרכוש קונדומים הזדרזה המתלוננת לשגר הודעות ווטסאפ לחבריה על כך שאונסים אותה? אני מודעת לטענת הנאשם לפיה משלוח ההודעות הנ"ל נולד כדי להקדים תרופה למכה, מחשש לשמה הטוב של המתלוננת, נוכח העובדה שהוא פגש לפתע את חבריו ואמר להם שהוא נוסע לרכוש קונדומים. טענה זו אינה ראויה לטעמי להתייחסות רצינית, הן משום שהיא מבוססת על עובדות שנסתרו על ידי הנאשם עצמו, כפי שיפורט בהמשך, והן בשל חוסר ההיגיון הטמון בה. בהנחה שיחסי המין עם הנאשם היו אקט מוסכם שנתון לבחירתה של המתלוננת, הרי שאם כל כך חששה לשמה הטוב, מרגע שהתחוויר לה שהנאשם סיפר לחבריו מה עומד להתרחש, היא פשוט יכלה להחליט שלא לשכב עמו ובכך לחסוך לעצמה את הצורך "להמציא אונס". אחרי הכל, רכישת קונדומים היא כשלעצמה אינה מלמדת דבר.

כאמור, הנאשם עזב את הרכב והשאיר את המתלוננת בתוכו. כאשר נשאל הנאשם בחקירה נגדית מדוע עשה זאת הוא השיב שהמתלוננת לא רצתה לצאת, שהוא דווקא הציע לה לרדת אבל היא החליטה שאין טעם, משום שזה בסך הכל 10 שניות שהוא יורד וחוזר (עמ' 203 ש' 12 ואילך). לא כך הציג הנאשם את הדברים בחקירתו במשטרה, שם אמר: " ואז נסעתי לסונול, אמרתי לה שנייה, אני קונה קונדומים...היא אמרה לי אני רוצה לרדת אתך. אמרתי לה: איך תרדי? את בלי מכנס..." (הדגשה שלי-ת/ש' 17-18).

לא כך גם הציג את הדברים בשיחתו המוקלטת עם אביה של המתלוננת, כפי שיצוטט להלן: "אבי המתלוננת: ונעלת אותה באוטו. נאשם: לא כי היא רצתה, כי היא רצתה לצאת. הלכתי לתחנת הדלק והיא רצתה לצאת. אמרתי לה לא צריך לצאת..." (ת/4 עמ' 2). עינינו הרואות שלא זו בלבד שבפני אבי המתלוננת הנאשם אישר שהמתלוננת רצתה לצאת מהרכב בעוד הוא זה שאמר לה שלא צריך, אלא שהוא אף אישר בחצי פה ובמשתמע שנעל את דלת הרכב בצאתו - ועל כך בהמשך.

השלב שלאחר חזרת הנאשם לרכב:

13. המתלוננת העידה שעם חזרתו של הנאשם לרכב, בעודה שוכבת/רובצת על המושב האחורי, הנאשם בעל אותה ללא הסכמתה וחרף התנגדותה ואחר כך ביצע בה מין אנאלי ללא הסכמתה. המתלוננת הבהירה בצורה שאינה משתמעת לשתי פנים שהיא סירבה שהנאשם יבעל אותה וסירבה שיבצע בה מין אנאלי. המתלוננת הדגישה שהיא ביקשה ממנו בכל דרך, באופן מילולי ובהתנהגות שיפסיק ממעשיו (עמ' 51 ש' 30-31). כפי שפורט קודם, עת סקרתי את עדות המתלוננת, המתלוננת העידה שהיא אמרה לנאשם שהיא לא רוצה, ביקשה ממנו שיפסיק, אמרה שכואב לה ובכתה, ובכל זאת הנאשם לא חדל ולא שעה לדבריה. רק בסוף כאשר החדיר את איבר מינו לישבנה והיא ממש צרחה (עמ' 26 ש' 3-5), רק אז הוא הרים את ידיו כמוותר ועזב אותה (עמ' 15 ש' 23).

דבריה של המתלוננת, האמינים עלי, מוצאים לטעמי תימוכין בדברי הנאשם במהלך העימות ביניהם בתארו את סופו של האירוע ביניהם: "היא בכתה, היא אמרה לי די, די, לא. אמרתי לה: תרגעי, תרגעי, זהו זה, נגמר, נגמר, נגמר, (מילה לא ברורה). יצאתי החוצה, זרקתי את הקונדום..." (ת/3א' עמ' 14 ש' 18). נדמה שהדברים מדברים בעד עצמם. תיאור זה מפי הנאשם, באופן שבו בחר להתבטא, מחזקים בהחלט את דברי המתלוננת. הם מהווים אישור לכך שהמתלוננת בכתה והביעה את חוסר רצונה בצורה ברורה והנאשם היה ער לכך. הם מלמדים שהיא הייתה בסערת רגשות והתנהגה כמי שצריך להרגיע אותה. הצורך בהרגעת המתלוננת אינו מתיישב עם גרסת הנאשם. האופן שבו בחר להרגיע אותה, כדבריו: "זהו זה נגמר, נגמר, נגמר, (מילה לא ברורה)" אינו מתיישב עם יחסי מין מוסכמים שהמתלוננת יזמה.

יש עוד לציין, שאליבא דברי המתלוננת האמינים עלי, הנאשם הוסיף ואמר לה טרם צאתו מהרכב לא להגיד כלום לחברים ו- "שהכל בסדר" (עמ' 15 ש' 17 ואילך). אם נכונה גרסת הנאשם הרי שלא הייתה לו סיבה להסתיר דבר. מדובר באמירה אשר כשלעצמה אינה מתיישבת עם חפות.

כאמור, המתלוננת הסבירה שלא הכירה את הנאשם, שלא הייתה מעוניינת בו, שהיא הייתה בתולה לפני

האירוע, שסירבה לקיים יחסי מין מלאים בעבר, גם עם בנים שעמם היה לה קשר רומנטי, וכי ביקשה לשמור עדיין על בתוליה. כך נהגה גם עם נ.ש מי שלגביו היא אמרה תמיד שהיא רוצה שיהיה "הראשון שלה". דבריה אלה מצאו אישור ותימוכין ברורים בדברי נ.ש (עמ' 123 ש' 24-25 ועמ' 124 ש' 2-1). המתלוננת הסבירה שיש לדידה הבדל בין התגפפויות ומגע מיני חלקי-מעשים שבהם כבר התנסתה בעבר- לבין בעילה ממש. מדובר בהסברים הגיוניים שאין סיבה לפקפק בהם. אך טבעי שבחורה, לא כל שכן בת 15, לא תרצה לחוות לראשונה קיום יחסי מין מלאים וביתוק הבתולין עם בחור לא מוכר שאותו פגשה לראשונה חצי שעה קודם במפגש אקראי (במיוחד שלדידה עמדה בפניה אופציה נחשקת ועדיפה עם נ.ש שאותה דחתה עד כה).

זה הזמן לדחות מכל וכל את דבריה של העדה ע' רוחם מהם עולה לכאורה שהמתלוננת הכירה את הנאשם וחשקה בו עוד קודם לכן. ע' רוחם העידה, כי כמה ימים לפני האירוע אמרה לה המתלוננת שהיא "דלוקה" על הנאשם (עמ' 132 ש' 11-12). אודות עדותה והמשקל הדל שיש להעניק לדבריה של עדה זו עוד ארחיב בהמשך, אך בהקשרנו יש להבהיר: הדברים הנ"ל מפי ע' רוחם הם לא יותר מעדות שמיעה שאינה ראייה קבילה במשפט לנכונות תוכנה. זאת ועוד, המתלוננת לא נשאלה בעניין זה ולא עומתה עם האפשרות שכך אמרה לרוחם, ומכאן שלדברים אין אפילו ערך ראייתי במישור המהימנות. לפיכך, מתייתר למעשה הצורך להידרש לאמירה ולתוכנה, מה עוד שהיא עומדת בסתירה לדבריהם של המתלוננת והנאשם גם יחד, אשר העידו שלא הכירו זה את זה לפני האירוע. היא גם אינה מתיישבת עם העובדה שהמתלוננת אפילו לא ידעה את שמו של הנאשם כפי שהעיד הנאשם בעצמו בספרו, שבהיותם בחלק האחורי של האוטו המתלוננת שאלה אותו לשמו (עמ' 208 ש' 1-4), וכן, לנוכח העובדה שכנתה אותו "**ילד אחד**" בהודעות ששלחה לחבריה.

אשר למעשה הסדום: לגישתם של הסנגורים, מדברים שמסרה המתלוננת להדר, וכן מאמירות שלה במהלך העימות עם הנאשם, ניתן ללמוד שהיא הסכימה לקיים עם הנאשם מין אנאלי ואפילו הציעה זאת. לא אוכל לקבל טענות אלה.

אכן, עמית מסר בעדותו שהדר סיפרה לו שהמתלוננת סיפרה לה שהיא, המתלוננת, הציעה לנאשם שיחדור אליה מאחור. המתלוננת לא נשאלה בעניין זה דבר. ברי שדבריו של עמית נעדרים ערך ראייתי כלשהו שהרי זו עדות שמיעה (כפולה) שאינה קבילה כראיה לנכונות תוכנה. גם הדר כאשר העידה כעדת תביעה נשאלה בעניין זה על ידי הסנגור, למרות שגם עדותה בנושא זה מהווה עדות שמיעה. כך או כך, תשובותיה הסותרות של הדר הותירו עמימות רבה בשאלה מה בדיוק אמרה לה המתלוננת בנושא. בתשובתה לשאלת הסנגור אישרה הדר שהיא אמרה לעמית את האמירה שהוא ייחס לה, ואולם בחקירה חוזרת, תשובתה בעניין זה הייתה מסויגת ולא ברורה, באומרה: "**מאחורה אני לא זוכרת אבל את המקדימה אני זוכרת בברור**" (עמ' 161 עמ' 26 ואילך). מדבריה לא ניתן אפוא לדעת האם הדברים שאמרה לעמית משקפים נאמנה את מה שמסרה לה המתלוננת, ויותר מכך, מה באמת אמרה לה המתלוננת. כאמור, מתלוננת מצדה לא נחקרה בעניין זה ולא התבקשה להתייחס לאותה אמירה. ההגנה מבקשת אפוא להסתמך על אמירות מכילי שני ושלישי, ומבקשת מאתנו שבהסתמך על עדויות שמיעה מעורפלות אלה המנוגדות לאמירותיה המפורשות של המתלוננת בעדותה ובהודעותיה, להסיק שהמתלוננת הסכימה למין אנאלי. אין כל סיבה והצדקה להחליט כך.

כמו כן, לא מצאתי ממש בטענת ההגנה לפיה המתלוננת אישרה במהלך העימות עם הנאשם שאכן הסכימה למין אנאלי. ההגנה הפנתה לתשובת המתלוננת במענה לדברים שאמר הנאשם במהלך העימות לפיהם היא אמרה לו ברכב "**בוא ננסה אנאלי**". וכך השיבה: "**אני אמרתי שכואב לי בכלל, ולא אמרתי....לא הצעתי**

כלום, אתה הצעת את זה בכלל". (ת/א' עמ' 13 ש'35) לגישת הסנגורים, מעצם העובדה שהמתלוננת השתמשה במילה "הצעה" ניתן ללמוד שגם לדידה המחלוקת נטושה רק בשאלה מי הציע ראשון, כאשר לגבי עצם הסכמתה, אין כלל מחלוקת. לא ניתן בשום אופן לקבל פרשנות כזו ולהסיק כך מדברי המתלוננת, במיוחד שעה שהיא עצמה לא נשאלה בעניין זה ולא התבקשה לפרש את הדברים שאמרה בעימות. המתלוננת בחרה להשתמש במילה "הצעת" ככל הנראה על רקע דברי הנאשם שהציג את הסיטואציה כיוזמה שעלתה מצד המתלוננת. מעצם העובדה שהמתלוננת בחרה להתבטא ולומר שהנאשם הוא שהציע מין אנאלי ולא היא, אין כל אפשרות לוגית להסיק שהמחלוקת היא רק בשאלה מי הציע ראשון ולא בשאלת עצם ההסכמה. לא זו אף זו, מסקנה כזו שהסניגור מבקש מאתנו להסיק מאמירה לא חד משמעית ולא לגמרי ברורה של המתלוננת, אינה מתיישבת עם דבריה הברורים של המתלוננת, שנאמרו יותר מפעם אחת, ולפיהם היא לא רצתה, לא הסכימה, בכתה, והביעה התנגדות ברורה לבצע מין אנאלי, בדומה להתנגדותה לבצע יחסי מין רגילים.

14. לסיכום פרק זה: כפי שניתן להיווכח מניתוח כל אחד משלבי האירוע שבין הנאשם למתלוננת, המסקנה שיש להגיע אליה היא שיש לקבל את גרסת המתלוננת, אשר מתיישבת עם השכל הישר וההיגיון ולדחות את גרסתו הלא הגיונית, לא עקבית ולא אמינה של הנאשם.

ראיות התומכות בעדותה של המתלוננת:

15.1 הודעות טקסט ששלחה המתלוננת במהלך האירוע:

כאמור, מן הראיות עולה שעוד בעיצומו של האירוע, בעת שהנאשם יצא מהרכב כדי לרכוש קונדומים, ניצלה המתלוננת שעת כושר ושלחה לחבריה בקבוצת הווטסאפ הודעות רבות ורצופות בנוסח הבא (טעויות ההקלדה במקור): **"דחוףףף; תמצאו אותי; ילד אחד לקח אותי בטוטו; באוטו; אני ל יודעת איפה אני; הוא מנסה לזיין אותי והתחמקו; הוא מכריח אות. לנתק; תגידו להדר לא להתקדר; הוא ל מסכים לי; ל להתקדר; הוא מנסה לאנוס אותי; אני מתחננתתת; תעזרו לי; אני בוכה; הוא לקח אותי; תעזרו לי"** (ראה ת/11). מדובר בהודעות שנוסחן מדבר בעד עצמו, והן מהוות לא פחות מאשר שידור מצוקה בזמן אמת. תוכן ההודעות, הבהילות של שליחתם - בדרך של משפטים קצרים ששוגרו ליעדם עוד בטרם הושלמו - וכן שגיאות ההקלדה הרבות, מבטאים תחושות של לחץ ומצוקה. מדובר בהחלט בקריאה לעזרה שהמתלוננת הפנתה אל חבריה כדי שיחלצו אותה מידי הנאשם, תוך שהיא מדברת מפורשות על כך שאנוסים אותה. הודעות אלה שנשלחו בזמן אמת הן ראיה אובייקטיבית המהווה חיזוק ואפילו סיוע לעדותה של המתלוננת.

ההגנה מבקשת לראות במשלוח הודעות הנ"ל מעשה שאין מאחוריו כנות וצורך אמיתי, אלא התנהלות ילדותית ומניפולטיביות שבאה לשרת את מניעיה של המתלוננת (ראה עמ' 33 ואילך לסיכומים). זאת ניתן להסיק, לדעת ההגנה, מחוסר ההיגיון כביכול שבמשלוח ההודעות ומהעובדה שלמתלוננת היו דרכים טובות יותר לפתור את מצוקתה, אם הייתה כזו. לא אוכל להסכים עם הדברים.

ראשית יש לציין באופן כללי: התיאורים השונים שמעלים הסניגורים בניסיון להסביר את משלוח ההודעות מצד המתלוננת אינם מבטאות קו הגנה אחיד. מדובר בספקולציות בלבד שאין מאחוריהן תשתית ראייתית מוכחת, ואין

בהן גם היגיון לטעמי. כאמור, אליבא גרסת הנאשם, המתלוננת היא שיזמה את המגע המיני עמו, ביקשה במפורש שישכב איתה, והייתה מודעת לכך שהוא הלך לקנות קונדומים כדי לממש את רצונה זה. בהנחה שכך, מה ההיגיון שבפרק הזמן הקצר שבו היא ממתנה לנאשם בציפייה לשכב עמו כביכול, היא תזעיק את חבריה כדי שיחלצו אותה מציפורניו של הנאשם? בהקשר זה לא למיותר להזכיר, שעל פי תזה אחרת של ההגנה המתלוננת לא רק חפצה לקיים יחסי מין עם הנאשם אלא חפצה לקיים יחסי מין באותו יום בכל מחיר ואפילו לא משנה עם מי ומתי (עמ' 49 לסיכומים). למה אפוא שתזמין את חבריה ותמנע מעצמה מין זה? תיאוריה זו אף אינה מתיישבת עם טענה אחרת של ההגנה לפיה המתלוננת גילתה עניין רומנטי בנאשם עוד לפני האירוע. מקום שבו ההגנה פונה ומבקשת מבית המשפט לאמץ את גרסתה (השקרת, כפי שנאמר לעיל) של ע' רוחם בנקודה זו, עליה גם להסביר כיצד הדבר מתיישב הגיונית עם התנהלות המתלוננת, אשר מצד אחד חשקה כביכול בנאשם ו"זממה" עליו כמילות הסיכומים, ומצד שני עשתה הכל כדי לסכל את קיום יחסי המין שהיא כביכול חפצה בהם, וגם להפילו בפח? על פי טענה אחרת של ההגנה המבוססת על דבריו עמית בבית המשפט (עמ' 37 לסיכומים), מטרת המתלוננת במשלוח ההודעות נועדה בעצם "לעשות דווקא" לעמית ולגרור לו לקנא. אם כך, עלינו להניח שהמתלוננת לא באמת חפצה במין עם הנאשם אלא ובעצם השתמשה בו כדי לפגוע בעמית, ובכך טמנה לו פח (למרות שהיא "דלוקה" עליו). לא זו אף זו, כיצד האמור לעיל מתיישב עם דברי הנאשם לפיהם המתלוננת חפצה במין עכשיו ומיד אפילו בלי קונדום, כאשר רק התעקשותו היא שהביאה לכך שהם נסעו לקנות קונדום? לכאורה, אם הנאשם היה נעתר לדרישת המתלוננת לוותר על קונדום הרי שלא הייתה לה בכלל הזדמנות לסמס לחבריה ולגרור לעמית לקנא?

למול תיאוריות ספקולטיביות אלה שכאמור אינן מתיישבות זו עם זו, הרי שהנאשם, בעת שהתבקש בחקירה הנגדית להסביר את הסתירה הקיימת לכאורה בין רצונה של המתלוננת לקיים עמו יחסי מין לבין העובדה ששלחה הודעות עזרה לחבריה, מסר הסבר שונה. לדבריו, תוך כדי נסיעה לחנות סי-גוד לקנות קונדומים, הוא פגש את שני חבריו, עצר לידם ואמר להם שהוא נוסע לרכוש קונדומים, זאת לאוזניה של המתלוננת שהייתה ברכב. לכן, משהבינה המתלוננת שהשמועה תופץ, כדי לשמור על שמה הטוב מול חבריה, החליטה לשלוח את ההודעות (עמ' 203 ש' 28 ואילך). דע עקא, שגרסה זו אינה עולה בקנה אחד עם דברי הנאשם במשטרה שם גרס שהוא פגש את חבריו בעת שכבר היה בחנות סי-גוד, כלומר שלא בנוכחות המתלוננת (ת' 1 ש' 18-20). המתלוננת מצדה הכחישה ששמעה אמירה כזאת מצד הנאשם לחבריו וטענה שלא ידעה שהנאשם מתכוון לרכוש קונדומים (עמ' 27 ש' 4 ואילך). נוכח קיומה של מחלוקת עובדתית זו יש לתמוה על כך שההגנה לא ראתה לנכון להזמין לעדות איש מחבריו של הנאשם שיכלו לכאורה לחזק את דבריו בנקודה זו. הימנעות ההגנה מעשות כן ולזמן עד רלוונטי שעשוי לתמוך בגרסתה, אומרת דרשני ומחזקת את ראיות התביעה.

לא למיותר להזכיר שוב, שתזת ההגנה לפיה המתלוננת הייתה מונעת מהחשש לשמה הטוב ומרצונה להצטייר מהוגנת בפני חבריה, אינה מתיישבת עם נכונותה של המתלוננת לאשר, כבר בהזדמנות הראשונה, שחלק מהמעשים המיניים בוצעו בהסכמתה.

בניסיון לתמוך בתזת ההגנה לפיה הודעות הווססאפ ששלחה המתלוננת לא היו אותנטיות ואמתיות, טענה ההגנה שאילו המתלוננת באמת חפצה להתחמק מהנאשם היו פתוחות בפנייה אופציות טובות יותר, כגון לכתוב ישירות לחברתה הדר (להבדיל מלכתוב לקבוצת הווססאפ שהדר לא הייתה חברה בה) להתקשר ולדבר עם אמה, להתקשר למשטרה או לחברתה הדר ו/או לברוח מהרכב. על כך יש להשיב:

ראשית, הניסיון לבקר את ההיגיון שבבחירותיו של אדם אשר בשעת מצוקה בוחר באופציה אחת על פני אופציה אחרת היא בבחינת חוכמה שלאחר מעשה. אין מקום להסיק מסקנה כלשהי מעצם העובדה שהמתלוננת החליטה לשלוח הודעות לקבוצת החברים שלה במקום לשלוח אותן רק להדר, מה עוד שבהחלט ניתן למצוא היגיון דווקא בדרך פעולה כזו. לכאורה עדיף להפיץ הודעת עזרה לאנשים רבים ולא להסתפק בנמענת אחת, והיגיוני לפנות לעזרת הבנים שהיה ברשותם גם רכב, מאשר לפנות רק להדר שכוחותיה ואמצעיה דלים יחסית. בהחלט ניתן היה להעלות טענה הפוכה אילו בחרה המתלוננת לשגר הודעות רק להדר במקום לשגרן בתפוצה גדולה יותר. טענת ההגנה כאילו הדר היא זו שיכלה **"לפתור את בעייתיה של המתלוננת באבחה אחת"** (עמ' 34) אינה מובנת לי ואינה מנומקת. בדומה לא ברורה לי האמירה (עמ' 34 שורה אחרונה), לפיה **"אילו הייתה המתלוננת באמת ובתמים מבקשת מחבריה כי יעזרו לה הדבר היה נראה אחרת לחלוטין"**. כיצד למשל? אחרי הכל נראה שפעולות המתלוננת לא היו בלתי אפקטיביות שכן חבריה קראו את ההודעות, ניסו לסייע לה, נסעו לחפשה ואף איתרו אותה בסופו של דבר.

לגבי האפשרות להתקשר בטלפון במקום לשלוח הודעות כתובות, העידה המתלוננת שהיא פחדה לשוחח בטלפון פן ישמע אותה הנאשם. לדבריה, **"פחדתי שהוא ישמע אותי מדברת, אז העדפתי לסמס לא ידעתי מתי הוא יבוא. הוא יכול לשמוע אותי בטלפון ולא ידעתי מה הוא יעשה"** (עמ' 30 ש' 18-19). המתלוננת הסבירה כי לא ידעה היכן היא נמצאת, כי ראתה מבעד לחלון רק חושך, לא ידעה לאן הלך הנאשם ומתי יחזור. הסבריה הם היגיוניים בעיני. בהנחה שמטרתה של המתלוננת הייתה להזעיק עזרה מבלי שהנאשם יגלה זאת ויסקלה, הפתרון שנקט על ידה הוא היגיוני ומקובל. את העובדה שהמתלוננת בחרה שלא להתקשר בשלב ההוא לאמה או למשטרה ניתן להסביר מעצם העובדה שהוריה לא היו מודעים לכך שהיא יצאה לבלות ואינה שוהה בבית חברתה. כך או כך, גם אם נאמר שהייתה יכולה לפעול בצורה יעילה יותר, אין בכך כדי ללמד דבר.

לגבי יציאה מהרכב ובריחה מהמקום, העידה המתלוננת כי חלפה בה המחשבה לברוח והיא אומנם ניסתה לפתוח את דלת הרכב אך לא הצליחה. בעדותה בבית המשפט המתלוננת לא הייתה משוכנעת האם היא נכשלה במאמצייה משום שהדלת הייתה נעולה או בגלל שהתקשתה לגייס כוחות כדי לפתוח אותה. לדבריה היא הייתה מעורפלת וחושה שהיא חסרת כוח ואנרגיה. יצוין, כי בהודעתה במשטרה המתלוננת הייתה נחרצת יותר בנקודה זו ואמרה שהמכונית הייתה נעולה (ת/18 ש' 79) וכך גם סיפרה לאמה כעולה מדבריה של האם בבית המשפט (עמ' 80 ש' 10). לא זו אף זו, בשיחה שהתקיימה בין הנאשם לבין אבי המתלוננת הנאשם מאשר במשתמע שסגר את המתלוננת בתוך הרכב והוא מתרץ זאת בכך שהמתלוננת רצתה לצאת החוצה (ת/4 עמ' 2 ש' 7 מלמעלה). רכבו של הנאשם נבדק על ידי המשטרה (ראה ת/26) והוברר שברכב קיים בו מנגנון פנימי שבעטיו, בעת שנועלים את הרכב מבחוץ, לא ניתן לפתוח את הדלתות מבפנים אלא אם כן מסיטים הצידה מתג מסוים שנמצא ליד ידית הדלת. במצב זה, בהנחה שהנאשם נעל את דלתות הרכב בצאתו, נקל להבין מדוע המתלוננת לא הצליחה לפתוח את הדלת על ידי משיכת הידית בלבד. טיעוני ההגנה אפוא שהמתלוננת יכלה לצאת ולברוח לא הוכחו אפוא.

בכל מקרה, גם אם נניח שחוסר ההצלחה לפתוח את הדלת נבע מהעובדה שהמתלוננת הייתה מעורפלת וחסרת כוחות "כמו סמרטוט" כהתבטאותה - הדבר אינו בלתי סביר. לא זו בלבד שיש אינדיקציה לכך שהמתלוננת הייתה מעורפלת ולא במלוא חושיה, כפי שעוד יפורט בהמשך, מדובר היה בשעת לילה מאוחרת ובסיטואציה שעשויה כשלעצמה לשתק ולבלבל.

15.2 התנהגות המתלוננת בנוכחות הנאשם מיד לאחר שבוצעו בה המעשים המיניים בניגוד להסכמתה:

אין חולק כי עוד בהיותם ברכב, בשלב זה לדברי המתלוננת הנאשם כפה עליה את המעשים המיניים, היא החלה לבכות. הנאשם מאשר עובדה זו הן בעדותו בבית המשפט והן בחקירתו במשטרה, הגם שהוא חולק לגבי השלב שבו החלה המתלוננת לבכות, או יותר נכון לגבי נקודת הזמן שבה הוא שם לב לכך (ראה עימות ת/3א' עמ' 14). תגובתה זו של המתלוננת, בהעדר הסבר סביר מצד הנאשם לתגובה זו, מתיישבת היטב עם גרסתה, ואינה עולה בקנה אחד עם גרסת הנאשם.

15.3 ההתנהגות המתלוננת מיד לאחר צאתה מן הרכב

אין חולק שהמתלוננת דיווחה לחבריה על כך שנאנסה מיד בהזדמנות הראשונה, כאשר יצאה מרכבו של הנאשם, זאת כשהיא נסערת ובוכה. מדובר אפוא בתלונה מיידית שמהווה אינדיקציה לאותנטיות שלה.

אודות מצבה של המתלוננת ברגע זה שמענו עדויות רבות, והתמונה העולה מכולן היא אחת, ולפיה, המתלוננת הייתה במצב נפשי קשה, בכתה ממושכות והיה קשה להרגיעה.

עמ' 2 דור (שהכיר את המתלוננת כשנה לפני המקרה, הכרות שטחית באמצעות חברו עמית) סיפר כי היה בין הראשונים לראות את המתלוננת מיד ברדתה מרכבו של הנאשם. וכך תיאר את הדברים: "ס' ירדה מהאוטו... ואמרתי לה לעלות לאוטו שלי, היא עלתה בוכה והיא אמרה שהוא אנס אותה וכואב לה ושהיא אמרה לו לא ונסענו לתחנת הדלק שם עמית לקח אותה מהאוטו לשירותים" (עמ' 74 ש' 19 ואילך).

הדר, חברתה של המתלוננת העידה: "אני זוכרת שהיא נכנסה לאוטו שלנו מאחור ואז היא פשוט התחילה לבכות ואמרה שאנסו אותה... הגענו לפז והיא נכנסה לשירותים והחלה לבכות ואז אחרי זה נכנסתי אליה לשירותים, ניסיתי לעודד אותה... היא באמת בכתה הרבה, לא יכולה להגיד שלא. היא לא יכלה לדבר הייתה בפאניקה.. אמרה שכואב לה..." (עמ' 101 ש' 12 ואילך). העדה הוסיפה שכל פעם מישהו אחר נכנס לשירותים כדי לנסות להרגיע את המתלוננת היו הרבה אנשים במקום. לאחר שעה וחצי היא נרגעה.

שמעון העיד כי בהיותו בתחנת הדלק הוא ראה את עמית מגיע עם המתלוננת (לאחר שיצאה מרכבו של הנאשם) והם נכנסו לשירותים. הדר נכנסה אחריה לשירותים. לדבריו, הוא שמע את המתלוננת צועקת "הוא אנס אותי". לדבריו, המתלוננת לא הייתה במצב שהיא יכולה לדבר עם אנשים. היא רק בכתה (עמ' 127 ש' 9 ואילך). העד הוסיף כי בשלב מסוים הוא נכנס לשירותים ואז שמע את המתלוננת אומרת להדר שבהתחלה הנאשם נגע בה וזה היה בסדר והיא הסכימה עד שהחל להוריד לה את הבגדים, שאז היא לא רצתה. הוא שמע את המתלוננת אומרת שהוא חדר אליה למרות שאמרה לו להפסיק אך הוא לא רצה להפסיק עד שהיא בכתה (עמ' 127 ש' 26 ואילך).

ע' רוחם, אשר ביטאה בעדותה עוינות כלפי המתלוננת תוך שאינה מהססת להשחיר את דמותה על בסיס שמועות ורכילות לא בדוקה, כפי שעוד יורחב בהמשך, העידה אף היא לגבי מצבה הנפשי הקשה. היא סיפרה שהמתלוננת הייתה לאחר האירוע במצב של היסטריה, בכי וצעקות. המתלוננת צעקה

שהנאשם אנס אותה שכואב לה וכי היא התנגדה. העדה אמרה מפורשות שהמתלוננת הייתה כל כך בהיסטריה שהיא עצמה נלחצה מכך (עמ' 132 ש' 8). היא הוסיפה שהמתלוננת רעדה כמי שמצויה בטרומה (עמ' 133 ש' 5 וכן ש' 13-14).

עמית העיד כי כאשר המתלוננת ירדה מרכב של דור היא בכתה והלכה לשירותים עם הדר. הוא הסביר שהמתלוננת בכתה גם לאחר שיצאה מהשירותים והחזיקה את הבטן (עמ' 137 ש' 21-24).

איש מעדי התביעה שתיארו את מצבה של המתלוננת כנ"ל לא אמר שהוא התרשם שהתנהגות המתלוננת נראתה לא כנה. איש לא העיד שהמתלוננת נראתה כמעמידה פנים, שבכיה נשמע מאולץ או שהתנהגותה נראתה לא אמיתית ומשוחקת. אין אפוא תשתית ראיתית רלוונטית שבעטייה יש הצדקה לפתח תיאוריה האומרת שהמתלוננת "עשתה הצגה" למול חבריה. כאמור, המתלוננת הסתגרה בשירותים נשכבה על הרצפה ובכתה פרק זמן ממושך של מעל לשעה. לא קל לשחק מצב מעין זה ולהתמיד בו זמן כה רב, וגם לא מצאתי מניע רלוונטי מצד המתלוננת לפעול כך. אני ערה לדברים שמסרה בעניין זה עדת ההגנה לין באומרה שהמתלוננת התאוששה עד מהרה מבכיה וכי לה אישית הדבר לא נראה רציני, ואולם לא זו בלבד שדבריה של לין אינם עולים בקנה אחד עם עדויות אחרות, אלא שכלל לא ברור מתי הגיעה לתחנת הדלק ועד כמה הייתה נוכחת באירוע. עדותה הלאקונית והמגמתית לא עוררה אמון, כפי שעוד יורחב בהמשך.

כידוע, מצבה הנפשי של מתלוננת בעבירות מין הוכר כראיה עצמאית, אשר בדומה לסימנים פיזיים על הגוף כשרה לשמש סיוע. הלכה פסוקה היא כי מצבו הנפשי של קורבן בסמוך לאחר ביצוע העבירה שבוצעה בו, יכולים לשמש כראיה אובייקטיבית שיש בה כדי לסייע לעדות. [ראה קדמי "על הראיות" (חלק ראשון, עמ' 160 ואילך; ע"פ 814/81 אל שבאב נ' מדינת ישראל; ע"פ 819/96 גואטה נ' מדינת ישראל (30.4.97); 2454/11 פלוני נ' מדינת ישראל (21.4.13)].

15.4 מצבה הנפשי של המתלוננת בעקבות האירוע:

אמה של המתלוננת העידה ותיארה את הנסיבות שבהן נודע לה על מה שאירע, הכל בדומה לספורה של המתלוננת - ולא אחזור. הוריה של המתלוננת התייחסו בעדותם למצב הנפשי והפיזי של המתלוננת ביום המקרה וכן בתקופה שלאחריו. אמה תיארה תקופה קשה ומשברית שעברה המתלוננת ועל המשפחה. בהתייחס ליום המקרה סיפרה אם המתלוננת שבנוסף למצב נפשי קשה, המתלוננת התלוננה על כאבים בפי הטבעת. בתקופה שלאחר מכן המתלוננת ניסתה ללכת לבית ספר אך לא הייתה מסוגלת לכך, והתוצאה הייתה שהיא שהתה בבית במשך חודשיים וחצי. לדברי אמה, המתלוננת סבלה ממצבי רוח, פלשבקים, היא ישנה איתם במיטה במשך חצי שנה, סירבה להימצא לבד, איבדה את התיאבון והיו לה מחשבות אובדניות. בכל אותה תקופה המתלוננת בקושי יצאה מהבית לבלות, בקושי נפגשה עם חברים. המתלוננת נזקקה לטיפול נפשי של עובדת סוציאלית, ובהמשך טופלה על ידי הפסיכיאטרית ד"ר טטיאנה מושבה, לרבות בטיפול תרופתי.

דברים דומים שמענו גם מפי אביה של המתלוננת (עמ' 91 ש' 20 ואילך).

ד"ר מושבה העידה כי המתלוננת פנתה אליה לראשונה לטיפול במסגרת קופת חולים מכבי ב-10.11.14 והיא פגשה אותה שוב ב-12.1.15. מטעם העדה הוגשה חוות דעת (ראה ת25).

המומחית העריכה כי המתלוננת נמצאת במצב של פוסט טראומה עם סימנים של חרדה, מצב רוח ירוד, זיכרונות טראומטיים. כנאמר קודם, הפסיכיאטרית המליצה במסגרת חוות דעתה שהמתלוננת תעיד שלא בנוכחות הנאשם.

בעניין הנדון העידה גם גב ענבר הרפז, מי שטיפלה במתלוננת זמן רב לפני האירוע במסגרת קידום נוער, ואחר כך פגשה אותה ועקבה אחר התנהלותה לאחר האירוע. גב' הרפז העידה מפורשות שמאז המקרה המתלוננת השתנתה. היה קשה לה יותר, היומיום שלה היה קשה יותר, חרדה הייתה מציפה אותה בכל מיני מצבים. התנהגותה הייתה מאוד המנעותית, פחות יוצאת מהבית פחות פוגשת חברים. המעגל החברתי שלה הצטמצם מאוד. כל האמור לעיל, המשקף מצב של פוסט טראומה שלתוכו נקלעה המתלוננת לאחר האירוע, מהווה תימוכין לדבריה ומלמד שאכן עבר עליה אירוע טראומתי ואין עסקין בהצגה או משחק, כטענת ההגנה.

לטענת ההגנה, מדברי המתלוננת וכן מעדות אמה הוברר שלמתלוננת היו בעיות שונות גם לפני המקרה, בעיות לימודיות ואחרות. הסנגורים הפנו לכך שהמתלוננת נהגה לעשות חתכים בגופה וניסו להראות שהיא הייתה מעוררת, בלתי יציבה ולא הלכה לבית הספר עוד לפני האירוע. לכן, לדבריהם, לא ניתן לומר שהמצב הנפשי הוא תוצאה של האירוע ואין להסיק שהמתלוננת נכנסה למצב של פוסט טראומה בעקבות האירוע. אכן, גם המתלוננת העידה שחתכה את עצמה מספר פעמים. לא מן הנמנע שלמתלוננת היו בעיות שהרקע להן לא הוברר לנו, ואולם גב' ענבר שהכירה את המתלוננת גם קודם דיברה על שינוי גדול שחל בה. כמו כן, אני מקבלת את טיעוני התובעת (עמ' 13 לסיכומים), לפיהם משהועבר להגנה תיק הרווחה והתיק הרפואי של המתלוננת וההגנה הודיעה לאחר העיון בו שאין בו חומרים רלוונטיים שהיא מבקשת להגיש - הרי שעדותה של ד"ר טטיאנה מושבה לא נסתרה, ואין בפנינו תשתית ראייתית לקבוע אחרת.

15.5 התנהגות הנאשם לאחר האירוע ובהמשך:

כידוע, התנהגות הנאשם לאחר האירוע יכולה אף היא להוות חיזוק או סיוע לעדות המתלוננת. בענייננו, יש להפנות בראש ובראשונה לעובדה שהנאשם לא החזיר את המתלוננת לתחנת הדלק, אלא נתן למישהו מחבריו לנהוג ברכבו ולהחזירה. התנהגות זו אינה מתיישבת עם תחושת חפות מצד הנאשם. היא אינה מתיישבת עם טענת הנאשם לפיה הכל נעשה מתוך הסכמה, כאשר המתלוננת היא שיוזמת ומבקשת ממנו שיקיים עמה יחסי מין. למיותר להזכיר שוב, שאיש מחבריו של הנאשם, לרבות חברו שהסיע את המתלוננת, לא זומנו לעדות.

כך הדבר גם נוכח התנצלות שהשמיע הנאשם בפני המתלוננת ו/או בפני חברה, לאחר שהגיע לתחנת הדלק. הנאשם אינו חולק על כך שהתנצל ואולם לדבריו לא היה זה בגלל המעשה אלא משום בכייה של המתלוננת: **"אני לא הרגשתי נעים שהיא בוכה, ביקשתי סליחה על זה שהיא בכתה, לא על משהו שלא עשיתי..."** (ת/2 עמ' 2 ש' 8). ברוח זו העיד גם בבית המשפט (ראה עמ' 183). כאמור, הנאשם ניסה להקהות את המשמעות הראייתית של בקשת "הסליחה", אולם, לטעמי, מדובר בניסיון כושל. העובדה שהנאשם ראה לנכון להתנצל פירושה שהוא חש אשם על בכייה של המתלוננת, זאת בהינתן שהוא לא שאל את המתלוננת לפשר בכיה ולא הביע תמיהה על עצם בכייה. נוכח גרסת הנאשם שהמתלוננת לא רק נאותה לקיים עמו יחסי מין

מלאים בהסכמה אלא בעצם יזמה אותם, על מה ולמה ראוי היה לדידו לבקש ממנה סליחה? בהתאם לקו ההגנה שבחר הנאשם, כמעט צריך לומר שהמתלוננת הייתה צריכה לבקש סליחה ממנו על כך שתחילה ביקשה ממנו יחסי מין ואחר כך הגיבה בבכי ובהיסטריה, תוך שהיא מאשימה אותו באונס בנוכחות כל החברים. את התנצלותו של הנאשם בנסיבותינו אין לפרש אלא כביטוי לאשמה, דבר המהווה ראשית הודיה מצדו, ולמצער ראייה התומכת ומחזקת את גרסת המתלוננת.

תימוכין לדברי המתלוננת ניתן למצוא גם בשיחה שקיים הנאשם עם אביה של המתלוננת (ת/4). הנאשם אומנם טען בפני אבי המתלוננת שלא פעל בניגוד לרצונה וניסה לתרץ את מה שקרה, ואולם נימת דבריו הייתה בהחלט מתנצלת כמי שמודה שלא נהג כהלכה. לא זו בלבד הנאשם אישר את דברי אבי המתלוננת לפיהם המתלוננת הייתה שיכורה גמורה (ת/4 עמ' 3), אלא שכאשר אביה הטיח בפניו: **"נו אז תגיד לי אתה, אני בתור אבא שלה ואתה בתור בחור כזה מה שעשית לה, איך דבר כזה היית מוכן שיעשו את זה לאחותך? הוא השיב: ברור שלא, אתה צודק, ברור שלא"** (ת/4 עמ' 4). אם נכונה גרסת הנאשם - אז למה לא?

עוד יש לומר בנושא זה: אביה של המתלוננת העיד, כי כמה ימים לאחר האירוע התקשר אליו אבי הנאשם והציע לו סיוע כספי למתלוננת תמורת אי הגשת תלונה במשטרה. לשאלות הסניגור בחקירה נגדית, דחה אביה של המתלוננת את האפשרות שאביו של הנאשם אומנם הציע תשלום כספי אך לא אישר בשום צורה שהנאשם ביצע אונס. לדבריו, אבי הנאשם אמר לו מפורשות **"אני לא יכול לבקש ממך לסלוח על דבר כזה"**, ולא שלל בשום צורה שהנאשם אכן ביצע אונס כלפי בתו (עמ' 92 ש' ואילך 15). דברי העד לא נסתרו על ידי ההגנה, שכן אבי הנאשם לא זומן להעיד כדי לסותרם.

15.6 לסיכום פרק זה, ניתן אפוא לומר, שלדבריה האמינים של המתלוננת מצטרפות ראיות תומכות רבות, כמפורט לעיל, ראיות המהוות חיזוק וסיוע משמעותי לעדותה. בניגוד לאמור בסיכומי ההגנה (עמ' 99 פסקה שנייה), עדות המתלוננת אינה מהווה ראייה יחידה במשפט.

הביוש הפומבי של המתלוננת והשפעתו על העדויות במשפט:

16. זה הזמן להתייחס לתופעה שקשה להתעלם ממנה בתיק זה, והיא הביוש הפומבי שעבר על המתלוננת בעקבות האירוע (שיימינג) וזאת בקרב החברים וכל סביבת מגוריה. הדברים עלו בצורה ברורה בדברי המתלוננת באומרה: **"לא הייתי מסוגלת להסתובב ברחובות, גם עם כל השמועות, כאילו אני הולכת עירומה"** (עמ' 20 ש' 5). מציאות זו, כך נראה, אינם שנויה במחלוקת, ודי להפנות בעניין זה לשאלה מפורשת שהפנה הסניגור למתלוננת אם השמועות הפריעו לה וגרמו לה להתלונן במשטרה (עמ' 61 ש' 18).

לתופעה זו, מכוערת כשלעצמה, הייתה בהחלט השפעה על ההליך הפלילי ועל אופן מסירת העדויות בתיק. כל הנפשות הפועלות בתיק מתגוררות בסמיכות, מכירות זו את זו, במישרין או בעקיפין, ואפילו קשורות חברתית. בני הנוער לומדים באותן מסגרות חינוך ונתקלים זה בזה. מן הראיות עולה שמרבית העדים, אם לא כולם, נחשפו לפרטים הנוגעים לאירוע. נוצרה חרושת של שמועות ורכילות, חלקה מגמתית, שעיקרה הכפשת המתלוננת והשחרת דמותה. למרות שעסקינן במעשים מיניים שהתרחשו בין הנאשם למתלוננת בעת שהיו לבד ברכב,

במצב שבו איש מלבדם אינו יכול לדעת מה בדיוק קרה ביניהם, נטלו לעצמם עדים את החירות לתפוס צד ולגבש דעה לגבי מה שהתרחש, תוך העלאת ספקולציות והשערות. הם גם לא היססו על בסיס אותן שמועות, להביע בפנינו עמדה בשאלה האם היה אונס או לא, עד שלא אחת נדמה שדעת הרחוב באה להחליף את ההליך המשפטי. חלק מן העדים לא ידעו לעשות את האבחנה בין עובדות שעליהן יכלו להעיד מכלי ראשון, לבין הערכות או דעות, שאינן רלוונטיות כלל. הדיון העובדתי הוסט לא אחת לקבלת מידע מכלי שני, לעיתים ממקור לא ברור, שלא בדרך המקובלת בהליך פלילי.

לא זו בלבד שלא מצאתי כל בסיס ראייתי לקבוע שחבריה של המתלוננת, טרם עדותם, **"עברו בכור ההיתוך של השיבוש והזיהום עת שהו בביתה של המתלוננת"** כנטען על ידי ההגנה (עמ' 88 לסיכומים), אלא שמאופן עדותם והתנהלותם של העדים, הרושם הוא הפוך. לא שוכנעתי כי מצד המתלוננת או מצד בני משפחתה זוהמה עדותם של העדים. קשה שלא לתמוה כיצד חלק ממי שהיו עד לאירוע חברה של המתלוננת, אשר עדותם נועדה למסור תיאור עובדתי מפי מי שהיו בזירת האירוע, נמצאו מכפישים את המתלוננת תוך שרבו סיפורים אודותיה שאין להם קשר ישיר לאירועי תיק זה, במה שנראה כניסיון מגמתי להשחיר את דמותה בעיני בית המשפט. להלן אפנה למספר דוגמאות, ובתוך כך אביע את עמדותי לגבי מהימנותם ומשקל עדותם של חלק מהעדים.

16.1 דור, שהכיר את המתלוננת דרך חברו עמית מסר בחקירה הראשית עובדות מכלי ראשון אודות מצבה ביום לפני האירוע ואחריו, כפי שפורט לעיל ועוד יפורט בהמשך. העד אישר כי שוחח לאחר המקרה עם אמה של המתלוננת שביקשה לדעת מה אירע, ואולם אמר מפורשות שהיא מצדה לא אמרה לו דבר, לא כל שכן שלא הדיחה אותו לומר דברים כאלה או אחרים. (עמ' 77 ש' 9-8). והנה, בחקירה נגדית לשאלות הסניגור לא היסס העד להביע דעה בשאלה האם התרחש אונס אם לא, באומרו: **"אני חושב שזה לא באמת קרה, אבל אני לא יודע אם זה קרה או לא. זה מה שאני חושב"** (עמ' 77 ש' 11-12). זאת אמר לאחר שקודם לכן התבטא: **"בהתחלה חשבנו שזה כן קרה ואמרנו כמה זה לא בסדר"** (עמ' 77 ש' 2). במקביל, העד אישר שהוא יודע מה היא גרסת הנאשם לאירוע, מפני שהנאשם דיבר איתו ועם אחרים אודות המקרה (ראה עמ' 76 ש' 12).

ברי שמחשבותיו ודעותיו של העד אינן רלוונטיות, אינן קבילות כראיה במשפט ואין בהן כדי להעלות או להוריד, ואולם לענייננו לא למיותר לתמוה, על בסיס מה שינה את דעתו הקודמת? כיצד בכלל גיבש דעה לגבי מה שקרה? מה היו אותם מעשים ואמירות שהשפיעו על דעתו?

16.2 ע' רוחם מכירה הן את הנאשם והן את המתלוננת. קרבתה המשפחתית לנאשם, שעליה העידה המתלוננת, לא הובררה די הצורך. העדה הייתה ביום האירוע בתחנת הדלק והיא זומנה כדי להעיד על עובדות שאותן חוותה מכלי ראשון, כפי שעוד ידובר בהמשך. למרות זאת, עדותה של העדה הייתה רצופה אינפורמציה שהגיעה אליה מכלי שני, אינפורמציה שהובררה ברובה כבלתי נכונה. הגם שהעדה נחפזה להדגיש מיוזמתה ומבלי שנשאלה שהיא ניטרלית במחלוקת שבין הצדדים, לא כך ניתן היה להתרשם מאופן עדותה. נקל היה לראות שאהדתה בהחלט לא הייתה נתונה למתלוננת. בעוד שמדברי שהמתלוננת ניתן ללמוד שרוחם כלל לא נחשפה לגרסתה של המתלוננת מפני שהיא לא שוחחה עמה אודות פרטי האירוע ולא ראתה בה **"אשת סוד"**, הרי שמדברי רוחם מסתבר, שהיא נחשפה גם נחשפה

לגרסת הנאשם לאחר שביקשה לשמוע את "הצד שלו" כטענתה (עמ' 133 ש' 20-21). זאת ועוד, ע' רוחם אישרה שהיא שמעה "סיפורים" ומידע מכפיש אודות המתלוננת ואלה גרמו לה לשנות את דעתה לגבי האירוע, כפי שניתן ללמוד מתשובתה לסניגור: **"אז הביאו לי מלא סיפורים מה שהיה שם. אני לא מערבת אבל כן זה בלבד אותי וכן גרם לי לחשוב דברים אחרים על הסיפור על מה שקרה"** (עמ' 132 ש' 30 ואילך). רוחם הוסיפה, שהיא שמעה שהמתלוננת "עושה גברים" (עמ' 134 ש' 28). היא אומנם אישרה שלא ירדה לברור מעמיק של הדברים ולמקורה של השמועה, ואולם הדבר לא מנע ממנה מלהעיד כך בבית המשפט תוך הכפשת המתלוננת, ללא כל בסיס עובדתי (שהרי שמענו שהמתלוננת הייתה בתולה). רוחם העידה ששוחחה עם עמית והלה סיפר לה שהמתלוננת הסכימה לקיים מין אנאלי, וכי הנאשם צילם סרטון שבו הוא "דופק אותה בתחת", כהתבטאותה של העדה. סרטון כזה, לדברי העדה, אפילו נמסר למשטרה (עמ' 133 ש' 31). ברי שמדובר באינפורמציה שאין בה כל אמת עובדתית, שהרי אין חולק שלא קיים סרטון המתעד מין אנאלי וכי הסרטון שצילם הנאשם תיעד, על פי הנטען, את המין האוראלי שבינו לבין המתלוננת. ידוע ששום סרטון לא הובא כראיה למשטרה. מכאן נובע, או שעמית שיקר לעדה וגרם לה להאמין בעובדות שקריות אודות המתלוננת, או שהעדה לא אמרה אמת במשפט, או שמרוב דיבורים ושמועות, העדה עצמה כבר בלבלה בין היוצרות ולא זכרה מה נאמר לה. כמו כן, העדה תיארה את מה שסיפרה לה כביכול המתלוננת אודות האירוע (דברים אשר זכורים לה לטענתה במעורפל), ואולם דווקא הסיפור שאותה זכרה לספר, שזור עובדות לא נכונות בעליל. כך למשל סיפרה העדה שנמסר לה מפי המתלוננת, שהמתלוננת יחד עם הדר והנאשם נפגשו ושתו יחד לפני האירוע (עמ' 132 ש' 15). אין ויכוח שכך לא קרה מעולם.

עיננו הרואות כיצד אינפורמציה בלתי נכונה, שהופצה בין אנשים מתוך מגמה להציג את המתלוננת באור שלילי, תפסה שבת בתודעתם וזרמה לתוך ההליך הפלילי ללא סינון ומעצור.

16.3 עמית היה עד לפני האירוע חבר קרוב של המתלוננת והיה ביניהם קשר רומנטי מסוים (שלא כלל קיום יחסי מין - עמ' 136 ש' 2), כאשר מדברי העד עולה שהיה לו רגש כלפי המתלוננת. לא יכול להיות ספק, שעמית, באומרו לנאשם שהמתלוננת "זורמת" או "נותנת", נתן לנאשם מעין אור ירוק וקריאת עידוד "לנסות את מזלו" עמה. העובדה שעמית והמתלוננת רבו באותה תקופה "והיו בכאסח" כהתבטאותו (עמ' 135 ש' 27) שיחקה ככל הנראה תפקיד בהתנהלותו ובנכונותו "להמליץ" כך עליה בפני הנאשם. גם בהמשך, בגלל מה שמצטייר כרגשות קנאה, כעס או רצון להסיר אחריות למה שקרה מעל עצמו, בחר עמית בדרך של הכפשת המתלוננת ברבים והפניית אצבע מאשימה כלפיה. אחרי הכל, בקבלת גרסת הנאשם והפיכת המתלוננת לשקרנית, יש משום הסרת האחריות גם מעצמו. כך לטעמי יש להסביר את אופן התנהלותו של העד הן לאחר האירוע - בדרך של מעורבות יתר, תיאום עדויות והכפשת המתלוננת - והן בעדותו בבית המשפט, עדות שנראתה מוטה ומגמתית.

תימוכין למחשבה שעמית היה מונע ברצון להסיר מעל עצמו את האשמה למה שקרה, ניתן למצוא בדבריו המצטדקים הבאים: **"אחר כך (המתלוננת) התחילה לשלוח הודעות בקבוצה שאונסים אותה...ראיתי את ההודעות וישר דיברתי עם דור שניקה את האוטו לעשות סיבוב, וגם אמרתי לו באוטו שזה נראה לי לא הגיוני, כי בת'כלס אני מכיר את מור בתור בחור טוב ולא אחד שעושה דברים וזה לא קפץ לי לראש בכלל, נתתי לו ללכת, אני בתור בן אדם לא אתן למישהו לעשות מעשה כזה בידיעה כזו, אני יודע מי**

זה מור, בגלל זה גם לא הייתה לי בעיה להכיר לו אותה". (הדגשה שלי)

תחושות הקנאה למתלוננת לרבות הרצון לתרץ את התנהגותו לנוכח הביקורת שהפנתה כלפיו אמה של המתלוננת, מוצאים ביטוי בדברים שאמר עת נשאל לסיבה שגללה שלח הודעות לאם המתלוננת, הודעות שכללו הכפשת המתלוננת בפני אמה: "סתם. ישבתי באותו יום ספציפי עם ידידה והיא אמרה לי לשלוח הודעה לסיים את העניין...שלחתי לאמא שלה את ההודעה ממקום של פריקה, לא יודע מאיזה מקום הייתי עצבני עליה...כי היינו בקטע והיה רגש וכל העניין הזה היה דווקא. גם החברים אמרו לי שהיא עשתה את זה דווקא. אמרו לי שהיא רוצה למשוך את תשומת העין. היה לי רגש אליה, עשיתי את זה בגלל שהיה לי רגש אליה." (עמ' 140 ש' 25-28 ועמ' 141 ש' 1-3). ובמקום אחר: "היינו בנתק אבל כן רצו מחשבות. כן עבר לי מחשבות שאולי היא הלכה ויורדה למישהו אחר, ברור שכן..." (עמ' 141 ש' 16-17). נדמה שהדברים מדברים בעד עצמם ומלמדים על היות העד טעון ברגשות שונים כלפי המתלוננת וביחס אליה שהתערבבו זה בזה. רגשות אלה, אשר לא נתיימר לרדת לעומקם, הם אלה שדיברו מגרונם והכתיבו את התנהלותו.

עמית אישר שהוא לא שוחח עם המתלוננת על המקרה וכי מאז המקרה לא דיבר איתה כלל (עמ' 139 ש' 3). לעומת זאת הוא אישר, ששוחח עם הנאשם והלה מסר לו את גרסתו לאירוע (עמ' 140 ש' 6-11). כן שוחח לדבריו על המקרה עם רבים מהחבר'ה: "הדיבורים רצו בין כולם אחרי המקרה, גם בזמן המקרה, דברו שם. נראה לי הדר סיפרה לי פחות או יותר מה קרה וגם שקד...הדר סיפרה לי שמור בא לשכב עם (המתלוננת) היא לא רצה והיא אמרה לו רק מאחורה" (עמ' 139 ש' 15-16). מדברי העד עולה אפוא שהוא היה חשוף לגרסת הנאשם באופן חד צדדי וגם ניזון משמועות של אחרים. על מגמתיות זו מצד העד ועל העובדה שלא ראה כל בעיה להיזון באופן חד צדדי מדברי הנאשם, ניתן ללמוד מתשובתו לשאלה האם בינו לבין המתלוננת התרחש בעבר מין אנאלי: "לא. לא הצליח. אבל היא רצתה. באנו לשכב ואז היא אמרה שהיא רוצה בתחת. בדיוק אותה סיטואציה כמו שהיה עם מור שהיא אמרה לו שהיא רוצה בתחת. הכל מסודר לי בראש כי אמרו לי את זה" (הדגשה שלי).

קשה אפוא שלא לתמוה, מי ניזון ממי לגבי התנהלותה לכאורה של המתלוננת בהקשר למין האנאלי, הנאשם מעמית או עמית מהנאשם?

לאור כל האמור לעיל, אני שבה וחוזרת על המסקנה, שלדבריו של עמית יש לתת משקל ראייתי רק ככל שיהיו להם תימוכין בראיות נוספות.

16.4 הדב, שהייתה עד לאירוע חברתה הקרובה של המתלוננת העידה כעדת תביעה בתאריכים 24.11.15 ו- 1.12.15 ולאחר מכן היא זומנה להעיד בשלישית בתאריך 26.3.16, הפעם מטעם ההגנה. נקל היה לראות, שבפרק הזמן בן 3 חודשים שחלף מהמועד בו העידה בפנינו כעדת תביעה ועד לזימונה המחודש, חלה תפנית מסוימת בגרסתה העובדתית, ושינוי גדול ברוח שנשבה מדבריה ובגישה שהפכה לפתע לא אוהדת את המתלוננת. העדה הסבירה את השינוי באומרה שהיא "התבגרה" (תוך 3 חודשים) ושהיא מבינה כעת דברים בצורה אחרת. תשובתה זו אינה ראויה לטעמי להתייחסות רצינית. להדגיש, גם בעת שהעדה העידה כעדת תביעה היא כבר לא הייתה חברה של המתלוננת ולא הייתה מצויה בקשר

עמה. לדבריה, לאחר האירוע, הוריה של המתלוננת התנגדו לקשר ביניהן בטענה שהיא נהגה בחוסר אחריות ולא השגיחה על המתלוננת, ולכן, לאחר תקופה קצרה הקשר ביניהן נותק.

הסיבה לזימונה המחודש של העדה על ידי ההגנה היה כדי לשמוע מפיה אודות מה שהתרחש בדירה ברמת גן טרם שהגיעה עם המתלוננת לתחנת הדלק, מידע שנועד בעיקר כדי להשחיר את דמותה של המתלוננת. הדר ניצלה את ההזדמנות כדי לדבר על התנהלותה המינית הכללית של המתלוננת, על כך שהיא אוהבת שיחות על מין, כי ביצעה מין אוראלי עם בחור מסוים בגן ציבורי, ואפילו שהמתלוננת אמרה לה שהיא "מתה ש-7 גברים יכניסו אותה לאוטו ויאנסו אותה". נקל היה להיווכח שמדובר היה בעדות מוגזמת ומגמתית, כאשר השינוי בטון ובגישה של העדה - אומרים בהחלט דרשני. כך או כך, בהינתן שהמתלוננת לא נחקרה לגבי הדברים שאותם סיפרה הדר, ובהינתן שמדובר בנתונים שהם בחלקם עדות שמיעה - הרי שהם נעדרים ערך ראיתי ולמצער אין בהם רלוונטיות לענייננו. כפי שנאמר קודם ונקבע לא אחת בפסיקה, עבר מיני של המתלוננת אינו מהווה ראיה רלוונטית במשפט. בהתייחסות ספציפית למה שהתרחש בדירה ברמת גן עוד ידובר בהמשך, ואולם כבר עתה נכון להדגיש, כי דבריה של הדר אינם עולים בקנה אחד עם דברי שני עדי הגנה אחרים שזומנו לאותה מטרה.

16.5 עדת ההגנה מירב משה היא אישה בת 41 אם ל-4 ילדים מתבגרים, בעלת מעדנייה בשכונה. היא אינה מכירה את המתלוננת ובוודאי שאינה שייכת לחוג החברתי שלה. עדה זו זומנה כדי להעיד על דברים שאמר לה נ.ש. בשיחה מקרית שניהל עמה, דברים שאותם הכחיש נ.ש. מכל וכל. מראש, דבריה של העדה הם לא יותר מרכילות, עדות שמיעה שאינה קבילה ושהיא נעדרת כל ערך ראיתי במשפט. דבריה נועדו לסתור לכאורה את דבריו של נ.ש, בניגוד לכלל סופיות תשובות עד בשאלות צדדיות. יכולתי להתעלם לחלוטין מעדותה, ואולם לטעמי דבריה משקפים בצורה מוחשית את הליך הביוש שעליו דיברתי, ואת האופן שבו גיבשו לעצמם אנשים דעה נגד המתלוננת. היא מהווה דוגמא לקלות הבלתי נסבלת שבה אנשים "מן הרחוב" שאין להם כל קשר לאירוע, לא נרתעו מ"לבחוש בקלחת", "לראיין" עדים ולגבש דעה. יש רק לתמוה מדוע אנשים כאלה זומנו להעיד במשפט ולא נרתעו מלעשות כן.

לצורך המחשה נכון לצטט את דבריה הבאים של העדה: **"נ.ש הגיע אלינו כדי לקנות.. ואז כבר היה את הסיפור של מור אסלן וכל... (העיר- גר) ידעה וגם אנחנו ידענו את הסיפור מאנשים. כל מה שקרה למור שמעו ב...ואז הבן שלי אומר שנ.ש זה הבחור עם מור אסלן, אז נכנסתי לחדר...שאלתי אותו מה הסיפור ואז הוא אמר..."עזבי אותה, מטומטמת..."והוא התחיל לספר לי שהיא סתם בחורה והיא הייתה אצלו בבית אחרי מה שקרה עם מור...נ.ש גיחך עליה, כך הוא אמר לי, הוא לקח את הרגל שלו ולחץ על הפח .. עם הרגלית והוא אמר לי 'מירב את רואה את הפח הזה, זה מה שיש לה מאחורה" (עמ' 223 ש' 18 ואילך).**

כאמור, דבריה של העדה נסתרים חזיתית על ידי נ.ש אשר הכחיש לשאלות הסניגור שאמר למירב משה, את הדברים הנ"ל אודות המתלוננת. למיותר לומר שהתייחסותו של נ.ש. למתלוננת במהלך עדותו הייתה מכבדת ומבינה, כזו שאינה מתיישבת כלל וכלל עם דברי העדה.

האם המתלוננת הייתה שיכורה בעת האירוע?

17. אין חולק שכתב האישום אינו מייחס לנאשם עבירה שאחד מיסודותיה הוא היות המתלוננת שיכורה. לנאשם לא מיוחסת עבירה של אינוס המתלוננת בהיותה במצב המונע התנגדות, אלא מייחס לו את ביצוע המעשים בניגוד להסכמתה. עם זאת, מצבה של המתלוננת והשאלה האם ועד כמה הייתה נתונה להשפעת אלכוהול בזמן האירוע, תפסה פרק לא מבוטל בהליך הפלילי ובסיכומי הצדדים, ועדים רבים נחקרו בנושא. המאשימה נסמכת על דברי המתלוננת בנקודה זו וכן על עדויות וראיות המצביעות על היות המתלוננת שיכורה (או שתויה) בזמן המקרה, והיא מבקשת לראות במצבה הנטען נסיבה רלוונטית להבנת התנהגותה במהלך האירוע, כמו גם נסיבה שעשויה ללמד על הלך רוחו של הנאשם לפני ובמהלך האירוע. ההגנה חולקת עובדתית על היות המתלוננת שיכורה וטענתה היא שמדובר בהעמדת פנים, בהצגה שעשתה המתלוננת בפני חבריה, התנהלות שסיגלה לעצמה גם במקרים קודמים. ההגנה מבקשת לראות בהתנהגות זו ביטוי למניפולטיביות ולחוסר אמינותה של המתלוננת.

17.1 לגבי מצבה ולגבי התנהגותה של המתלוננת בעת שהגיעה לחנות ילו שבתחנת הדלק, הובאו בפנינו עדויות וראיות רבות.

ד"ר העיד שבעת שהדר והמתלוננת הגיעו לתחנת דלק, המתלוננת הייתה שיכורה. לדבריו, המתלוננת אמרה שהיא שיכורה והתנהגה כמו שיכורה, התנדנדה, היה לה תחתון בוקסר על הראש, אמרה שטויות וכו' (עמ' 73 ש' 1 ואילך).

שמעון העיד כי המתלוננת הייתה כל כך שיכורה שהוא פחד "שיקרה משהו". הוא אמר דיברה שטויות והתנדנדה (עמ' 126 ש' 13-14 וכן 28).

עמית העיד שהמתלוננת אכן התנהגה כמו שיכורה, עשתה צחוקים והלכה כמו מסטולה, אך לדידו ככה היא מתנהגת תמיד ומאז שהוא מכיר אותה היא עשתה זאת כמה פעמים, תמיד הייתה "משחקת אותה בסטלה". (עמ' 136 ש' 8 ואילך).

ג'ר העיד שהמתלוננת נראתה שיכורה. יחד עם הדר הם הלכו בנדנוד והתגלגלו על הרצפה ואולם בדיעבד נודע לו, לדבריו, שהדר עשתה את עצמה ולא הייתה שיכורה (עמ' 147 ש' 22 וכן עמ' 148 ש' 1 ואילך).

שקד העיד שהמתלוננת והדר נראו שיכורות אך בהמשך הוברר שהדר עשתה את עצמה.

ע' רוחם אשר פגשה את המתלוננת רק בשלב שלאחר המקרה העידה שמפיה של המתלוננת נדף ריח חריף של אלכוהול "הרחתי ממנה ריח חזק מאוד של אלכוהול" (עמ' 133 ש' 14).

סרטון מצלמות האבטחה (ת' 13ב'): סרטון מצלמות האבטחה של תחנת הדלק תיעד את המפגש הראשוני בין הנאשם למתלוננת, טרם שנסעו יחד ברכבו של הנאשם. צפייה בסרט מלמדת אף היא שהמתלוננת לא הלכה באופן יציב ונתמכה בכלי הרכב כדי לייצב את עצמה.

נ.ש: לדברי נ.ש, כאשר הגיעה אליו המתלוננת לאחר האונס וסיפרה לה את מה שאירע לה, היה לה ריח של אלכוהול מהפה (עמ' 119 ש' 19). לדבריו, היא הייתה שיכורה, מסריחה מאלכוהול (עמ' 120 ש' 4).

הנאשם: הנאשם אישר במהלך עדותו בעת שצפה בסרט ת/13ב' שהמתלוננת אכן נראית כשהיא הולכת בצורה לא יציבה ונתמכת בכלי רכב, אך לדבריו זה היה בגלל עקביה הגבוהים. הנאשם העיד לגבי דברים שאמרה לו המתלוננת במהלך הנסיעה. מדובר בשיח תמוה וחסר פשר על כך שחבריה של המתלוננת מתו או נרצחו, וכי היא חוששת שיהרגו אותה. המתלוננת מצדה אינה זוכרת דבר משיחתם זו, מה שמעיד אף הוא שלא הייתה צלולה ובמלוא חושיה. לא זו אף זו, יש להפנות לדברים שאמר הנאשם עצמו בשיחתו עם אביה של המתלוננת (ת/4). בשיחה זו מאשר הנאשם את דברי אביה של המתלוננת כאשר הטיח בנאשם שהמתלוננת הייתה שיכורה גמורה. (ת/4 עמ' 3 ש' 8-9 מלמעלה).

הדר (כעדת תביעה): בעת שהדר העידה כעדת תביעה היא סיפרה שבהיותן בדירה ברמת גן שתתה המתלוננת 6 שוטים של וודקה (עמ' 98 ש' 32). לדבריה, המתלוננת הייתה שיכורה והתנהגה "אחרת", לא כתמול שלשום (עמ' 99 ש' 1-6). כאשר העדה הופנתה לכך שבהודעתה במשטרה נ/1 היא אמרה שהמתלוננת שתתה רק כוס וחצי היא עמדה על כך שהיא שתתה 6 שוטים. העדה סיפרה שהיא עצמה לא שתתה באותו ערב אבל בכדי "להיכנס לראש" של המתלוננת ולעשות איתה "צחוקים" היא עשתה את עצמה שיכורה. העדה שללה את האפשרות שאף המתלוננת עשתה את עצמה שיכורה, וזאת משום שלדבריה היא הדיפה ריח חזק של אלכוהול מפיה (עמ' 106 ש' 4-5). עם זאת, היא אישרה שזכור לה שבהזדמנות מסוימת אחת המתלוננת "עבדה" על עמית והתחזתה לשיכורה בפניו, כדי לראות אם הוא ידאג לה (עמ' 106 ש' 20 ואילך).

17.2 למול העדויות והראיות הרבות הנ"ל, הציעה ההגנה שלוש עדויות שמהן ניתן להסיק לשיטתה, שהמתלוננת לא שתתה די אלכוהול בהיותה בדירה ברמת גן בכדי שתהיה באמת שיכורה, וכי התנהגותה בתחנת הדלק הייתה לא יותר מהצגה, כפי שנהגה לעשות לא אחת.

הדר-(כעדת הגנה): בחקירה ראשית כעדת הגנה שינתה הדר את דבריה הקודמים ובעיקר את יחסה כלפי המתלוננת. היא שינתה את דבריה הן בנוגע לכמות המשקאות החריפים ששתתה המתלוננת, והן לגבי האופן בו התנהלה והתנהגה המתלוננת. לדבריה, המתלוננת שתתה ברמת גן בסך הכל כוס וודקה עם רדבול, כאשר בצאתה היא הלכה רגיל ולא כשיכורה. היא הוסיפה, שבעת שהגיעה להיחקר במשטרה היא פגשה בחוץ חברה של המתלוננת בשם נ', וזו אמרה לה לא להזכיר את מה שקרה בין המתלוננת ל-נ.ש וכן לומר שהמתלוננת שתתה יותר ממה ששתתה. לעומת זאת, בחקירה נגדית, במענה לשאלות התובעת (עמ' 239 ש' 14 ואילך) אישרה הדר שבהודעתה במשטרה, למרות מה שאמרה לה נ', היא לא שיקרה ולא הגזימה בעת שאמרה שהמתלוננת שתתה כוס וחצי. לדבריה, היא הגזימה באופן שבו תיארה את התנהגות המתלוננת. היא הסבירה, שבעת שהעידה בבית המשפט ואמרה שהמתלוננת שתתה 6 שוטים של וודקה נקי, זה היה בהסתמך על דברים שאמרה לה המתלוננת (עמ' 237 ש' 1). היא אישרה שאומנם היא והמתלוננת הלכו מתנדנדות ועשו "צחוקים" אבל היא מבחינתה התהלכה כך בגלל העקבים הגבוהים. כאשר נשאלה על ידי התובעת האם גם המתלוננת התנדנדה בגלל עקביה הגבוהים היא אמרה: "נראה לי הכי הגיוני" (עמ' 239 ש' 24). יודגש, שבניגוד לתזת ההגנה, העדה לא אמרה שהמתלוננת "עשתה הצגה" או שהלכה כשיכורה כדי להטעות את חבריה, אלא תלתה את הקולר בעקביה של המתלוננת. במקביל, קשה שלא לתהות כיצד אפשר שהסברה אודות העקבים, זהה לזה שנתן הנאשם בעת שהוצג לו בחקירה נגדית סרט מצלמות האבטחה של תחנת הדלק. בהמשך, כאשר הדר נשאלה על ידי התובעת האם אמרה אמת במשטרה ובעדותה הראשונה בבית המשפט היא השיבה בחיוב. לדבריה, ההבדל, בין עדותה הראשונה לשנייה הוא שאז היא הסתירה עובדות שונות, כגון מה שהיה בדירה

ברמת גן ומה שהיה עם נ.ש (עמ' 240 ש' 7). לדבריה, היא העידה אמת, אבל עדותה לא הייתה מלאה: **"מה שאמרתי באותו זמן, כן, מה שאמרתי באותו זמן היה אמת, אך שאר הדברים לא ידעתי איך להכניס אותם, איך להגיד אותם"** (עמ' 240 ש' 15-16).

לפיכך, לגבי עדותה השנייה של הדר יש לומר: המהפך הלא מוסבר בגישתה של העדה כלפי המתלוננת, והשוני בין דבריה כעדת תביעה לבין דבריה כעדת הגנה - במה שנראה כניסיון לתמוך בקו ההגנה של הנאשם - אינו נראה מקרי ותמים בעיני. זאת ועוד, עדותה המזגזגת כמפורט לעיל, שבסופה אישרה בעצם שלא שיקרה במשטרה ובבית המשפט, מלמדת שאין סיבה שלא לסמוך על הגרסה הראשונה שמצאה ביטוי במשטרה ובעדותה כעדת תביעה. אני ערה לפער בין דבריה במשטרה לפיהם המתלוננת שתתה כוס וחצי וודקה, לבין דבריה בבית המשפט לפיהם המתלוננת שתתה 6 שוטים של וודקה, ואולם העדה הסבירה פער זה בכך שבעדותה בבית המשפט נסמכה על עובדות שלמדה מהמתלוננת. בהינתן שהדר, גם אליבא דבריה, לא הייתה צמודה למתלוננת כל עת שהותן בדירה, שכן, לדבריה, **"כל אחד תפס את הפינה שלו"**, וכן לאור התרשמותי שבפני בית המשפט נפרשה תמונה לא מלאה ולא מדויקת באשר למה שקרה בדירה ברמת גן, כפי שיפורט בהמשך, יש מראש סיבה להציב סימן שאלה עד כמה הדר (וגם עדן) יכלו לומר מידיעה אישית מה וכמה באמת שתתה המתלוננת שם.

עדן, זומנה להעיד כעדת הגנה. כאמור, מדובר במי שהייתה עם המתלוננת והדר בדירה ברמת גן, אך לא המשיכה עמן לתחנת הדלק. לדברי העדה, היא הכירה את המתלוננת תקופה קצרה לפני אותו יום באמצעות הדר והן קבעו להיפגש ביום האירוע בשעות הערב, תוך שסוכם שכן זוגה של עדן, יביא עמו עוד שני חברים על מנת שהם יהיו שלוש בנות ושלושה בנים. בסופו של דבר הם נפגשו בדירה ברמת גן שבה מתגורר מכר של בן זוגה של עדן. לדברי העדה, בהיותם בדירה המתלוננת שתתה כוס וודקה מעורבבת עם XL והיא לא הייתה שתויה כלל. הוא הוסיפה והסבירה בעניין זה: **"אני הבאתי אותה למקום ברמת גן, היא לא הכירה אותם. אני לא אתן לה להיות שיכורה ולהיכנס לחדר עם מישהו, כי אולי הוא היה עושה לה משהו, גם הייתי מחזירה אותה עד הבית, בחיים לא הייתי עושה את זה, זה היה על המצפון שלי אם היא הייתה שיכורה ולא הייתי מחזירה אותה עד הבית"**. (עמ' 218 ש' 10 ואילך). קשה שלא לתמוה על הפטרונות שעולה מדברי העדה בהינתן שהיא הייתה בת גילה של המתלוננת, שלא הייתה כל סיבה שהיא תחוש אחראית עליה ושאפילו לא הייתה חברה קרובה שלה. דבריה נשמעים לטעמי מתחסדים ולא אמתיים. הם אינם מתיישרים עם העובדה שכאשר קיבלה העדה כחלק מקבוצת הווטסאפ את קריאות העזרה של המתלוננת על כך שמנסים לאנוס אותה, היא לא הנידה עפעף ולא עשתה דבר כדי לסייע לה. תשובתה בעניין זה הייתה שהיא **"לא התרגשה"**, שזה לא נראה לה רציני משום שהיא **"מכירה את המתלוננת"**. ממי שהצהירה על עצמה שלא הייתה נותנת בשום אופן למתלוננת להיכנס לחדר עם בחור שהוא בן דוד של בן זוגה, אם הייתה חושבת שהיא שיכורה, היא פתאום מגלה חוסר אכפתיות ואדישות כאשר המתלוננת נמצאת במקום מבודד, עם אדם לא מוכר לה וזועקת לעזרה.

זאת ועוד: עדותה של עדן הובררה להיות שקרית לאחר שהעובדות שתיארה אודות מעשיה שלה בדירה ברמת גן נסתרו בעדויות יאיר והדר, כפי שיפורט בהמשך. לטעמי לא ניתן לסמוך על העדה ולבסס ממצא כלשהו על עדותה.

לינ: לדבריה של העדה היא הגיעה לתחנת הדלק לאחר שהמתלוננת כבר נסעה משם עם הנאשם, כלומר שהיא

לא ראתה את המתלוננת לפני אירוע האונס. לדבריה, כפי שיצוטט להלן, מספר דקות לאחר שהגיעה למקום התקבלו הודעות "הצילו" בווטסאפ מהמתלוננת: **"בהתחלה לא לקחתנו את זה ברצינות, חשבנו שזה בצחוק, אחרי זה הבנו שזה לא בצחוק, האחרים קמו לחפש, אני לא, אני לא התרגשתי מזה"** (עמ' 224 ש' 24 ואילך). העדה הסבירה, שהיא לא התרגשה כי לא חשבה שקרה משהו שצריך להתרגש ממנו, כי היא "מכירה את המתלוננת" (תוך שימוש במילותיה של עדן). היא לא הסבירה מדוע האחרים לא היו שותפים לדעתה זו, ומדוע להם זה היה נראה לגמרי רציני. כעולה מדברי העדה, בעת שהמתלוננת חזרה לתחנת הדלק לאחר האונס היא **לא** הייתה שם ולא ראתה אותה (עמ' 224 ש' 29). לא ברור מדברי העדה לאן הלכה, מתי חזרה למקום, ובאיזה שלב יצא לה לפגוש את המתלוננת. העדה אמרה שבעת שפגשה את המתלוננת היא הייתה בשירותים כשהיא בוכה ואמרה שאנסו אותה. לדבריה, המתלוננת התאוששה עד מהרה וכעבור כמה דקות היא נרגעה והתנהגה כרגיל והחלה לספר מה קרה. לדברי לין המתלוננת התנהגה כרגיל ולא נראתה שיכורה כלל. היא הסבירה שהמתלוננת נוהגת לעשות את עצמה שיכורה, ללכת לא ישר ולהתנהג כלא שפוי (עמ' 225 ש' 10). בנוסף, הגישה העדה שני תצלומים של המתלוננת שהיא העתיקה מהחשבון של המתלוננת בסנאפצ'ט. האחד, שבו לטענתה המתלוננת יושבת בתוך טרקטורון (לא לגמרי ברור על פי התמונה) בצירוף הכיתוב "אבא צעק שאני גרועה ברוורס", והשני- שבו מצולמת המתלוננת כאשר בחלק הפנימי של שפתה התחתונה כתובה המילה FUCK .

ניכר היה שעדותה של לין חד צדדית ומגמתית. העדה ביטאה חוסר אובייקטיביות בולט. לא זו בלבד שהיא אישרה שלא הייתה עדה לשלבים קריטיים באירוע (לפני שהמתלוננת עלתה לרכב ולאחר שירדה ממנו), אלא שדבריה המבוססים בעיקר על השערות ודעות סובייקטיביות, אינן עולות בקנה אחד עם עדויות של אחרים שהיו נוכחים במקום. התיאור העובדתי בעדותה היה דל ולאקוני, מה שתורם להתרשמות שמדובר בעדות מגמתית. העדה גילתה אקטיביות רבה בכך שטרח להעתיק תמונות תמימות שהמתלוננת העלתה לסנאפצ'ט, הכל במטרה להשחיר את דמותה של המתלוננת, או בניסיון לתמוך בטענות ההגנה. ניתן להסיק מכך שהעדה הייתה ערה לדברים שמסר הנאשם בעדותו, לפיהם המתלוננת אמרה לו כביכול שיש לה רישיון ושהיא נוהגת בטרקטורונים. יש באלה כדי להעיד שמדובר בעדה "מעוניינת" שיש לבחון את דבריה בספקנות. למיותר לציין שוב, שדבריה של העדה אודות מה שאמרה לה לטענתה המתלוננת לגבי רצונה או אי רצונה ביחסי מין עם הנאשם אינם מהווים ראיה קבילה במשפט בהיותם עדות שמיעה. המתלוננת מצדה לא עומתה עם דברי העדה הנ"ל. אין אפילו ביטחון שהמתלוננת בכלל שוחחה עם העדה אודות מה שקרה, שכן שמה של העדה לא הוזכר כלל על ידי המתלוננת או על ידי מי מהמעורבים.

17.3 עיננו הרואות אפוא שבעוד שגרסת המתלוננת באומרה שהייתה מסוחררת ולא יציבה לאחר ששתתה משקאות חריפים ברמת גן, מוצאת תימוכין ברורים בראיות ועדויות רבות, שאליבא חלק מהן, היא לא רק נראתה שיכורה אלא גם הדיפה ריח של אלכוהול, הרי שההגנה נסמכת על עדויות שלא ניתן לסמוך עליהן ושלא ניתן לבסס עליהן ממצא עובדתי. לא זו אף זו, גם אליבא דבריה של עדן ודבריה של הדר בעדותה השנייה, אין חולק שהמתלוננת שתתה גם שתתה אלכוהול בדירה ברמת גן. שתיהן אומנם מדברות על כמות קטנה מזו שעליה העידה המתלוננת, ואולם, לא זו בלבד שיש קושי לתת אמון בדבריהן, כנאמר לעיל, אלא שיש בסיס לומר, כפי שעוד יורחב בהמשך, שהן עדן והן הדר לא שהו בצמידות למתלוננת לאורך כל זמן שהותה בדירה, כך שלא מן הנמנע שהן לא היו מודעות לכל מה ששתתה.

לאור כל זאת, איני מוצאת סיבה שלא להאמין למתלוננת באומרה שהיא חשה מטושטשת שלא הייתה צלולה, שהרגישה לא יציבה, וכי הייתה כבדה וחסרת כוח "כמו סמרטוט". האפשרות שבהזדמנות אחרת או בהזדמנויות אחרות עשתה המתלוננת את עצמה שיכורה, אינה מעידה דבר לגבי המקרה הנוכחי. יצוין, שהמתלוננת אישרה רק מקרה אחד שבו עשתה את עצמה שיכורה כדי להעמיד את עמית במבחן, ודבריה מצאו תימוכין בדברי הד.

לצורך עניינינו, אפוא, אין ראיות שמכוחן ניתן לגבש מסקנה שהמתלוננת "עשתה הצגה" או שיחקה תפקיד של שיכורה, מה עוד, כאמור, ששלושה עדים שונים העידו אודות ריח אלכוהול שנדף מפיה.

קיום יחסי מין עם נ.ש לאחר אירוע האונס:

18. כאמור, אין חולק שמספר שעות לאחר האונס הגיעה המתלוננת לדירתו של נ.ש ושם התגלגלו הדברים לכדי כך שהם קיימו יחסי מין. דנתי כבר בטיעוני ההגנה בהתייחס לעובדה שהמתלוננת הסתירה עניין זה בהתחלה - ולא אחזור. המתלוננת העידה כי מלכתחילה הלכה לנ.ש כדי לדבר איתו, כי חשה שרק הוא יוכל להרגיע אותה. לדבריה, בהיותה בדירתו העניינים התגלגלו כך שהיא רצתה והסכימה לקיים עמו יחסי מין, והיא נימקה את תחושותיה בעניין זה כמפורט בסעיף 4.7. להכרעת הדין. דבריה מוצאים תימוכין ברורים בדבריו של נ.ש. הלה סיפר שהמתלוננת הגיעה אליו כשהיא בוכה והסטרית (עמ' 125 ש' 24). לדבריו היא לא ביקשה ממנו לשכב עמה אלא זה קרה מאליו. העד הוסיף ואמר, בדומה לדבריה של המתלוננת: **"היא תמיד אמרה גם לפני כן שהחלום שלה שאני אהיה הראשון שלה. מסתבר שאחרי אותו יום מה שיהא אומרת שקרה, היא רצתה להגשים את החלום, לא יודע"**. (עמ' 124 ש' 1-2).

העד שלל אפשרות שהם ניסו או ביצעו מין אנאלי. כמו כן שלל העד שהם דיברו ביניהם בעבר על "סקס פרוע". העד שלל את האפשרות שהוצעה לו על ידי הסנגור שהמתלוננת ביקשה ממנו במהלך הסקס שיסטור לה. הוא גם אמר מפורשות שהם קיימו יחסי מין עם קונדום. איני רואה כל משמעות ראייתית לעובדה שהמתלוננת, בניגוד לנ.ש העידה שתחילה הם ניסו בלי קונדום ואחר כך הוא שם קונדום. בכלל, איני מוצאת ממש בניסיון שנעשה מצד הסנגורים לדוש ולהתעמק בפרטי האינטראקציה המינית בין נ.ש למתלוננת, מעשים שבוצעו בהסכמה מלאה והדדית. אין כל דמיון בסיטואציה, ולכן אין מקום לנסות למצוא קווי דמיון או נקודות השוואה בין האינטראקציה המינית עם נ.ש, לבין המעשים המיוחדים לנאשם בכתב האישום.

אכן, יש מי שיתמה, כיצד אפשר שהמתלוננת הלכה וקיימה יחסי מין מרצונה כמה שעות לאחר שלדבריה נאנסה. המתלוננת הסבירה כי קיום יחסי מין עם נ.ש, בחור שלגביו היא תמיד אמרה ורצתה שיהיה "הראשון שלה", היה מעין "תיקון", "טיהור עצמה" ניסיון לשכוח באמצעותו את מה שעבר עליה ולהפוך את החוויה הרעה שלה למשהו שניתן לחיות עמו טוב יותר. הסבירה ניתנו לטעמי בכנות ומן הלב, ומי אנו שנשפוט?

הטיבה להשיב בעניין זה לשאלות הסנגור אמה של המתלוננת: **"היא לא סיפרה לי פרטים. היא רק אמרה שהיא רוצה שנש יהיה הראשון שלה והיא רצתה לטהר את עצמה מכל מה שהיה...אני שאלתי אותה והיא סיפרה לי, אני חייבתי אותה, הבת שלי נאנסה, מזה אני צריכה לעשות ביג דיל ולא שהיא שכבה**

עם החבר שלה. מה לעשות שנאנסות לא עושה דברים הכי הגיוניים, הנפש שלה נהרסת..." (הדגשה שלי- גר.) (עמ' 91 ש' 5-7).

בנוגע לקיום יחסי המין עם נ.ש., לא ניתן בשום אופן לקבל את ההיגיון שמאחורי תזת ההגנה כמנוסח כך בסיכומים (עמ' 49): **"קריאת עדותה של המתלוננת מלמדת דבר אחד ויחיד, המתלוננת רצתה לקיים יחסי מין באותו ערב וזה כלל לא משנה עם מי, מתי ולמה. הניסיונות הכושלים לשוות לאותם יחסי מין עם נ.ש אלמנטים של ניקיון הגוף והנפש, פשוט חוטאים לאמת ומעידים שהיא משקרת"** (עמ' 49 לסיכומים).

תזה כזו, ללא ראיות של ממש, אינה מתיישבת לטעמי עם ההיגיון הסביר. אם כל חפצה של המתלוננת היה לקיים יחסי מין בכל מחיר ולא משנה עם מי, מתי ולמה (אמירה קיצונית כשלעצמה, במיוחד כאשר היא מופנית לעבר מי שהייתה בתולה עד לאירוע), למה היא בכלל התלוננה נגד הנאשם אחרי שקיבלה ממנו את מבוקשה? זאת ועוד, בהנחה שהיא רצתה מין בכל מחיר וזכתה לו מהנאשם, לשם מה הלכה לנ.ש? כיצד נסביר שלהבדיל מהנאשם, נגד נ.ש היא לא התלוננה ולא טענה שאנס אותה? כאמור, להגנה פתרונים.

האירועים בדירה ברמת גן והאם אי חקירתם מהווה מחדל חקירתי:

19. על פניו, בהסתמך על כללי הרלוונטיות המקובלים, לא הייתה כל סיבה להידרש למעשיה וקורותיה של המתלוננת במהלך השעות שלפני האונס, ובכלל זה לשאלה כיצד בדיוק בילתה עם חבריה בדירה ברמת גן לפני שהגיעה לתחנת הדלק. נקודת ההשקה היחידה בין האירוע הנחקר לבין קורותיה של המתלוננת בשעות שלפניו, נוגעת לטענה שהמתלוננת שתתה משקאות אלכוהוליים באותו ערב והייתה שיכורה. הא ותו לא.

בעניין זה היו ברשות המשטרה עדויות של עדים שראו את המתלוננת בתחנת הדלק, לרבות עדותה של הדר שהייתה עמה בדירה ברמת גן והעידה לגבי שתייתה. כמו כן, הייתה מצויה ראייה אובייקטיבית בדמות הסרט ממצלמות האבטחה שנתן אינדיקציה למצבה של המתלוננת, ועוד ראיות נוספות שלא אפרטן שוב. לא זו אף זו, לנאשם לא יוחסה עבירה של ביצוע אונס עקב ניצול מצב המונע התנגדות, כך שלשאלת השכרות הייתה משמעות ראייתית חלקית ומוגבלת. על פניו אפוא, משלא עלה מדברי המתלוננת והדר שאירע בדירה ברמת גן דבר מיוחד המצריך ברור, ניתן להבין מדוע לא נמצא צורך ראייתי להעמיק חקר מעבר למה שנעשה. באופן תיאורטי ניתן תמיד להוסיף ולעבות חקירה עוד ועוד ולגבות הודעות עד אחרון האנשים ששמם הוזכר, אך לא שוכנעתי שבמקרה שלנו לא עשתה המשטרה די כדי לחקור עדים רלוונטיים ו/או נמנעה לחקור עדים מהותיים. לא זו אף זו, לא שוכנעתי שאי חקירת אנשים כאלה ואחרים פגעה בהגנת הנאשם. שמם של האנשים שהיו מעורבים בצורה כזו או אחרת בפרשה עלה בחקירה, לרבות שמה של עדן שהייתה בדירה ברמת גן. חלק גדול מהמעורבים מוכרים לנאשם ולמצער יש לו דרך לברר את פרטיהם. דבר לא מנע מהנאשם להביא כעד מטעמו את מי שנכח בדירה ברמת גן, כפי שגם עשה לגבי חלק מהם. בדומה, איש לא מנע מהנאשם לזמן לעדות את נ' אם חשב שהיא עשויה להועיל להגנתו.

אם להתייחס ספציפית לנושא המין האוראלי שבוצע על ידי המתלוננת באותה דירה ברמת גן, על פי הנטען, לא

למיותר להזכיר שהמשטרה מוגבלת במצוות החוק מלשאל מתלוננת אודות עברה המיני או אודות מעשיה המיניים עם אנשים אחרים, אלא מטעמים מיוחדים או כאשר יש קשר מיני קודם בין המתלוננת לחשוד [ראה סע' 13 לחוק זכויות נפגעי עבירה תשס"א-2001 וגם ע"פ 9468/10 פלוני נגד מדינת ישראל (16.4.12)].

יש אפוא לדחות את טענת ההגנה לקיומו של מחדל חקירתי.

19.1 זאת ועוד, התנהלותה לכאורה של המתלוננת בדירה ברמת גן לא התגלתה להגנה "במקרה" אגב, למשל, חקירה נגדית של עדי התביעה. מדובר במידע שהובא על ידי ההגנה באורח יזום במסגרת פרשת ההגנה, כחלק מקו ההגנה שנבחר ונועד בעיקרו להשחיר את המתלוננת ולהציגה כקלת דעת, כזו שענייני המין אינם זרים לה. ההגנה היא שאיתרה וזימנה לעדות מטעמה את עדן (ששמה עלה בראיות התביעה) ואת יאיר. בעקבות עדותם של שני אלה ביקשה ההגנה לזמן את הדר לעדות מחודשת, הפעם כעדת הגנה. בהגינות רבה לא הביעה ב"כ המאשימה התנגדות לזימונה המחודש של הדר, הגם שלא בנקל מוזמן עד תביעה להעיד מטעם ההגנה, במיוחד לגבי נסיבות שלא הייתה לכאורה כל מניעה לשאול אודותם בעת שהעדה מסרה את עדותה הראשונה. ההגנה לא נימקה ולא הסבירה מדוע עניין המין האוראלי בדירה ברמת גן עלה רק בשלב מתקדם של המשפט.

מעדותם של עדי ההגנה דלעיל, עלה לראשונה במשפט כי בהיותם בדירה ברמת גן ביצעה המתלוננת ביאיר מין אוראלי. המתלוננת לא העידה בנושא זה דבר ולא נשאלה. ב"כ המאשימה הסבירה בסיכומיה, כי מאחר שלדידה אין לעובדה זו כל רלוונטיות בענייננו, היא בחרה שלא להקשות על המתלוננת ולא לזמנה פעם נוספת לעדות כעדת הזמה. התובעת הודיעה בסיכומים, כי בנסיבות העניין היא נכונה לצאת מהנחה שהדברים אכן קרו, בהינתן שכך העידו עדים במשפט ועדותם לא נסתרה. גם הפעם גילתה התובעת הגינות עם ההגנה, שכן שלושת העדים שהעידו בנושא רחוקים מלעורר אמון, מה עוד שעדויותיהם אינן תואמות זו את זו, כפי שיפורט בהמשך.

עוד יוער בהקשר זה לאור טיעוני הסניגור בעת השלמת הסיכומים על פה: ההגנה לא עתרה בשום שלב שלפני הסיכומים לזמן את המתלוננת בשנית לעדות. גם אם נקבל את דברי הסניגור כי באחד הדיונים נשמעה הערה מצד אב בית הדין לפיה אין זה מקובל לזמן בשנית לעדות מתלוננת בעבירת מין (ואיננו זוכרים שהדברים נאמרו ספציפית, לא כל שכן באיזה הקשר נאמרו), אין חולק שמדובר היה בהערה במישור הכללי והעקרוני, שכן לא הונחה על שולחנו בקשה מטעם ההגנה לזמן את המתלוננת, וגם לא ניתנה על ידנו החלטה בנושא. גם משעלה הנושא על ידי הסניגור בסיכומים על פה, טען הסניגור שבתום סיכומיו הוא יגבש את עמדתו הסופית אם לעתור לזימון המתלוננת, ובסופו של דבר בחר שלא לעשות זאת (ראה עמ' 247 ש' 22). עוד יש להעיר לנוכח דברי הסניגור (פרו' עמ' 247 ש' 4 ואילך), כי זימון עד בשנית אינו סעד הניתן בדבר שבשגרה. ככלל, אין מתירים הזמנת עד פעם נוספת רק משום שהוא לא נשאל בזמן עדותו שאלות מסוימות, והדבר נכון במיוחד לגבי קורבן עבירת מין. על מנת להתיר הזמנת המתלוננת בשנית יש לא רק לשכנע שקיים צורך לברר פרטים מהותיים שהם חיוניים להגנת הנאשם, אלא יש להראות שלא ניתן היה לחקור אותה בנושא הנדון קודם, מחמת שהפרטים לא היו ידועים וגם לא ניתן היה לדעת עליהם.

19.2 כאמור, מפי עדן, יאיר והדר שמענו שבדירה ברמת גן המתלוננת ביצעה מין אוראלי ביאיר. להלן אביא בתמצית את גרסת כל אחד מהעדים בנקודה זו:

לדברי עדן (פרו עמ' 217 ש' 27 ואילך) בהיותן בדירה המתלוננת הכירה את יאיר. בשלב מסוים, לדבריה, נכנסו המתלוננת ויאיר לאחד החדרים ושהו שם יחד 20-30 דקות בעוד היא והדר מחכות בחוץ. לדברי העדה, מהחדר בקעו גניחות ובדיעבד הסתבר שהמתלוננת ביצעה ביאיר מין אוראלי. המתלוננת יצאה מהחדר והיו לה סימני זרע על השיער. לדברי העדה היא יחד עם הדר ניקו את המתלוננת, כי היו כבר חייבים לצאת וללכת הביתה (עמ' 218 ש' 1-2). עדן לא העידה דבר לגבי מעשיה שלה בדירה, וכן לא סיפרה על מעשיה של הדר.

יאיר תיאר את הסיטואציה באופן שונה. לדבריו, ביושבם על הגג בדירה, כעבור כ-20 דקות אמרה לפתע הדר שהמתלוננת אוהבת לעשות כל מיני דברים ושהיא אוהבת "למצוץ איבר מין". או אז, לדבריו, אמרה לו המתלוננת שיוציא את איבר מינו ושהיא רוצה למצוץ אותו. לדברי העד הוא הוציא את איבר מינו ממכנסיו, הוא והמתלוננת הלכו קצת הצידה והדר באה והצטרפה אליהם, ואז ביצעה בו המתלוננת מין אוראלי. לדבריו, בכל אותה עת בן דודו ועדן לא היו כלל איתם אלא הסתגרו בחדר אחר ויצאו ממנו רק אחרי 40 דקות. לדברי יאיר, לאחר שהמתלוננת מצצה את איבר מינו, הוא הגיע לפורקן בתוך פיה. העד אמר לשאלות התובעת, שהזרע ניתז גם מחוץ לפיה ולכלך אותה. לדבריו לאחר מכן הם ישבו והמשיכו לפטפט כרגיל, החליפו מספרי טלפון ביניהם, ולאחר כשעה הלכו הביתה.

אליבא דבריה של הדר (בחקירתה השנייה), היא המתלוננת ושניים מהבנים ישבו על הגג, בעוד שעדן והחבר שלה נכנסו לאחד החדרים. לדבריה, בשלב מסוים המתלוננת הלכה למרפסת האחורית עם יאיר ואילו היא נשארה עם הבחור השלישי. המצב הגיע לזה שכל אחד תפס את הפינה שלו. בשלב מסוים, לדבריה, היא הלכה לראות מה עם המתלוננת ומצאה אותה כשהיא יושבת ואת יאיר עומד, אבל היא לא ראתה שהמתלוננת מבצעת ביאיר מין אוראלי. מה שכן, היא ראתה סימני זרע על שפתיה של המתלוננת ואז ניקתה לה אותם. לאחר מכן עדן והחבר שלה יצאו מהחדר, והם כולם נותרו לשבת בערך עוד חצי שעה או 40 דקות ועזבו את המקום עם מונית.

עיננו הרואות, ששלושת העדים שונים מוסרים תיאור לא זהה לגבי מהלך העניינים בדירה. על רקע הסתירות בדבריהם, נדמה שבפני בית המשפט נפרשה יריעה לא מדויקת ולא לגמרי ברורה לגבי מה שהתרחש במקום. ברי שעדן לא הייתה נוכחת כלל בעת בשלב שבו על פי הנתען בוצע ביאיר מין האוראלי בהיותה מסוגרת עם בן זוגה בחדר אחר. אמירותיה אודות קולות וגניחות שבקעו מהחדר שבו כביכול היו המתלוננת ויאיר הם דברי כזב. כמו כן, קשה שלא לתמוה מדוע, בהנחה שהמתלוננת ביצעה מין אוראלי בהסכמה ובצלילות דעת, ניתז זרע מפיה החוצה ולכלך את שערותיה, ומדוע עדן והדר היו צריכות לנקות את המתלוננת, במקום שהיא תנקה את עצמה? כאמור, בהעדר תשתית ראייתית אחידה ומהימנה המצב העובדתי לאשורו נותר עלום. כך או כך, גם בהנחה שהמתלוננת ביצעה ביאיר מין אוראלי בהסכמה, איני רואה כיצד הדבר קשור לענייננו, וכיצד הוא משליך על המעשים המיוחסים לנאשם בכתב האישום. בעיקרון, כפי שנאמר קודם, אין מקום לבוא חשבון עם המתלוננת על מעשים מינים שהיא בחרה לבצע בהסכמה. אחרי הכל, גם בנסיבותינו המתלוננת הסכימה לבצע מין אוראלי עם הנאשם, ובגין מעשה זה לא מיוחסת לנאשם עבירה בכתב האישום.

אשמת הנאשם - האם עומדת לו הגנה של טעות בעובדה :

20. אין חולק שנאשם יוחסו העבירות של אינוס קטינה מתחת לגיל 16 ללא הסכמה וביצוע מעשה סדום בקטינה מתחת לגיל 16 ללא הסכמתה. אין מחלוקת לגבי עצם ביצוע המעשים המיניים דלעיל, והשאלה שהוצבה במחלוקת היא בשאלת הסכמתה של המתלוננת.

כאמור, אליבא עדותה המפורשת של המתלוננת היא לא הסכימה להיבעל על ידי הנאשם ולא הסכימה לבצע עמו מין אנאלי. לדבריה, היא ביטאה את חוסר הסכמתה בצורה גלויה וברורה. לגרסת המתלוננת, התנגדותה החלה עוד בשלב שלפני נסיעתם לתחנת הדלק לצורך רכישת קונדומים, כפי שגם מוצא תימוכין בהודעות ששלחה לחבריה. התנגדות זו המשיכה לדבריה גם כאשר הנאשם חזר לרכב, כאשר היא מצדה מבטאת התנגדותה באמירה מפורשת בהתנהגות ואפילו בבכי. לדבריה, הנאשם לא שעה להתנגדותה, התעלם מבכייה וכפה עליה את רצונו. הוא חדל ממעשיו רק כאשר ממש צרחה, ואז הוא הרים ידיו כמוותר. כפי שפורט ונומק לאורך הכרעת הדין ראוי לתת אמון בדבריה של המתלוננת. לעומתה, יש לדחות את דברי הנאשם לפיהם המתלוננת היא שיזמה, רצתה והסכימה לביצוע המעשים, גרסה שכאמור אינה מתיישבת עם הראיות ועם הגיונם של דברים. עדותה האמינה של המתלוננת ושאר הראיות התומכות בה, מבססות כנגד הנאשם את העבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

20.1 נטען על ידי הסנגורים, כי לחלופין, נכון במקרה שלנו שבית המשפט יבחן מיוזמתו את האפשרות לזכות את הנאשם מכוח הסייג של "טעות במצב דברים" לפי לסעיף 34'ח' לחוק העונשין. ההגנה הפנתה לע"פ 3435/13 פלוני נגד מדינת ישראל (8.4.2014), שם זיכה בית המשפט העליון נאשם בעבירות אינוס בנימוק של "טעות במצב דברים" למרות שהטענה לא הועלתה על ידו והוא לא הרים את נטל הבאת הראיות כדי לבססה. לגישתה של ההגנה, גם במקרה שלנו, למרות שלא זה היה קו ההגנה של הנאשם, הרי שקיימת אינדיקציה לומר, לאור התנהגותה של המתלוננת, שהנאשם לא הבין בשעת מעשה שהמתלוננת אינה מעוניינת בביצוע יחסי מין. ראיה לכך לדברי הסנגורים שהנאשם חדל מספר פעמים ממעשיו, נענה לרצונותיה של המתלוננת, לרבות בכך שנסע לרכוש קונדומים.

אין לקבל את הטענה: אומנם, בית המשפט העליון בע"פ 3435/13 הנ"ל נתן פתח לאפשרות שסייג של טעות במצב דברים יהווה בסיס לזיכוי נאשם, גם במצב שבו הנאשם לא העלה את הטענה ולא עמד בנטל הבאת הראיות הראשוני להוכחתה, ואולם נקבע במפורש בפסק הדין, כי מדובר במצב חריג ביותר, שכוחו יהיה יפה רק בהתקיים נסיבות חריגות וכאשר קיימות ראיות אחרות חזקות בדבר האפשרות של טעות כזו מצד הנאשם. חומר הראיות עצמו צריך לעורר מתוכו את השאלה שמא טעה הנאשם בכוונת הדברים (ראה סעיף 167 לפסק הדין). לא כך במקרה שלנו.

במקרה שלנו, לא הונחה כל תשתית ראייתית רלוונטית שבזכותה ניתן להעלות על הדעת אפשרות שהנאשם טעה בתום לב לחשוב שהמתלוננת מעוניינת בקיום יחסי מין עמו. אומנם, עד שלב מסוים המתלוננת שיתפה פעולה עם הנאשם ולא התנגדה למגע גופני מיני עמו, ואולם החל מאותו שלב שבו החל הנאשם להפשיט אותה, היא ביטאה התנגדות. כך היה בעת שחדר אליה עוד לפני שיצא לרכוש קונדומים וכך היה בעת שחזר לרכב.

מרגע שניתן אמון בדברי המתלוננת לגבי האופן שבו התנהלו העניינים ולגבי תגובתה בכל אחד מהשלבים, הרי

שלא ניתן לומר שיכלה להיווצר אצל הנאשם טעות בתום לב שהיא מעוניינת בקיום יחסי מין עמו.

ברי, שרק בגלל העובדה שהמתלוננת לא התנגדה קודם להתנשק עם הנאשם להתגפף עמו או אפילו לבצע בו מין אוראלי, לא היה יכול היה הנאשם לחשוב שהיא מסכימה גם להיבעל על ידו. הנאשם לא היה רשאי להניח שבהיענות המתלוננת למעשים מסוימים הרי שהיא מותרת לו לכל דבר ועניין.

כבר נפסק בעניין זה [ראה ע"פ 7951/05 מדינת ישראל נגד פלוני (7.2.07)]:

"ההלכה אותה הציב בית-משפט זה פעם אחר פעם, היא, כי לאישה נתונה הזכות בכל שלב לפני קיום יחסי המין לסגת מהסכמתה ולסרב להם, כל עוד חזרה זו מהסכמה מובאת לידיעתו של בן-הזוג באופן ברור. בעניין זה, אין כל משמעות להתנהגותה הקודמת של האישה, בין אם הייתה זו משתפת פעולה או אפילו יוזמת המפגש באופן פעיל".

כמו כן יפים לעניינו דברי בית המשפט העליון בע"פ 45/79 מיטרני נגד מדינת ישראל לג' (2) 225 עמ' 21):

"מה שבא לידי ביטוי במקרה זה אינו תולדה של מתירנות כלשהי, אלא של המנטליות של רבים מאלה שהורשעו באשמת אינוס, שלפיה נערה המזדמנת לחברתו של פלוני הגברתן, עושה כן, למעשה, על סיכונה היא, כי לפי תפיסתו היא חייבת לנהוג בכל עת בהסכמה וזאת לא מתוך שיקולי מתירנות אלא מתוך כניעה לרצונו זוהי תפיסה שבה אנו נתקלים מעת לעת בבית המשפט והיא אינה אלא אחד מביטויי האלימות המצויה, שבה משופעת חברתנו יתר על המידה".

על כל אלה מצטרפות במקרה שלנו נסיבות נוספות שהיו אמורות להדליק אור אדום אצל הנאשם בנוגע ליכולתה של המתלוננת מראש לגבש רצון והסכמה. הנאשם התעלם מכל נורות האזהרה. לא זו בלבד שקשה להאמין שהנאשם לא שם לב שמתלוננת אינה הולכת יציב (עובדה שכל האחרים שמו לב אליו) ולא נתן דעתו לכך שהיא אינה מדברת דברי טעם, אלא ששמענו עדויות מפורשות על כך שעוד בהתחלה, כאשר הנאשם הציע למתלוננת להצטרף אליו בתואנות שווא, כשמטרתו הן מיניות, הוא הוזהר על ידי חבריה שהיא קטינה ושיכורה. ניר העיד בעניין זה וסיפר שהוא אמר זאת לנאשם מפורשות. דברי החברים בוודאי היו צריכים להיות עבור הנאשם תמרור אזהרה -ולא כך היה. זה כשלעצמו אינו עולה בקנה אחד עם האפשרות להניח לטובת הנאשם "טעות במצב דברים".

עתירת הסניגורים לבחון אפשרות לזכות את הנאשם בנימוק של טעות בעובדה, צריכה להידחות גם על רקע גרסת הנאשם והאופן שבו תיאר את האירוע. במקרה שלנו הנאשם לא הציג סיטואציה שלפיה הוא לא הבין או לא פירש נכון את רצונותיה של המתלוננת. הנאשם לא טען שהמתלוננת התנהגה כמי שנעתרת ליוזמותיו באופן שגרם לו להאמין שהיא מסכימה, אלא לדבריו היא זו שיזמה את יחסי המין, היא זו ביקשה ממנו במופגן שיבעל אותה אפילו רצתה לעשות זאת מיידית וללא קונדום. הנאשם ציטט את דברי המתלוננת באומרה לו "בוא תזין אותי". קו הגנה מסוג זה אינו מבסס תשתית להיווצרותה של טעות. כיצד ניתן לטעות בכוונותיה של אישה

שאומרת מפורשות "בוא תזיין אותי". במקרה שלנו, כדי להניח לטובת הנאשם טעות במצב דברים, יש לצקת קו הגנה חדש לפיו ולהמציא עבורו עובדות שלא טען להן. כאמור, דין הטענה להידחות.

20.2 ברי, שלאור מסקנותיי דלעיל, אין סיבה וצורך להידרש לשאלה האם במקרה זה התמלאו יסודות העבירה של "בעילה אסורה בהסכמה".

21. סיכומי של דבר, לאור כל האמור לעיל, אני מציעה לחברי להרשיע את הנאשם עבירות של אינוס קטינה מתחת לגיל 16 לפי סעיף 345(ב)(1) בנסיבות סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין תשל"ז-1977 (להלן: "החוק"), וכן בעבירה של מעשה סדום בקטינה מתחת לגיל 16 לפי סעיף 347(ב) בנסיבות סעיף 345(ב)(1) ו-345(א)(1) לחוק, כפי שיוחס לו בכתב האישום.

**גיליה רביד,
שופטת**

השופט גלעד נויטל, אב"ד:

לאחר שבחנתי את הראיות וקראתי את חוות דעתה של חברתי, השופטת רביד, אני מסכים לחוות דעתה ומצטרף למסקנתה, כשלפי הראיות אכן הוכחה מעבר לספק סביר אשמתו של הנאשם בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

**גלעד נויטל, שופט,
אב"ד**

השופט מאיר יפרח:

אני מסכים.

מאיר יפרח, שופט

סוף דבר:

אנו מרשיעים אפוא, פה אחד, את הנאשם, מור אסלן, בעבירה של אינוס קטינה מתחת לגיל 16 לפי סעיף 345(ב)(1)

בנסיבות סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "החוק"), וכן בעבירה של מעשה סדום בקטינה מתחת לגיל 16 לפי סעיף 347(ב) בנסיבות סעיף 345(ב)(1) ו-345(א)(1) לחוק, כפי שיוחס לו בכתב האישום.

ניתנה היום, י"ג תמוז תשע"ו, 19 יולי 2016, במעמד הצדדים.

גיליה רביד, שופטת

מאיר יפרח, שופט

גלעד נויטל, שופט
אב"ד